

Trilogia
CĂMINUL ÎN
CĂMINUL FOSTOR
Cămin &
Amor
La început
la sfârșit
de viață

— SIMONE ELKELES

Reacție în Lant

CHIMIE PERFECȚĂ 3

1

Luis

A fi cel mai mic din trei frați are, în mod cert, avantaje. Frații mei au intrat amândoi în încurcături mari în perioada liceului. Nimeni nu se așteaptă din partea mea să le calc pe urme. Nu iau decât note de zece la școală, nu obișnuiesc să mă încaier și încă de la vârsta de unsprezece ani am știut ce vreau să mă fac când aveam să cresc mare. Sunt, cum s-ar zice, *copilul de aur* din mi familia¹, cel despre care toată lumea își închipuie că nu va da niciodată de necaz.

Prietenii știu că am ceva nebunesc și rebel în mine, însă familia mea habar n-are. N-am ce să fac – sunt un Fuentes și atitudinea rebelă e adânc înrădăcinată în genele mele. Puștiul pe care ai mei îl văd la suprafață nu e întocmai la fel și pe dinăuntru și n-am de gând să schimb chestia asta. Mi-am jurat să nu abdic niciodată de la țelul meu suprem, acela de a merge la colegiu și a studia aeronautica, dar până atunci câteva riscuri fizice n-au ce să strice, mai ales că-mi alimentează nevoia de adrenalină.

Mă aflu la poalele unei formațiuni stâncoase din Canionul Boulder, împreună cu patru dintre amicii mei. Jack Reyerson a adus cu el echipamentul pentru cățărat, dar nu am niciun chef s-aștept să-mi leg tot harnașamentul ăla pe mine. Înșfac o

¹ Familia mea (lb. spaniolă).

coardă și o prind cu o carabinieră de bucla curelei, așa încât atunci când o s-ajung în vârf să ancorez coarda pentru restul găștii.

– Nu e bine să urci fără echipament la tine, Luis, zice Brooke. Doar știi chestia asta, nu?

– Mda, răspund.

Îmi încep ascensiunea liberă solo, croindu-mi drum în sus printre stânci. Nu e prima oară când escaladez singur Canionul Boulder și am suficient antrenament ca să știu ce naiba fac. Nu pretind că e o ascensiune lipsită de riscuri, numai că sunt riscuri calculate.

– Ești nebun, Luis, îmi strigă Jamie Bloomfield de jos în timp ce eu mă cațăr mai departe. Dacă o să cazi de acolo, o să crăpi.

– Vreau să știe toată lumea că nu sunt de vină dacă o să-ți rupi oasele, zice și Jack. Ar fi trebuit să te pun să semnezi o declarație pe propria răspundere.

Tatăl lui Jack e avocat, așa că el are obiceiul ăsta enervant de a-și declina răspunderea pentru mai tot ce facem.

Nu mă obosesc să le explic că pentru mine escaladarea fără echipament de protecție este o goană după adrenalină. Care mă face să trag și mai tare de mine și să-mi asum și mai multe riscuri. Amica mea Jamie mi-a spus că sunt dependent de adrenalină după ce anul trecut, în vacanța de iarnă, am coborât cu snow-boardul pârtia marcată cu diamant negru de la Vail.

Nu i-am povestit că îmi făcusem de cap în noaptea aceea cu o fată pe care o cunoscusem în holul hotelului și că și asta îmi potolise setea de adrenalină. Ce, asta înseamnă că sunt dependent?

Mă aflu la jumătatea urcușului și m-am prins bine cu mâna dreaptă de un colț de stâncă, în timp ce mi-am înfipt piciorul stâng într-o mică crevasă. Sunt deja la suficientă înălțime pentru a mă uita în jos, ca să văd pe ce aș putea ateriza dacă îmi pierd echilibrul.

– Nu te uita în jos! strigă Jack panicat. O să amețești și-o să cazi.

– Și-o să mori! adaugă Jamie.

*Dios mio*². Amicii mei ar face bine să se relaxeze. Sunt albi și n-au crescut într-o familie mexicană de băieți care adoră provocările și viața pe muchie de cuțit. Deși se presupune c-aș fi singurul Fuentes suficient de deștept pentru a se feri de pericole, mă simt cel mai viu atunci când dau cu nasul de ele.

Vârful e acum la câțiva metri distanță. Mă opresc și mă uit spre cer, bucurându-mă de panorama ce se deschide în fața ochilor mei. E al naibii de frumoasă. Locuiesc de ceva vreme în Illinois, unde terenul e complet plat, cu excepția zgârie-norilor. Dar acum priveliștea munților din Colorado mă face să apreciez natura. Vântul îmi bate în spate, soarele e sus pe cer și mă simt invincibil.

² Dumnezeu (lb. spaniolă).

Întind mâna stângă și mă prind de marginea unei crevase, la vreo trei metri și ceva de vârf. Aproape că am ajuns. Mă uit în jur, în căutarea unui loc în care să-mi înfig piciorul, dar sunt o înțepătură ascuțită în palmă.

La dracu'. Nu miroase a bine.

Tocmai am fost mușcat.

Instinctiv, îmi plantez iute piciorul într-o crăpătură, îmi trag mâna și mă uit la ea. Două mici semne de înțepătură pe dosul palmei, cu sânge țâșnind din ele.

– Nu te mai freca la ouțe. Trebuie să urcăm și noi, înainte ca soarele să apună, Luis! strigă Eli Movitz de jos.

– Dragilor, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă, răspund eu, holbându-mă între timp la capul șarpelui care apare deasupra mea, apoi se retrage la adăpost. Tocmai am fost mușcat de un șarpe.

N-am apucat să-l văd bine pe nenorocit, așa că nu știu dacă e veninos sau nu. Rahat! Mă uit în jos spre amicii mei și mă cuprinde amețeala. Nu așa plănuisem eu totul. Inima îmi bate cu putere în piept și îmi închid iute ochii, în speranța că n-o să mai mi se învârtă capul.

– Fir-ar să fie, omule! strigă Eli la mine. Era un șarpe cu clopoței?

– Nu știu.

– Cum arăta? întrebă Jamie. Avea dungi?

– Nu i-am văzut decât vârful capului și n-am de gând să mă cațăr mai sus ca să mă uit mai bine la el, îi răspund.

Mă întreb cum ar fi mai bine să procedez: să mă deplasez în lateral și să continui să urc ultimii trei metri și ceva sau să încerc să cobor?

Sunt meseriaș la matematică, așa că imediat încep să-mi evaluez șansele de supraviețuire. Mâna mă doare, asta-i cert, dar pot s-o mișc. Dacă-ș fi fost înțepat cu o cantitate de venin, mi-ar fi amorțit deja până acum.

– Știam eu că nu trebuia să-l lăsăm pe Luis să urce singur, aud ca un ecou vocea lui Jack. Știam eu! Nimeni nu m-ascultă și uite ce se întâmplă: e înțepenit acolo și veninul i se împrăștie acum probabil prin tot corpul.

– Ia mai tacă-ți fleanca, Jack! țip eu la el. Șerpii n-au picioare, așa că spune-mi, cum naiba aș fi putut eu să ghicesc că o să dau peste unul ascuns între stânci, la trei metri de vârf?

– Mai bine spune, te simți bine? mă întreabă Brooke.

– Un șarpe tocmai și-a înfipt colții în mine, Brooke, răspund eu pornind să cobor încet – poate că doar mi se pare, dar simt că mâna începe să-mi amorțească. Sigur că nu mă simt bine!

– Trebuie să căutăm un ranger ca să-i facă injecția cu antivenin! strigă Jack spre ceilalți. Ne trebuie o mașină. Dar n-avem niciunul din noi carnet, așa c-am încurcat-o. De fapt, eu am încurcat-o.

Cu toată vorbăria asta despre antivenin și șerpi cu clopoței, nu mai pot gândi limpede și efectele se văd instantaneu.

Piciorul îmi alunecă. Apoi mâna, cea care nu are două înțepături în ea, începe să-mi transpire brusc și se desprinde. Alunec și aud icnetele și strigătele amicilor mei, în timp ce mă zbat să găsesc un punct de sprijin pentru picior sau mână sau orice altceva de care să mă agăț. Dar în zadar.

Ultimul lucru care îmi trece prin minte înainte de a mă izbi de pământ este că *Nu sunt pregătit să mor.*

– Te iubesc, Marco.

Gata, am spus-o. Nu mă pot uita în ochii de un negru intens ai prietenului meu în timp ce vorbele îmi ies pe nerăsuflăte din gură, pentru că ceva tot țin secret în mine. M-am gândit că e mai ușor să demarez conversația aruncând acel Te iubesc decât să-l informez că *S-ar putea să fiu însărcinată*. A fost o lașitate din partea mea să nu mă uit în ochii lui și să-i spun totul, dar cuvintele astea două sunt oricum un început. Mă simt mai vulnerabilă ca oricând.

Și nu prea știu cum să mă port când mă simt vulnerabilă. Răsuflu încet și îmi adun tot curajul ca să mă uit în ochii celui care îmi e iubit de un an de zile. Ne-am pierdut virginitatea împreună acum o lună, când părinții lui s-au dus în Mexic ca să-i viziteze bunica.

Acum, că vorbele mi-au ieșit din gură, nu vreau să mă gândesc la nimic și-mi fixează privirea asupra lui. *Ok, am spus-o. Acum e rândul tău să-mi zici că mă iubești, așa cum mi-ai șoptit la ureche prima oară când am făcut dragoste. Și pe urmă eu o să-ți spun că luna asta nu mi-a venit ciclul și că simt că înnnebunesc. Iar tu o să-mi răspunzi că totul va fi bine și că vom rezolva lucrurile împreună.*

Zâmbește. Mă rog, e un fel de-a zice. Colțurile gurii îi zvâcnesc în sus, de parcă ar fi excitat. Nu zâmbete voiam de la el. Ci afecțiune și adorație – semn că era ok să-i spun secretul. Mă uit spre Lacul Michigan. Păcat că suntem afară. Măcar de n-ar apărea cineva de la liceu pe aici. Îmi înfășor brațele în jurul corpului. Încă nu e destul de cald în Illinois în perioada asta a anului, iar vântul care bate dinspre lac mă face să tremur. Sau poate că de vină sunt nervii.

– Nu trebuie să-mi răspunzi că și tu mă iubești, mă pomenesc rostind pentru a sparge tăcerea, cu toate că-i o minciună sfruntată.

Pentru că de fapt m-aștept să o spună. Nu vreau să-l aud pe Marco zicând că mă iubește doar în ocazii speciale sau atunci când facem dragoste.

Prima dată mi-a spus că mă iubește la balul de început de an școlar, în septembrie. Pe urmă de Revelion. Și de Sfântul Valentin. Și de ziua mea. De multe ori stau întinsă noaptea, singură în pat, gândindu-mă că iubirea noastră va dura veșnic.

N-avem prieteni comuni pentru că locuim în părți diferite ale orașului Fairfield, dar asta nu contează. Am reușit să ne descurcăm. După școală, de obicei venim la mine acasă și... stăm împreună.

Iar acum s-ar putea să avem un copil. Cum va reacționa la vestea asta?

E ultima zi din primul an de liceu, înaintea vacanței de vară. Când i-am spus că vreau să discut cu el, Marco mi-a propus să mergem pe plajă.

Ceea ce are sens. Fiindcă plaja este locul nostru special.

Aici ne-am sărutat prima oară, vara trecută. Și tot aici mi-a cerut să-i fiu oficial prietenă în a doua săptămână de școală, în ianuarie, când a nins, am făcut îngeri de zăpadă pe plajă. Aici venim ca să ne împărtășim secretele, ca atunci când mi-a povestit unde își țin ascunse armele membrii bandei pentru ca poliția să nu-i prindă cu ele asupra lor. Marco cunoaște o mulțime de tipi cu relații.

Se îndepărtează de mine și imediat pielea mi se face ca de găină, ca și cum corpul meu ar fi ghicit deja că ceva rău se întâmplă, în afară de vântul care bate dinspre lac. Își trece degetele prin părul negru ca smoala. Apoi oftează. De două ori.

– Cred c-ar fi cazul să ieșim și cu alții, murmură.

Îmi plec capul pe umăr. Nu se poate, n-am auzit eu bine.

Sunt puține frazele pe care o fată se așteaptă să le audă din gura prietenului ei după ce îi declară că-l iubește. Câteva îmi vin acum imediat în cap, dar Cred c-ar fi cazul să ieșim și cu alții nu se numără printre ele.

Am rămas mută de uimire. Și nu mă pot opri din tremurat; mă gândesc cum va fi dacă sunt într-adevăr însărcinată și n-o să-l am pe el alături zâmbindu-mi și spunându-mi că totul va fi bine.

– D-d-de ce?

– Mi-ai spus că nu vrei să fii iubita niciunui membru al unei bande și eu am de gând să intru în bandă.

– Sigur că nu vreau să fiu iubita niciunui membru al unei bande, izbucnesc eu. Dar acum două zile mi-ai promis că n-o să intri în bandă, Marco. Chiar înainte de a face dragoste. Îți amintești?

Tresare.

– Am spus o grămadă de chestii pe care n-ar fi trebuit probabil să le spun. Și vrei, te rog, să nu mai zici că am făcut dragoste... De fiecare dată când spui asta mă faci să mă simt prost.

– Și cum ai vrea să zic?

– Că facem sex.

– A, sex, asta e?

Își dă ochii peste cap și jur că-mi simt stomacul răzvrătindu-se în chip de răspuns.

– Vezi, uite acum mă faci dinadins să mă simt prost.

– N-o fac dinadins.

Deschide gura ca să zică ceva, apoi se răzgândește și o închide la loc.

Mă holbez la el, în speranța că o să-l aud zicând *Glumesc!* Sigur că te prefer pe tine în locul bandei *Latino Blood*, numai că-l văd că tace. Îmi simt inima de parcă cineva ar sfâșia-o, bucată cu bucată.

– Suntem... atât de diferiți.

– Nu, nu-i adevărat. Suntem perfecți împreună. Mergem la aceeași școală, ne simțim bine împreună... și suntem amândoi mexicani.

Râde.

– Tu nu știi nicio o boabă de spaniolă, Nikki. Părinții și prietenii mei discută despre tine și te bârfesc când ești de față și tu nu înțelegi nimic. Nu ești de fapt mexicancă.

Face mișto de mine sau ce?

Părinții mei s-au născut în Mexic, la fel ca toți strămoșii mei. Nimeni nu i-ar luat drept altceva decât latino. Spaniola este limba lor maternă. Au venit în Statele Unite după ce s-au căsătorit. Pe urmă, tata a făcut Facultatea de medicină și și-a luat rezidențiatul la Chicago Memorial.

– Să știi că banda n-o să te facă mai mexican decât ești, Marco. N-o pune mai presus de relația noastră.

Lovește cu vârful piciorului în nisip, stârnind praful.

– *No hablas pinche español*³.

– Nu știi ce-ai spus. Vrei să-mi traduci, te rog?

Își aruncă brațele în aer, în semn de frustrare.

– Vezi, ce ți-am spus? Adevărul e că sunt de ceva vreme în Latino Blood.

Cum e posibil? Îmi duc mâna la burtă, într-un efort stângace de a proteja eventual viața bebelușului care crește în

³ Nu știi o boabă de spaniolă (lb. spaniolă).

mine. Nu-mi pot stăpâni plânsul. Sunt conștientă că arăt disperată și jalnică în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji. Tot ce am crezut că am în comun cu Marco s-a dus de râpă. Mă simt mai singură ca oricând.

– Nu-mi vine să cred, rostesc încet, aproape în șoaptă.

Ar trebui să îi mărturisesc secretul. Poate că dacă o să aflu că vom avea un copil o să se răzgândească. Dar dacă nu sunt totuși însărcinată și asta nu ar face decât să amâne inevitabilul?

– N-am chef să te legi tot timpul de mine pentru că sunt în Latino Blood, mi-o trânteste el. Toți amicii mei sunt în bandă.

Mă uit în jos, spre unghiile de la mâini. Mi-am făcut manichiura ieri-seară și am pictat în mijlocul fiecărei unghii câte o inimioară. Iar pe degetul mare am scris inițialele MD – Marco Delgado. M-am gândit că va fi flatat. Dar, evident, m-am înșelat. Îmi ascund imediat unghiile, strângându-le în pumn.

– Îmi pare rău, zice el, apoi mă atinge pe umăr, ca un părinte care-și consolează copilul. Nu plânge. Putem să rămânem prieteni, chiar iubiți... fără obligații.

– Nu vreau să fim iubiți fără obligații, Marco. Vreau să fiu prietena ta.

Conținutul prânzului amenință să mi se verse afară din stomac.

Ce îi oferă banda asta, iar eu nu-i pot da?

Tace și lovește din nou cu piciorul în nisip.

Măinile îmi cad neputincioase pe lângă corp și-mi dau seama că nu mai pot face nimic. Se uită acum la mine altfel, ca și cum aș fi o fată oarecare de la școală, nu fata visurilor lui sau mama viitorilor săi copii.

Își scoate telefonul din buzunar și se uită cât e ceasul.

– Hm... se apropie ora.

– Petrecerea de sfârșit de an de la Malnatti?

E petrecerea cu pizza “oficial neoficială” a elevilor de la Liceul Fairfield. Se înalță un cort mare în fața restaurantului, se invită un DJ și de la șase după-amiaza până la unsprezece noaptea se mănâncă pizza pe săturate. După care majoritatea elevilor se duc pe terenul de fotbal al școlii și petrec până ce vine poliția să spargă gașca.

– Mda, zice el. Deci, dacă știi pe careva care vrea să-și facă de cap, anunță-mă.

– Vinzi droguri? îl întreb.

Ridică din umeri.

– Ies bani frumoși din chestia asta.

– Sunt bani murdari, Marco. Și e ilegal. Te rog renunță. Ai putea fi arestat și aruncat în închisoare.

– N-am nevoie de predicile tale.

Se uită din nou la telefon. Așteaptă să fie sunat sau să primească vreun mesaj? Simt că deja am pierdut orice contact cu el.

Lacrimile care îmi curg în liniște pe obraji arată clar că nu sunt bine, dar se pare că lui nu-i pasă. Le șterg și mă blestem în sinea mea pentru că sunt atât de slabă.

O să mă descurc eu. Sunt o fată independentă și n-am nevoie de un băiat care să-mi spună ce să fac. E limpede, de acum problema e numai a mea. Dacă sunt însărcinată, o să-și dea seama când o să mă vadă cu burta umflată ca un balon. Va înțelege că e copilul lui. Și dacă se va hotărî să-l recunoască și să-și facă ordine în viață, atunci o să putem sta de vorbă.

Mă uit în sus spre Marco și îi arunc un zâmbet timid.

– Nu vreau să te țin sub papuc. N-am vrut niciodată să te împiedic să faci ce vrei.

– Dar asta ai făcut... Și m-am cam săturat.

Presupun că de fapt nu sunt independentă, așa cum mi-ar plăcea să cred. Relația dintre noi era definitivă pentru mine și de asta îmi și plăcea. Nu-mi vine să cred că vrea să ies cu totul din viața lui. Nu are niciun sens.

Primește un SMS, dar nu pot să văd de la cine. Trimite răspunsul.

– Te descurci să ajungi singură acasă? mă întreabă în timp ce continuă să tasteze iute și cu furie.

– Cred că da.

– Bine, zice aplecându-se spre mine și sărutându-mă pe obraz. Prietenii mei au crezut că o să te porți ca o loca⁴. Că o să mă pocnești sau așa ceva.

Poate că nici nu e o idee prea rea. Dar nu. N-aș putea niciodată să-l pocnesc pe Marco.

N-apuc să deschid gura ca să-l implor să se întoarcă la mine și să-mi pierd astfel și bruma de demnitate care mi-a mai rămas. Se răsuțește pe călcâie. Și pleacă. Dispare din raza mea vizuală, dar în mod cert nu și din gândurile mele.

A ales banda, nu pe mine.

Respir cu greu. Mă uit la lac și-mi vine să mă arunc în el – să înot cât mai departe și să mă amăgesc cu gândul că toate astea nu s-au întâmplat de-adevăratelea. Disperarea mă învăluie, ca valurile care șterg urmele de picioare de pe țărm, și încep să tremur incontrollabil. Genunchii mi se înmoaie și mă prăbușesc pe nisip, iar lacrimile fierbinți încep din nou să-mi curgă șiroaie. De data asta nu le mai șterg. Mă frâng de mijloc și plâng, în timp ce-mi amintesc toate clipele petrecute cu Marco și mă rog ca ciclul să-mi fi întârziat și să nu fi rămas însărcinată.

A fi însărcinată la cincisprezece ani nu face parte din planurile mele.

⁴ Nebună (lb. spaniolă).

3

Luis

Se pare că secretul meu s-a dus de-acu' pe apa sâmbetei. Dacă n-ar fi fost nenorocitul ăla de șarpe, n-aș fi căzut de pe stâncă și *mi'amă*⁵ nu s-ar afla acum cu mine în salonul de spital, aruncându-mi tot timpul priviri amenințătoare, pe care nu pot să le traduc decât prin *De data asta ai încurcat-o rău de tot, băiete*.

S-a dovedit că veninul nu-mi curgea prin sânge. Unul din colții șarpelui îmi înțepase un nerv din mână și de asta o simțisem amorțită. După ce căzusem, Brooke, panicată, își sunase tatăl. Tipul a venit să ne ia cu mașina și m-a dus la spital. A supraviețui mușcăturii șarpelui a fost partea cea mai ușoară. A fi bătut continuu la cap de către *mi'amá* e însă o adevărată tortură.

În timp ce cădeam de pe stâncă, m-am zgâriat destul de grav la picioare. Din fericire, reușisem să mă agăț de un colț de piatră ieșit în afară cu mâna mea cea bună, cu toate că mi-am sfâșiat pielea de pe palmă până la încheietură și aproape că am avut nevoie de copci. În cele din urmă, doctorul a hotărât totuși că tăieturile nu erau atât de adânci încât să fie cusute și i-a cerut în schimb asistentei să mă bandajeze.

⁵ Mama mea (lb. spaniolă).

Mi'amá își încrucișează brațele la piept și mă urmărește cum reglez patul de spital ca să nu stau întins chiar la orizontală.

– M-ai speriat de moarte, Luis. Cine ți-a spus să te cațeri pe munte fără echipament de protecție?

– Nimeni.

– Ai făcut o prostie, enunță ea concluzia evidentă, în timp ce asistenta continuă să-mi bandajeze mâna.

– Da, știu.

Mă uit la fratele meu, Alex, care stă rezemat de pervazul ferestrei și se holbează și el la mine. Clatină din cap, minunându-se probabil de soarta lui, care i-a lăsat pe cap doi frați mai mici destinați din naștere să facă lucruri necugetate și stupide. *Papá* a murit înainte de a mă naște eu, așa că Alex a devenit cel mai vârstnic membru de sex masculin din familia noastră încă de când avea șase ani. Acum are douăzeci și doi.

Trebuie să recunosc, Alex a încercat întotdeauna să ne ferească pe noi, frații mai mici, de necazuri. Carlos a fost din start o cauză pierdută. *Mi'amá* ne-a povestit că venise pe lume dând din picioare și urlând și adevărul e că nu s-a oprit din chestia asta până ce n-a ajuns la adolescență. După care și-a folosit toată energia aceea înăbușită în sine pentru a se încăiera cu indivizi la fel de tâmpiți încât să-l ațâțe.

Alex avea douăzeci de ani când mama i l-a trimis plocon pe Carlos ca să aibă grijă de el și să-i bage mințile în cap.

Acum Carlos e în armată și Alex urmează să se căsătorească în curând cu Brittany Ellis, fata cu care iese încă din liceu.

O asistentă medicală își vâra capul pe ușa salonului.

– Doamnă Fuentes, trebuie să veniți să semnați niște hârtii.

Imediat ce iese din încăpere, Alex face un pas spre mine.

– De data asta ai avut noroc cu carul, zice. Dacă te mai prind vreodată că te cațeri singur pe munte, o să te bat de o să-ți meargă fulgii.

– Da' n-a fost vina mea, Alex.

– La naiba! spune el acoperindu-și ochii cu palmele de parcă l-ar durea capul. Parcă ești Carlos.

– Nu sunt Carlos.

– Atunci nu te purta ca el. Peste două săptămâni mă însor. Două săptămâni, ai înțeles, Luis? N-am niciun chef ca înaintea nunții unul din frații mei să cadă de pe o nenorocită de stâncă și să crape.

– Nu era propriu-zis o stâncă, spun eu. Și probabilitatea să fii mușcat de un șarpe într-o ascensiune de genul ăsta...

– Mai scutește-mă, îmi taie el vorba. N-am nevoie de statisticile tale, Luis. Am nevoie ca frații mei să fie prezenți la nuntă.

Cinci fete, printre care Brooke și Jamie, însoțite de trei alte amice de-ale lor, apar în pragul ușii. Toate poartă în brațe câte un balon pe care scrie *Să te faci repede bine!* Scot un hohot

scurt de răs, în timp ce Alex se uită șocat la alaiul de fete care leagă acum baloanele de stinghia patului.

– Cum te mai simți? mă-ntreabă Brooke.

– Ca naiba, îi răspund ridicându-mi ambele brațe în aer ca să-i arăt mâinile bandajate – una de la mușcătura de șarpe, cealaltă de la zdrelitul pielii când m-am agățat de stâncă.

– Am venit ca să te ajutăm să te simți mai bine, mă anunță Jamie.

Îi arunc un zâmbet larg și zău, chiar mă simt ceva mai bine. Acum, că m-am convins că n-o să crap, totul pare în regulă.

– Și la ce anume v-ați gândit, fetelor?

Mi se pare că-l aud pe Alex cum pufnește în timp ce se îndepărtează, iar fetele îmi înconjoară patul.

– Nu vrei să te masez pe spate? îmi propune Angelica Muñoz cu o tentă de flirt în voce.

– Am luat niște prăjiturile de la patiseria din Pearl Street Mall, zice Brooke. Ai mâinile rănite, așa că o să-ți dau eu să mănânci.

– Nu pot să cred, mormăie Alex din spatele ei.

Angelica se face comodă și începe să-mi maseze spinarea, în timp ce Brooke scoate din pungă o prăjitură cu fulgi de ciocolată și o ridică spre gura mea.

Viitoarea mea cumnată intră în salon, cu tocurile înalte ale cizmelor bocănind pe podeaua spitalului și părul prins într-o

coadă de cal blondă care îi cade pe spate. Vede anturajul și clatină din cap, derutată.

– Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea pe Alex.

– Nu vrei să știi, îi răspunde fratele meu îndreptându-se spre ea.

– Alex m-a sunat și mi-a spus că ai avut un accident; era foarte speriat, mă informează Brittany.

Îmi ridic iarăși mâinile bandajate în aer.

– Așa e. Doare ca naiba, dar doctorul mi-a zis că n-o să mor din asta, îi răspund eu.

– Cred și eu, zice ea. Dar nu știu dacă o să-ți pice bine când maică-ta va intra în salon și te va găsi înconjurat de un întreg harem. Știi cât de protectoare e din fire, Luis.

– Dacă seamănă cu maică-mea, o să se enerveze rău, spune Angelica, adăugând apoi spre celelalte fete: Poate c-ar fi mai bine să plecăm.

Cu Angelica m-am prostit de câteva ori pe la niște petreceri. Are părinți mexicani și înțelege despre ce e vorba. Celelalte fete habar n-au cât de pisăloage pot fi uneori mamele mexicane.

Le asigur pe fete că o să le trimit mesaje pe telefon imediat ce mâinile or să mi se vindece și ele ies din salon chiar înainte ca *mi'amá* să se întoarcă.

– Cine a adus toate baloanele astea? întreabă ea. Fetele alea pe care le-am văzut pe hol?

– Îhî, răspund eu. Niște colege de la școală, atâta tot.

N-are rost să intru în detalii și să-i povestesc cum m-am hârjunit, la un moment sau altul, cu trei din cele cinci. Pentru că o să-nceapă iar să-mi țină predici și n-am chef de asta.

După o jumătate de oră, doctorul îmi dă drumul din spital, nu înainte de a o instrui pe mama cum să-mi schimbe bandajele de la mâini acasă.

– Nu ești invincibil, ca să știi, zice Alex după ce Brittany și *mi'amá* ies din salon. Nimeni nu e. Ar trebui să nu uiți asta.

– Știu.

Mă împunge cu degetul în piept și se așază în drumul meu.

– Ascultă ce-ți zic, Luis, pentru că știi foarte bine ce-a fost în capul tău când te-ai apucat să escaladezi de unul singur și fără coardă de protecție stânca aia. Îți place adrenalina, îți place provocarea. Am un frate în armată și prietenul meu cel mai bun zace la trei metri sub pământ de mai bine de patru ani, așa că n-am de gând să stau deoparte și să mă uit cum frățiorul meu are *la tengo durá*⁶ ori de câte ori flirtează cu pericolul.

– Iei viața prea în serios, îi spun strecurându-mă pe lângă el. Și nu mai sunt frățiorul tău, Alex, și nici atât de inocent pe cât mă crezi. Am aproape șaisprezece ani. Fata aia, Brooke, care mi-a adus prăjiturilele, o știi, nu? Ei bine, nici ea nu mai e inocentă. Vrei să-ți spun de unde știi?

Nu mă pot abține și rânjesc când îl văd pe Alex cum își astupă urechile.

⁶ Se excită (lb. spaniolă).

– Nu vreau s-aud nimic, zice el. Da' crede-mă, ești mult prea tânăr pentru treburile astea. Îți jur însă că dacă lași vreo lată însărcinată, două mâini bandajate or să fie floare la ureche pe lângă ceea ce-o să-ți fac.

4

Nikki

Nu știu cât timp a trecut. De fiecare dată când mă sună cineva pe mobil și văd că nu e Marco, ignor apelul. De fiecare dată când primesc un mesaj de la o prietenă, îl ignor.

Nu știu de când stau pe plajă și plâng și nici nu-mi pasă. Îi spun bebelușului pe care-l port în pântec să-mi dea putere, dar mă simt mai slăbită ca oricând.

Până ce aud o voce familiară.

– Nikki!

Îmi ridic privirea. E Kendall. Prietena mea cea mai bună încă de la grădiniță, când ne îmbrăcam cu rochii identice pentru pozele de album și pretindeam că suntem gemene, chiar dacă domnișoara Trudy ne atenționa că minciuna nu făcea parte din “principiile de bază” ale educației noastre. Habar n-aveam ce însemnau “principii de bază” pe vremea aia, când aveam patru ani, însă când domnișoara Trudy ne-a avertizat asupra lor cu vocea ei aspră, ne-am dat seama că o încurcaserăm.

N-apuc să zic nimic. Kendall îngenunchează lângă mine.

– Am auzit ce s-a întâmplat.

Chiar dacă o fi auzit că m-am despărțit de Marco, nu știe că s-ar putea să fi rămas însărcinată. Îmi îngrop fața în mâini.

– Nu-mi vine să cred.

– Știu, zice așezându-se lângă mine.

– A preferat banda în locul meu.

Îmi ridic privirea spre prietena mea. Are părul deschis la culoare și ochii căprui. Exact opusul meu.

– Mi-a spus că nici măcar nu sunt mexicancă de adevăratelea.

Kendall clatină din cap și pufnește.

– Ce idiot!

Îmi trag nasul de câteva ori, apoi încerc să-mi șterg lacrimile.

– Cum ai aflat?

Se cutremură.

– Am încercat să te sun, ți-am trimis mesaje și, când am văzut că nu-mi răspunzi, i-am scris lui Marco și l-am întrebat unde ești. Și el mi-a spus.

– I-am zis că îl iubesc. Iar el mi-a răspuns c-ar fi mai bine să ieșim cu alții. Pe urmă m-a anunțat că e deja de ceva vreme în Latino Blood și că putem rămâne prieteni. Fără obligații. Ce zici ce porcărie? De parcă aș putea să-mi închid sentimentele ca pe un robinet.

Doar ce rostesc *prieteni* și *fără obligații* dintr-o suflare și simt că mă ia cu leșin.

Kendall oftează.

– Știu că acum nu ți-e gândul la asta, dar o să vezi, o să găsești un alt băiat.

– Nu știi cum o să mă descurc cu asta fără ajutorul lui.

– Cu asta? Cum adică? mă-ntreabă ea mirată.

Mă uit la ea. E prietena mea cea mai bună și am mai multă încredere în ea decât în oricine pe lumea asta.

– S-ar putea... să fi rămas însărcinată.

Privirea ei șocată, amestecată cu o doză substanțială de compătimire, e de ajuns să mă facă să izbucnesc din nou în plâns.

Îmi ia fața în mâini și îmi trage capul în sus, ca să mă uit în ochii ei.

– Totul o să fie bine, Nikki. O să te ajut eu. Știi că te poți baza pe mine, nu-i așa?

Dau din cap în semn de încuviințare. Păcat că n-am auzit vorbele astea din gura lui Marco.

– Cât ți-a întârziat ciclul? mă întreabă.

– O săptămână și jumătate.

– Ai făcut testul de sarcină?

Scutur din cap. Presupun că mi-am închipuit că, după ce aveam să-i spun totul lui Marco, aveam să mergem împreună să cumpărăm testul de la o farmacie dintr-un alt oraș, unde să nu ne recunoască nimeni.

Kendall mă trage în sus.

– Mai întâi o să mă duc să cumpăr testul. Și pe urmă o să vedem ce-i de făcut. Ascultă, asta e situația și n-ai cum s-o schimbi. Dar mai întâi trebuie să aflăm cum stai. Ai înțeles?

Adevărul e că-n clipa asta nu prea vreau să aflu cum stau. Ignoranța e o binecuvântare, nu?

Rămân tăcută în timp ce Kendall mă duce cu mașina la o farmacie, apoi la ea acasă. Mă așez pe marginea căzii de baie și-mi rod nervoasă unghiile, iar ea citește instrucțiunile de pe ambalaj și îmi întinde bețigașul pe care ar trebui să urinez ca să aflu dacă am rămas gravidă cu Marco.

Mă holbez la bețigaș.

– Nu pot, îi spun lui Kendall. Trebuie... trebuie să-l mai văd măcar o dată pe Marco. Ca să-i spun totul, înainte de a face testul. E la petrecerea de la Malnatti. Dacă o să-l scot de acolo și o să-i vorbesc, poate că o să rezolvăm lucrurile între noi.

– Nu... nu sunt sigură că e o idee bună.

– Trebuie neapărat să mă-ntâlnesc cu el astăzi, Kendall, zic eu uitându-mă în jos la bețigaș. Nu pot să fac asta fără el.

Știu cât de disperat sună ceea ce am zis. Dar n-am încotro, trebuie să aflu dacă pot face ceva ca să-l determin să se răzgândească în privința bandei Latino Blood... a mea și... a traficului de droguri.

Kendall se ridică în picioare.

– Ești sigură că vrei să vorbești cu el în seara asta?

– Mda.

Simt că am atâtea să-i spun, doar c-am fost luată pe neașteptate și n-am apucat să îi mărturisesc prea multe. Când va afla cât de mult țin la el, nu se poate să nu se răzgândească.

Nu-mi pot imagina vreo fată care să îl iubească mai mult decât mine. Vâr bețigașul înapoi în pungă și îndes testul de sarcină în geantă.

– Atunci, hai să mergem, zice Kendall, împingându-mă la ea în cameră, unde începe să cotrobăie prin șifonier în căutarea unor haine potrivite pentru mine. Cred că ideea de a-l revedea acum pe Marco nu e deloc bună, dar dacă ești hotărâtă, n-am cum să te opresc. Dar mai întâi o să am grijă să te fac să arăți trăsnet, ca Marco să se cace pe el când o să dea cu ochii de tine.

În cele din urmă, alege pentru mine o pereche strâmtă de blugi și un top de marcă pe care i l-a făcut cadou maică-sa, după ce a decis că nu-i vine bine. Ajungem la petrecere. Îmi țin capul sus în timp ce străbat cortul mare și alb din față de la Malnatti, cu Kendall alături.

Cercetez din ochi zona principală de distracție. Pare că toată școala e prezentă și sărbătorește venirea vacanței de vară.

Cântă muzica.

Unii mănâncă.

Alții dansează.

Mă uit după acea față familiară care îmi face inima s-o ia la goană de câte ori o văd.

Și îl zăresc, într-un sfârșit... se giugiulește cu Mariana Castillo, într-un colț al cortului. Mariana e una dintre acele fete dure și drăguțe din Latino Blood de care mai toate elevele de la Liceul Fairfield se feresc. Marco o sărută în felul ăla care îmi e

atât de cunoscut. Și-i pipăie fundul, cu aceleași mâini cu care mi-a mângâiat corpul gol în urmă cu numai două zile.

Nu.

Închid ochii, cu speranța că imaginea va dispărea. Dar, evident, nu se întâmplă așa.

Îi deschid la loc și abia acum observ că majoritatea bobocilor și elevilor din anul doi se holbează la mine. Fetele din partea de nord a orașului îmi aruncă priviri încărcate de milă, dar văd că cele mai multe fete latino din sud șoptesc între ele și râd. Se bucură, încântate că Marco și-a părăsit iubita cea bogată din partea de nord a Fairfieldului.

Îi spun lui Kendall să nu se ia după mine, mă răsucesc pe călcâie și ies în fugă din cort și nu mă opresc decât după douăzeci de minute, când ajung acasă. O zbughesc în sus pe scări și mă încui la mine în cameră, perfect conștientă că m-am făcut de râs.

Scot testul de sarcină din buzunarul prevăzut cu fermoar al genții, apoi despachetez bețigașul. Răsuflu lung și încet. Asta e. Momentul adevărului.

Mă furișez spre baie, bucuroasă că restul familiei se uită la televizor, în camera de zi.

Urmez instrucțiunile și aștept nerăbdătoare rezultatul să apară, cu bețigașul în mână. Mă zgâiesc la fereștrua din plastic care îmi va spune ce soartă mă așteaptă și recapitulez în minte trei lucruri învățate astăzi de la Marco: băieții te mint în

față ca să se culce cu tine, să nu te încrezi într-un băiat care îți spune “te iubesc” și să nu ieși niciodată cu un tip din cartierul de sud al Fairfieldului.

Au trecut două săptămâni de la incidentul cu șarpele și iată-mă aici, îmbrăcat în smoching, la nunta fratelui meu. N-am crezut că voi trăi să-l văd pe Alex însurat. După cum n-am crezut nici c-o să mă-ntorc vreodată în Illinois. De data asta ne aflăm într-o casă particulară închiriată de pe Sheridan Road, în Winnetka. E la mai puțin de un sfert de oră distanță de partea de sud a Fairfieldului, unde am locuit, dar pare pe cu totul altă lume.

– *Estás nervioso*⁷? îl întreb pe Alex, care se chinuie să-și îndrepte papionul.

– *Estoy bien*⁸, Luis. Doar că porcăria asta nu vrea să stea dreaptă, mormăie Alex, apoi trage bucata de material de sub gulerul alb apretat și o aruncă pe jos, înainte de a-și trece degetele prin păr, a ofta din greu și a se uita la mine. Cum naiba ai făcut de ți-ai legat cravata ca să nu arate de parcă ar fi făcut-o un copil?

Scot o bucată de hârtie îndoită din buzunarul de la spate al pantalonilor de smoching închiriați cu această ocazie, fără să iau în seamă durerea care îmi săgetează mâna.

⁷ Ai emoții? (lb. spaniolă).

⁸ Sunt bine (lb. spaniolă).

– Am printat instrucțiunile de pe internet, îi spun plin de mândrie, fluturând coala de hârtie în aer.

– Ce mai tocilar ești, Luis, ciripește fratele nostru Carlos în timp ce se apropie de noi dinspre partea opusă a sălii și înșfacă hârtia din mâna mea.

Carlos nu a avut de ce să-și facă griji cu închirierea unui smoching pentru că e îmbrăcat în uniforma militară de gală. Din felul cum o poartă, drept ca un brad și țațoș, îmi dau seama că se fălește că e în armată în loc de banda în care fusese racolat în Mexic, pe vremea când locuia acolo împreună cu mine și cu *mamá*.

– Poftim, zice Carlos și îndeasă papionul și hârtia în mâna lui Alex. Doar nu vrei să-ți lași mireasa să te-aștepte în fața altarului. Poate că o să se hotărască să te lase baltă și să se mărite în schimb cu un tip alb și cu un portofoliu de investiții.

– Ce faci? Încerci să mă enervezi? zice Alex împingându-l pe Carlos și râzând la vederea cutiuței transparente din plastic cu un trandafir roșu înăuntru de prins la butonieră.

Carlos dă din cap.

– *Estoy tratando*⁹. N-am avut timp să-ți cumpăr niciun cadou. De nouă luni sunt încartiruit. *No puedo parar*¹⁰.

Dau să mă ofer să-i leg papionul lui Alex, când *mi'amá* intră în sală.

⁹ Mă străduiesc (lb. spaniolă).

¹⁰ Nu pot să plec de acolo (lb. spaniolă).

– Ce faceți voi aici, băieți? ne ia ea la rost, de parc-am fi și acum niște puști obraznici.

– Ne certăm, răspunde Carlos pragmatic.

– Nu-i timp pentru prostii dintr-astea.

Carlos o sărută pe obraz.

– Un Fuentes găsește întotdeauna timp de ceartă.

Mama se încruntă la el, apoi își ridică ochii în tavan.

– *Dios mio ayúdame*¹¹.

Ia papionul lui Alex și i-l înfășoară în jurul gâtului. Îl leagă în mai puțin de treizeci de secunde, ca o adevărată profesionistă.

– Mersi, mamă, zice Alex.

După ce termină, mama se uită în sus la el și îi cuprinde fața în palme.

– Cel mai mare hijo¹² al meu se însoară. Tatăl tău ar fi tare mândru de tine, Alejandro. Ai absolvit colegiul și uite, acum te căsătorești. Atâta doar.... să nu uiți niciodată de unde ai plecat. *Me estiendes*¹³?

– Promit, o asigură Alex.

Mi'amá îi prinde floarea de reverul hainei, face un pas în spate și ne privește pe toți trei. Își duce mâna la inimă și ochii i se umezesc.

¹¹ Dumnezeu să mă ajute (lb. spaniolă).

¹² Fiu (lb. spaniolă).

¹³ Ai înțeles? (lb. spaniolă).

– Băieții mei au crescut mari.

– Nu plânge, mamă, îi zice Alex.

– Nu plâng, minte ea în timp ce o lacrimă îi scapă din colțul ochiului și se prelinge pe obraz.

O șterge iute, se îndreaptă de spate și se apropie de ușă.

– Carlos și Luis, strângeți-i pe ceilalți cavaleri de onoare și puneți-i să se alinieze frumos, zice uitându-se apoi spre Alex. Și tu, Alejandro, grăbește-te cu îmbrăcatul. Trebuie să înceapă slujba.

Închide ușa în urma ei, lăsându-ne singuri.

Îl văd pe Alex cum se duce către fereastra care dă spre Lacul Michigan. Scaunele de pe plaja privată sunt ocupate de invitații care îi așteaptă pe el și pe mireasă.

– Nu pot s-o fac, spune el.

Fac un pas în față. Cred că n-am auzit bine. Sper că glumește.

Dar nu.

Mă uit la ceasul de pe perete.

– Hm, Alex, sper că-ți dai seama că slujba trebuie să înceapă în zece minute, nu? îl întreb.

– Lasă că mă ocup eu, intervine Carlos preluând controlul și cuprinzându-i umerii lui Alex cu brațele. Ia spune, ai înșelat-o cumva pe Brittany?

Alex clatină din cap.

– Te-ai amorezat de o altă fată?

Altă negare.

Carlos se îndepărtează de Alex și își încrucișează brațele la piept.

– Atunci o s-o faci. Nu m-am zbatut atâta să obțin permisia și n-am zburat tocmai până la Chicago ca tu să contramandezi nunta, Alex. În plus, o iubești pe gringa¹⁴ asta și i-ai promis c-o iei de soție după ce terminați colegiul. Ai făcut un jurământ. N-ai loc de întoarcere.

– Ce naiba se întâmplă, Alex? întreb eu complet nedumerit. Oftează din greu.

– Nu i-am spus lui Brit că la sfârșitul verii va trebui să ne mutăm înapoi la Chicago.

Familia noastră locuiește în Colorado de aproape trei ani. Mutatul înapoi aici n-o să-i convină deloc lui Brittany.

– Cum adică *trebuie să ne mutăm înapoi la Chicago*?

– E o poveste lungă. Părinții lui Brit vor renunța la custodia lui Shelley în favoarea statului Illinois. Ea are douăzeci și unu de ani și poate solicita ca statul să-i subvenționeze îngrijirea medicală. Asta înseamnă că va fi mutată de la Sunny Acres aici. Brit n-a aflat încă. Și nici nu știe că am aplicat la Universitatea Northwestern și c-am fost acceptat.

– Vrei să zici că nu i-ai spus nimic? întrebă Carlos. Omule, acu' chiar c-ai îmbulinat-o.

Alex se freacă la ceafă și se înfioară.

¹⁴ Gringo, grijga – nume dat persoanelor de rasă albă (argou mexican).

– Nici măcar nu i-am spus c-am aplicat la Northwestern. Ea crede c-o să rămânem în Boulder după nuntă.

Știu foarte bine că viitoarea mea cumnată nu vrea să se întoarcă în Illinois. Am auzit-o spunând cât de teamă i-ar fi să revină în locul unde Alex a fost împușcat și aproape omorât în bătaie când a vrut să iasă din Latino Blood. Alex a insistat că totul e acum ok, că banda s-a spart în mai multe grupuri mici și că noul șef, Chuy Soto, e la pușcărie. Iar noi am asigurat-o că Alex nu e vizat, numai că Brittany a rămas sceptică.

Mai știu că Alex a convins-o cu greu să facă nunta aici. Presupun că a acceptat în cele din urmă doar pentru că a sperat că părinții ei vor veni la ceremonie – în ciuda urii pe care o au față de fratele meu.

Îl urăsc pentru că e mexican.

Și pentru că e sărac.

Și pentru c-a fost într-o bandă.

Alex încă se zbate ca s-o scoată la capăt cu banii și de asta părinții lui Brittany nu îl consideră o partidă bună pentru fiica lor. Ea vine dintr-o familie albă, bogată și cu nasul pe sus. Trebuie să recunosc că taică-său a încercat totuși să-l cunoască mai bine pe Alex. Cu ceva vreme în urmă, s-a dus în vizită la Boulder și atunci l-a invitat pe Alex să joace golf cu el. O idee proastă. Fratele meu nu-i genul care să joace golf. O singură privire dacă arunci la vechile lui tatuaje de gangster, și-ți dai seama.

Părinții lui Brittany n-au apărut la nuntă. Sau cel puțin nu deocamdată. Brittany speră ca tatăl ei să o conducă la altar, dar și-a făcut și un plan de rezervă, să fie însoțită de doctorul Westford, tatăl iubitei lui Carlos. Oricum ar fi, la altar o s-o aștepte Alex.

Îl văd pe fratele meu cel mai mare ridicând din umeri în haina lui de smoching neagră și îndreptându-se spre ușă.

– Un lucru vreau să-mi promiteți. Dacă în noaptea asta Brit mă dă afară din cameră, lăsați-mă să dorm cu unul din voi.

– Îmi pare rău, omule, zice Carlos. N-am văzut-o pe Kiara de nouă luni. N-am de gând să-mi împart camera de hotel cu nimeni altcineva decât cu ea. În plus, mireasa ta virgină nu va accepta să nu vă consumați căsătoria în noaptea nunții.

Alex își dă ochii peste cap. Sunt convins că au ajuns la stadiul ăsta în relația lor cu mulți ani în urmă. Chestie pe care o știe și Carlos, mai mult ca sigur.

– Trebuie să-i spui, zic eu. Înainte de nuntă.

– Nu mai e timp, intervine Carlos amuzat la culme. Frumos din partea ta, Alex, să-ți începi căsnicia cu minciuni și înșelătorii. Ești eroul meu, frate.

Îl bate pe umăr.

– *Cállate*¹⁵, Carlos. O să-i spun.

– Înainte sau după ceremonie? întreb eu.

¹⁵ Tacă-ți fleanca (lb. spaniolă).

Pe fereastra deschisă pătrund acum acordurile muzicii de harpă.

Ne uităm unii la alții.

Știm că de azi începând lucrurile se vor schimba definitiv în familia noastră.

– Ei bine, asta e, fraților, zice Alex deschizând ușa.

Se oprește brusc și își înclină capul.

– Ce n-aș da ca Paco să fie și el aici, șoptește el.

Paco a fost prietenul cel mai bun al lui Alex. A murit când era, ca și Alex, în ultimul an de liceu. Fratele meu nu și-a revenit nici acum de pe urma morții lui.

– Da, și eu aș vrea, zic eu făcându-mi cruce și amintindu-mi de unicul tip pe care l-am tratat ca pe un membru onorific al familiei Fuentes.

– Mda, spune Carlos. Dar Paco e aici. Știți bine că se uită la noi de sus din cer.

Alex dă din cap a încuviințare și se îndreaptă apoi de spate. Dacă n-ar fi fost Paco, nu s-ar afla aici. Ar fi și el tot într-un coșciug.

Frații mei nu știu că am aflat cum a murit Paco. A fost împușcat de Hector Martinez, șeful Latino Blood la vremea aia. Tot Hector l-a ucis și pe tata și a tras și în Alex. Hector a fost dușmanul familiei mele. Aș fi avut cu totul altă viață dacă dușmanul ăsta n-ar fi fost deja mort, pentru că mi-aș fi dedicat-o răzbunării.

Aveam unsprezece ani când am aflat cine l-a ucis pe *papá*. S-a întâmplat când Alex avea șase ani și mama era însărcinată cu mine. Mi-am înăbușit dorința de răzbunare, pe care o simțeam ca un foc arzând în mine, asta până în urmă cu câțiva ani, când moartea lui Hector ne-a scăpat de griji.

Doar gândul la Hector Martinez mă face să iau foc. Răsufliu adânc și îi urmez pe Alex și pe Carlos pe acordurile imnului religios. Ne postăm lângă preot, împreună cu ceilalți invitați, și pentru moment uit de trecut.

– Alex, ai luat monedele? întrebă Carlos.

Este vorba despre cele treisprezece monede de aur – *arras* – pe care Alex i le va dăruia lui Brittany ca simbol al încrederii pe care o are în ea. Monedele au fost transmise din generație în generație, de la bunicii mei la părinți, ceea ce-i un lucru bun, pentru că altfel Alex nu și le-ar fi putut permite. Nu va fi o nuntă tradițională mexicană fiindcă Brittany nu e *mexicana*, dar ceremonia va cuprinde câteva tradiții din țara mea.

Alex își pipăie buzunarul.

– Fir-ar să fie. Le-am uitat în sală.

– Mă duc eu să le aduc, mă ofer și pornesc înapoi spre garderobul improvizat.

– Grăbește-te, îi aud pe Carlos și pe Alex strigând în urma mea.

Împing ușa garderobului și mă pomenesc zgâindu-mă la o fată, cam de vârsta mea, care se uită pe fereastră. Are o rochie

albă ce contrastează cu pielea de culoarea mierii și la vederea ei rămân încremenit. E al naibii de sexy, cu părul ăla negru căzându-i în valuri pe spate și o față ca de înger. E unul din invitații la nuntă, asta-i clar, dar eu n-am mai văzut-o. Pentru că, dac-aș fi întâlnit-o, mi-aș fi amintit cu siguranță.

Îi arunc un zâmbet cuceritor.

– *Hola! Yo soy Luis. Quieres charlar conmigo?*¹⁶

Nu răspunde.

Arăt spre ușă.

– *Ăăă... la boda va a empezar*¹⁷, zic eu, dar din felul cum își dă ochii peste cap mi-e clar că nu îi pasă.

– Vorbește englezește, tipule, spune ea. Doar nu suntem în Mexic.

Uau! O *chica*¹⁸ înțepată.

– Scuze. M-am gândit că poate ești mexicană.

– Sunt americană, mă pune ea la punct fluturând în aer un celular ultimul răcnet. Și, după cum bine vezi, vorbesc la telefon. E o conversație privată. Așa că, dacă nu te superi...

Îmi simt colțul gurii zvâcnind. O zice ea că-i sută la sută americană, dar pariez pe testiculul meu stâng că prin venele alea năbădăioase curge ceva sânge mexican.

Înșfac cele treisprezece *arras* și surâd.

¹⁶ Bună, sunt Luis. Vrei să vorbești cu mine? (lb. spaniolă).

¹⁷ Nunta stă să înceapă (lb. spaniolă).

¹⁸ Fătucă, fetiță (lb. spaniolă).

– Păstrează-mi și mie un dans la petrecere, *mi chava*¹⁹, zic.

Închide telefonul și mă măsoară din priviri pufnind disprețuitor.

– Hm, ești unul din tipii ăia care flirtează și zâmbesc ca să se dea pe lângă fete și pe urmă le lasă baltă când le e lumea mai dragă.

– A, înțeleg c-ai auzit de mine, replic eu, apoi îi fac cu ochiul.

Dă să iasă, țâfnoasă, însă întind mâna s-o opresc.

– Hei, glumesc. Nu lua viața prea în serios.

Îngerașul își vâă fața în mine. Vrea să mă intimideze, dar nu reușește decât să mă excite și mai tare.

– Cum îndrăznești să-mi spui să nu iau viața în serios? Nu știi nimic despre mine.

Nu prea mă dau în vânt după fetele astea cu atitudine. Am cunoscut destule la viața mea ca să știu că tipele *muy creídas*²⁰ nu prea merită, pentru că sunt o pacoste. Cu toate astea, mă intrigă, recunosc. Cred că-i o chestie moștenită în neamul Fuentes, ca băieții să se încurce cu fete care stau cu nasul pe sus.

– Luis, nunta întârzie din cauza ta, strigă *mi'amá* tare de pe hol.

¹⁹ *Chava* – fată; aici cu sensul de “draga mea” (argou mexican).

²⁰ Foarte înțepate (lb. spaniolă).

Intră în cameră și ridică din sprâncene la vederea mea, care stau atât de aproape de îngeraș încât dacă m-aș apleca un pic în față, aș putea s-o sărut.

– Ce se întâmplă aici? întrebă mama, de parcă ne-ar fi prins gata-gata să trecem la fapte și numai sosirea ei ne-ar fi împiedicat.

– Da, chiar așa, ce se întâmplă aici? o iau și eu, deliberat, la rost pe fată.

Ea ridică telefonul mobil și ni-l arată.

– Eram în toiul unei conversații, când el a intrat aici și a țipat la mine.

– El e fiul meu. Iar tu ești... zice *mamá* îngustându-și ochii.

Dumnezeule! O să o ia la întrebări pe fată. Și nu-i deloc plăcut când mama își pune în cap să smulgă informații de la careva.

– Nikki Cruz, răspunde fata cu mândrie. Tata l-a operat pe Alex.

Aiurea, cică nu e mexicană. În venele îngerașului ăstuia pulsează mai mult decât un strop de sânge roșu, alb și albastru. Doctorul Cruz a fost cel care a scos glonțul din umărul lui Alex la spital, după ce a fost împușcat, acum câțiva ani. Și după aceea a păstrat legătura cu el și l-a monitorizat.

Mamá dă din cap și o măsoară pe Nikki Cruz – fiica chirurgului – din cap până-n picioare.

– O să înceapă nunta. *Ándale*²¹, Luis.

Înainte să plec, mă uit furiș la Nikki și-i fac cu ochiul/ dau din cap cât pot eu mai arogant, ca să scot la iveală tot ce-i mai latino în mine.

Îmi arată degetul. Nu ca să mă amuze, deși ăsta e efectul.

Abia aștept să-nceapă recepția de nuntă a lui Alex. Asemenea celor doi frați mai mari ai mei, nu mă dau niciodată în lături de la o provocare și Nikki Cruz, sunt convins, nu-i genul care cedează ușor. Până la sfârșitul serii pun pariu c-o s-o conving să fie viitoarea mea iubită – mă rog, până ce o să măntorc în Colorado.

²¹ Să mergem (lb. spaniolă).

6

Nikki

Îl urmăresc pe Luis cum iese împreună cu mama lui, ținându-și sus moaca aia arogantă. Tocmai eram pe punctul să termin conversația cu Kendall când a intrat în cameră și la vederea lui am înghețat. Pentru o clipă mi s-a părut că-i Marco. Sunt cam de aceeași înălțime, vârstă și înfățișare.

Când Luis mi-a zâmbit și am simțit fiorul atracției, am intrat în panică. Nu-mi permit să las garda jos, iar un tip ca Luis e la fel de periculos ca Marco. Îmi dau seama de asta după felul cum surâde. Arată destul de inocent, dar nu mă păcălește el pe mine. Poate pe alte fete, dar nu pe mine.

Au trecut două săptămâni de când Marco și cu mine ne-am despărțit și suferința e la fel de intensă ca în momentul când a plecat și m-a lăsat singură pe plajă. Nu vreau să mă mai simt niciodată așa de disperată și distrusă ca în seara aia. Dacă ura și comportamentul de cățea sunt un mijloc de apărare, atunci n-am să mă dau în lături să le folosesc.

Mă întorc în locul unde se ține ceremonia, pășind țațoș. Se aude muzică. Mă grăbesc să-mi ocup locul între mama și fratele meu mai mic, Ben. Ben stă prăbușit pe un scaun, supărat că mama și tata nu l-au lăsat să se distreze cu jocul video pe care l-a luat cu el. E nevoit să stea acolo nemișcat, plictisit ca toți ceilalți băieți de doisprezece ani.

Părinții mei și Ben nu știu că m-am despărțit de Marco. N-am vrut să le spun. N-am vrut ca mama și cu tata să jubileze și să mă avertizeze *Ți-am spus eu*. Lui Ben nu i-ar păsa, sunt sigură, având în vedere că abia dacă a schimbat două vorbe cu Marco în toată perioada aia cât am fost împreună.

Dacă părinții mei ar avea un cuvânt de spus, probabil c-ar prefera o nuntă aranjată pentru mine, pentru că mă vor cuplata cu un băiat drăguț, provenit dintr-o “familie bună”. Ultimul lucru pe care mi-l doresc pe lume e ca ei să-mi aleagă prietenul sau, Doamne ferește, viitorul soț.

Ben nu are încă o prietenă. Deocamdată a fost scutit de sfaturile părintești în legătură cu viața amoroasă, pentru simplul motiv că nu are așa ceva – asta dacă nu e s-o punem la socoteală pe Prințesa Amotoka din jocul lui video. Care, evident, nu e o prințesă adevărată.

Arunc o privire în față, spre locul unde stă Luis, alături de ceilalți cavaleri de onoare. Privirile ni se întâlnesc pentru o fracțiune de secundă și el îmi face cu ochiul și-mi aruncă un zâmbet criminal de sexy. Mă uit în jos și-mi fac de lucru cu o ață ieșită din tivul rochiei. Mi s-a făcut greață.

Chiar în spatele meu aud o fată șoptind tare:

– O, Doamne! Îl vezi pe tipu ăla hot cu părul vopsit în suvițe? O, Doamne! Cine o fi?

Dacă mai zice o dată *O, Doamne*, o să mă-ntorc și-o s-o plesnesc peste față.

– E Luis, fratele lui Alex, îi explică cineva fetei care repetă în neștire *O, Doamne*.

– Cred că tocmai mi-a făcut cu ochiul, chițăie tipa.

Nu intervin ca să le spun că presupun că mie mi-a făcut Luis cu ochiul. Mă forțez să nu-l iau în seamă și mă concentrez pe mire și mireasă. Mă enervează că mi-e atât de greu să nu mă holbez la el. Ce porcărie!

Ceremonia e la fel ca toate slujbele de nuntă ținute la asfințit pe o plajă. Ok, recunosc că decorul e superb, numai că plaja îmi creează o senzație neplăcută. Am crezut că avea o semnificație specială pentru mine și Marco, numai că mă înșelasem. Faptul că mă aflu acum aici, cu Lacul Michigan în fundal, nu face decât să-mi amintească de despărțirea noastră.

Mireasa, Brittany, se pregătește să pornească spre altar, însă ezită și se uită în jur nervoasă, înainte de a lua brațul unui bărbat mai vârstnic care o va conduce.

– Biata fată. Părinții ei nu au venit la nuntă, îmi șoptește mama.

– De ce? întreb eu.

Mama ridică din umeri.

– Nu știu. Dar le-am auzit discutând despre asta înaintea ceremoniei pe câteva dintre domnișoarele de onoare.

Brittany pășește spre altar. Arată de parcă tocmai a descins din paginile unei reviste de nunți cu rochii concepute de designeri celebri. Mirele, Alex, nu-și poate lua ochii de la ea.

De cum deschide preotul cartea de rugăciuni, nu mă pot abține și-i arunc o privire lui Luis. Îl ascultă cu atenție pe preot și dintr-odată văd că are întipărită pe față o expresie serioasă și îngrijorată. Mă-ntreb de ce, asta până când...

– Nu puteți să vă căsătoriți, rostește Luis.

Un murmur confuz se ridică din grupul de invitați. Toată lumea e șocată.

Aha, chestia devine interesantă.

Alex își acoperă ochii cu mâinile.

– Ce faci, Luis?

Luis face un pas în față.

– Alex... spune-i. Nu poți să-ți începi căsnicia cu o minciună.

Brittany, care a rămas cu gura căscată de când a intervenit Luis, își ridică acum vălul de pe față și își încruntă sprâncenele perfect pensate.

– Despre ce e vorba?

E mai albă la față decât rochia, dacă așa ceva e posibil. Sper ca preotul sau domnișoara de onoare, care pare gata să sară la gâtul lui Alex, o va prinde în brațe în caz că leșină.

– Nu-i nimic, răspunde Alex. Vorbim mai încolo, *chica*. Nu e nimic grav.

– Ia mai scutește-mă cu *chica*, Alex, i-o trântește mireasa.

– Cred c-o să-l pocnească, murmură Ben, distrându-se la culme.

Mireasa nu se dă bătută. Poate că tocmai a descoperit că povestea aia cu au-trăit-fericiți-până-la-adânci-bătrâneți nu e decât o iluzie.

– Ba e suficient de grav, dacă Luis a oprit nunta, argumentează ea.

– Bine, dar e ridicol, mârâie Alex.

Bolborosește ceva către cavalerul de onoare, care pare mai degrabă amuzat decât speriat.

Mă simt de parc-aș fi sora lui Brittany, cu toate că ea nu e conștientă de asta.

Mama lui Alex, care stă în primul rând, își ține capul plecat, ca și cum ar urmări pe jos o furnică, lucrul cel mai interesant de pe lume. Am senzația că tocmai și-a făcut cruce. Când își ridică privirea, ochii ei aruncă săgeți în direcția lui Alex și Luis.

Alex nu are unde să fugă, decât spre Lacul Michigan, așa încât spune:

– O să ne mutăm înapoi aici.

Brittany clipește de câteva ori din gene. Își lasă capul să cadă pe umăr, de parcă n-ar fi auzit bine.

– Aici? Adică unde? În Chicago?

Tot ce-mi trece prin minte e *Of, Alex, de data asta chiar ai încurcat-o*. Mă uit în jur la ceilalți invitați care urmăresc și ei drama ce se desfășoară sub ochii lor și zăresc cu două rânduri mai în față niște fete care nu par prea supărate de turnura pe care au luat-o evenimentele. Îmi închipui că-l plac pe Alex și că

n-ar fi deloc dezamăgite dacă el ar rămâne burlac. Sunt sigură că fata care îl invoca atât de des pe Dumnezeu și care stă în spatele meu e și ea disponibilă, cu toate că Alex e probabil prea în vârstă pentru ea.

Brittany se îndepărtează de Alex.

– Și nu mi-ai spus până acum pentru că...

– Pentru că ai fost atât de ocupată cu pregătirile de nuntă și cu învățatul pentru examenele finale și, sincer să fiu, mi-a fost teamă să nu te răzgândești.

– Deci să-nțeleg că părerea mea nu contează? Cu sora mea cum rămâne? Întrebă Brittany arătând spre o fată într-un cărucior cu roțile care stă lângă domnișoara de onoare. N-am de gând s-o abandonez pe Shelley în Colorado.

– N-ați vrea să facem o pauză ca să vă retrageți undeva să discutați problema în particular? propune preotul bulversat.

– Nu, mârâie Brittany. Nu mă duc nicăieri cu el.

– E nunta ta, îi amintește preotul. Adică...

Se uită în jos la Biblia pe care o ține în mână, de parcă ar putea găsi în ea răspunsul de care cuplul ar avea nevoie pentru a-și rezolva problema.

– Hai să ne căsătorim și-o să discutăm mai încolo, zice Alex. O să vezi, ai să-mi dai dreptate când o să-ți explic toate amănunțele.

– Se presupune că suntem o echipă și că împreună luăm deciziile, Alex. Minciuna e motiv de despărțire.

Da! În sfârșit a înțeles. A înțeles că tipul a mințit-o. Băieții mint mereu. Îmi vine să strig *Dă-i papucii cât mai ai timp*, dar mă abțin.

– Nu te-am mințit, *chica*. Doar am amânat să-ți spun. Nu e motiv să ne despărțim.

Brittany își încrucișează brațele la piept.

– Poate că eu sunt de altă părere.

– Mărită-te cu mine, Brittany. Știi că tot aici o s-ajungem, mai devreme sau mai târziu. Shelley o să rămână cu noi, îți promit. Tocmai despre asta e vorba – să rămânem împreună.

Se apropie de ea. Fără să mai rostească o vorbă, o trage spre el și o sărută cu buzele, cu limba și... am impresia c-am auzit niște oftaturi venind dinspre invitați. Nimeni nu-și poate lua ochii de la sărutul acela senzual și plin de pasiune.

Nu te lăsa păcălită! îmi vine iar să strig, deși îmi dau seama că n-ar avea niciun rost. Buchetul de mireasă cade pe jos în timp ce ea își înfășoară brațele în jurul gâtului lui.

Mă uit spre fata din spatele meu, cea care repetase *O, Doamne*. Urmărește, visând cu ochii deschiși, îmbrățișarea mirilor. Toate fetele fac la fel. Îmi imaginez cum rotițele li se învârt în cap: se gândesc dacă vor avea parte și ele de aceeași chimie cu iubiții/ soții lor. Păstrez ideea în minte și mă uit la Luis.

Mă privește drept în ochi și un val de panică mă cuprinde. Ce dacă există o anumită chimie între noi? Chimia nu-i transformă în chip miraculos pe băieții răi în băieți buni.

– Sunt foarte supărată pe tine că mi-ai ascuns ceva atât de important, îi zice Brittany lui Alex, deși se vede că acum, după sărut, nu mai e atât de convinsă.

– Știu, răspunde Alex. Îți jur, nu mai am alte secrete.

– Bine, dar în schimb am eu, spune ea. Dacă tot ne-am apucat să ne dezvăluim secretele, aș face bine să ți-l spun și eu pe al meu.

Se uită în jos și-și așază mâna pe burtă. Când își ridică privirea, ochii îi sunt umezi.

– Sunt însărcinată, Alex.

Stomacul meu se revoltă în chip de răspuns.

Atunci când m-am opus căsătoriei, n-am prevăzut că totul se va transforma într-un circ. N-am vrut decât ca Alex să-i spună adevărul lui Brittany.

Ei, asta e.

N-am știut că viitoarea mea cumnată e însărcinată. Omule, s-o fi văzut pe mama când Brit ne-a dat vestea – a reacționat tipic pentru ea, s-a înroșit ca focul.

Mă bucur că totul s-a terminat totuși cu bine. Brittany a zis “da”, fratele meu a zis și el “da”, ea nu i-a aruncat monedele în față și Brittany Ellis e acum Brittany Fuentes.

Alex o să fie tată... pe bune, nu-mi vine să cred. E inimaginabil. După șocul inițial, Alex nu s-a oprit din zâmbit și la un moment dat chiar a îngenuncheat și a sărutat-o pe Brittany pe burtă, peste rochia de mireasă.

Mă uit de-a curmezișul sălii – toată lumea dansează pe ringul scăldat în lumina lunii, distrându-se pe cinste.

Mi'amá se apropie de mine. E tot îmbujorată, dar nu-mi dau seama dacă-i de la vestea că va fi bunică, de la păhăruțele de tequila pe care l-am văzut pe vărul meu Jorge cum i le toarnă, ori de la faptul că tocmai a realizat că și-a căsătorit unul din cei trei copii.

Am dansat deja cu toate verișoarele, de cel puțin două ori cu fiecare. Și cu prietenele lui Brittany care au venit neînsoțite la nuntă. Una dintre ele era în mod cert plecată după pradă, din moment ce m-a prins de fund în timpul dansului. Am impresia că face parte din frăția în care e Brittany. Nu știe că n-am decât cincisprezece ani – altfel nu m-ar fi întrebat în ce frăție sunt.

Mă uit la Nikki Cruz, singura persoană care pare că nu se distrează.

Stă singură la o masă. Jur că puicuța asta pare că s-ar simți mai bine dând un examen decât la nuntă.

Mă-ndrept spre ea.

– Poate c-ar trebui să mai zâmbești și tu nițel, îi zic. E o nuntă, să știi.

Se uită în sus la mine cu ochii ăia ai ei care par făcuți, pe bune, din mătase brună. Afară s-a întunecat, dar luminile lămpilor îi fac să strălucească.

– Zâmbetul e supraestimat, spune.

– Cum ai putea să știi dacă nu-ncerci? o întreb luând scaunul de lângă ea și încălecându-l. Hai să te văd.

– Pleacă de-aici.

E supărată și nu vrea cu niciun chip să se distreze.

Îmi sprijin brațele de rezemătoarea scaunului.

– Știai că zâmbetul reduce nivelul hormonilor de stres, ca efedrina și dopamina? Pe bune, chiar și zâmbetul fals. Haide, te rog, încearcă.

Mă ignoră, așa că-mi fac palmele căuș și m-apuc să fac ceva ce n-am mai făcut de ani de zile – să imit animale.

Încep cu un behăit de oaie și termin cu un muget de vacă impresionant. În clasa a cincea, fetele cădeau pe spate când le demonstrem talentele mele. Se strângeau toate în jurul meu ca să le amuz și eu exact asta îmi doream pe atunci. Băieții care nu știau să le distreze nu erau băgați în seamă. Iar eu am fost genul de puști căruia nu-i plăcea să fie ignorat.

De fapt, nici acum nu-mi place.

Mă uit la Nikki în timp ce scot sunetele alea de animale, dar nu obțin nicio reacție din partea ei. *Nada*²².

Până ce mă măsoară din cap până-n picioare, de parc-aș fi o ființă venită de pe altă lume.

– Pe bune?

– Pe bune, *mi chava*.

Mă ridic și-i întind mâna.

– Hai să dansăm.

Îmi vede juliturile de pe mână și se cutremură.

– Ce-ai pățit?

– E o poveste lungă, cu mine și un șarpe. Șarpele a ieșit învingător.

E limpede că nu mă crede.

– De ce nu dansezi cu fata aia de-acolo? zice arătând spre o fată care mi-a fost prezentată sub numele de Yvette.

²² Nimic (lb. spaniolă).

E una dintre verișoarele unei mătuși de-a lui Brittany sau cam așa ceva. E vopsită blond și bronzată artificial. Brittany mi-a spus că face parte din echipa de înot a școlii și că anul trecut a câștigat campionatul statului la cursa de două sute metri liber. Are un corp mișto, dar nu e genul meu.

– Vrei să dansez și cu alte fete în afară de tine?

– Da, zice înălțându-și năsucul ăla drăguț în aer ca o prințesă.

Ridic din umeri.

– Cum vrei!

Mă rog. Dacă asta vrea, n-are decât să stea acolo singură și să-și plângă de milă. Mă uit spre ringul de dans. Mătușă-mea Rosalita, care cântărește vreo sută cincizeci de kile, îmi face semn. Ultima dată când am dansat cu ea m-a călcat pe picior și aproape că mi-a zdrobit oasele.

Mă pregătesc să plec și să o las pe Nikki să se scalde în propria nefericire, când Alex apare lângă mine și mă bate pe umăr. E însoțit de doctorul Cruz, tatăl lui Nikki.

– Alex mi-a spus că vrei să aplici la Purdue, ca să studiezi ingineria aeronautică după ce termini liceul, zice doctorul Cruz cu o ușoară urmă de accent în glas.

Mă ridic.

– Da, domnule.

– Bravo. Mă bucur să aud că le calci pe urme fraților tăi mai mari și că muncești mult.

– Da, și eu mă bucur, spune doamna din spatele lui, evident, mama lui Nikki. E admirabil. Băieții determinați și ambițioși ajung departe în viață.

Cred c-o aud pe Nikki pufnind din nas la laudele părinților ei.

Doctorul Cruz o mângâie pe Nikki pe creștet.

– Văd că ai cunoscut-o pe fiica noastră Nikki.

– Sigur. Am invitat-o la dans, dar...

Doctorul Cruz aproape că o trage pe Nikki de pe scaun.

– Du-te și dansează cu Luis.

– Nu mă simt prea bine, bolborosește ea.

– Zău așa, scumpo. Măcar prefă-te că te distrezi.

– Nu vreau să mă distrez și nici să mă prefac, tati.

– Nu fi nepoliticoasă, o dojenește maică-sa împingând-o spre mine. Du-te și dansează cu băiatul.

Îi întind cotul, ca să mă ia de braț, dar Nikki își poartă corpul ăla micuț și nostim de *latina* spre ring fără să mă mai aștepte.

– Noroc, îmi urează doctorul Cruz.

E un cântec ritmat și Nikki se apucă să danseze la întâmplare, în cerc. O văd cum se preface că e relaxată. Îmi dau seama că se preface pentru că nu zâmbește cu adevărat... dar nici nu se încruntă. Pur și simplu... se fâțâie.

Încerc să mă apropiu cât mai mult de ea și o urmăresc cum se mișcă în ritmul muzicii. Nu e o dansatoare bună... mai bine

zis, e de-a dreptul groaznică. Pare că nu-și dă seama cât de ridicol arată în timp ce se bâțâie de colo-colo pe ring, ca un robot. Nici nu se uită la mine. De fapt, se mută de la un grup de dansatori la altul, pentru ca nimeni să nu poată pretinde că-i este partener.

Până ce începe un cântec lent.

Nikki se oprește brusc. Întind brațul și o prind de mijloc, trăgând-o cu blândețe spre mine. Acum stăm față în față. Se uită în sus la mine, cu genele alea lungi care aproape că-i ating sprâncenele și ochi în care m-aș putea topi, dacă m-ar lăsa. O undă electrică inconfundabilă străbate aerul dintre noi. Dacă ar fi să fim împreună, sunt sigur c-ar ieși scânteii... în sensul bun al expresiei. E o fată foarte intimidantă, ceea ce-i al naibii de sexy. Pentru că eu nu mă las intimidat prea ușor.

– *Hola, corazón*²³, îi spun mișcând din sprâncene.

Mă aștept să-mi zâmbească în chip de răspuns.

Sau să izbucnească în râs.

În niciun caz să mă lovească în boașe cu genunchiul, zicând “Mai du-te dracului”.

Adică exact ceea ce face Nikki Cruz.

²³ Bună, iubito (lb. spaniolă).

N-am vrut să îl lovesc pe Luis cu genunchiul în testicule.

Of, bine, recunosc, am mințit. Am vrut să-l lovesc acolo unde doare cel mai rău. Numai că n-am vrut să-l lovesc tare – și-n fața tuturor, inclusiv a mirelui și a miresei. Și a părinților mei. Și a mamei lui. Și a tuturor celorlalți invitați care se aflau în clipa aceea pe ringul de dans.

Luis se prinde de vintre și se încovoiaie de durere. Mă îndepărtez și mă îndrept spre toaleta femeilor. Mai bine zis o iau la fugă. Poate că dacă dispar rapid, nimeni n-o să-și dea seama că fiica doctorului Cruz a înnebunit de tot. Slabă speranță, totuși.

Intru într-un separeu și mă încui pe dinăuntru, dispusă să rămân acolo o veșnicie dacă asta mă ferește un timp de restul lumii. După vreo cinci minute în care pretind că nu exist, că nu sunt decât unul dintre personajele fictive din jocurile alea video stupide ale lui Ben, mă gândesc că lucrurile s-au mai liniștit... asta până să aud țăcănitul unor tocuri de pantofi și un ciocănit în ușa separeului meu.

Cioc, cioc, cioc.

– Nikki, sunt eu, mama, spune ea bătând cu încheieturile degetelor în ușă. Deschide.

– Și dacă nu vreau?

Răspunde cu alte ciocănituri.

Deschid puțin ușa.

– Bună, zic cu un zâmbet forțat.

– Ia nu mă lua pe mine cu *Bună*, domnișoară. Ne-ai făcut de râs pe mine și pe tatăl tău.

– Scuze, răspund eu ca o proastă.

– Nu mie trebuie să-ți ceri scuze. Ce Dumnezeu te-a apucat, Nikki?

– Nimic.

Dacă îi spun, asta înseamnă să-i dezvălui secretul. Nu pot să-i spun, nu acum, când încerc să mă hotărâsc ce am de făcut pe mai departe.

– N-am vrut... a fost un accident.

– Un accident? zice mama deloc convinsă, apoi trage adânc aer în piept. Nu știu ce-i cu tine, dar nu-ți poți rezolva problemele lovind oamenii și făcându-ți familia de râs.

Are dreptate. Dar nu am suportat să-l văd pe Luis cum își înfășoară brațele puternice în jurul mijlocului meu. Mi-a venit să-mi las capul pe pieptul lui și să cred că el e cavalerul meu în armură strălucitoare, dornic să-mi salveze onoarea. Dar asta nu era decât o fantezie. În clipa când mi-a vorbit în spaniolă, mi-a amintit prea mult de Marco și de cea mai mare greșeală din viața mea. Nu am onoare și nici cavaler care să o salveze.

– Presupun că vrei să-mi cer scuze.

Mama încuviințează dând din cap.

– Da. Și cât mai repede.

Iese din toaletă, lăsându-mă singură acolo. E felul ei de a-mi da de înțeles că decizia îmi aparține, de parcă nu mi-ar fi forțat mâna. Închid înapoi ușa de la separeu și-mi reazem capul de ea.

Sunt conștientă că mă port irațional. Nu toți băieții mexicani seamănă cu Marco, după cum nu toate fetele americano-mexicane sunt ca mine. De fapt, cele mai multe fete mexicane pe care le cunosc vorbesc spaniola și au măcar câțiva vecini mexicani. Nu și eu. Poate că l-am judecat greșit pe Luis, deși la fel de bine e posibil să-l fi citit perfect.

Aud ușa toaletei deschizându-se și alte țcănituri de tocuri de pantofi pe podea.

– O, Doamne. Ai văzut-o pe tipa aia care dansa ca o țicnită cum l-a lovit pe Luis cu piciorul și l-a lăsat lat pe ring? se aude o voce.

Nu l-am lovit cu piciorul, ci cu genunchiul, dar n-am de gând să corectez acea mică greșeală. Cel puțin nu pe moment.

– Ai văzut ce gură frumoasă are tipul? întrebă cealaltă fată. Mamă-mamă...

Îmi dau ochii peste cap.

– Știu. M-am oferit să-i îngrijesc rănila. Mă întâlnesc cu el lângă dig în cinci minute. Și o să-ți dau raportul dacă sărută bine sau nu.

Se așterne liniștea, așa că trag cu ochiul prin mica deschizătură dintre ușă și zid. Fata care tot invocă numele lui

Dumnezeu își împinge sânii în față ca să îi iasă din decolteu, ca bucele.

– Cum arăt? întrebă.

Iau întrebarea drept invitație și ies de după ușă. Imediat ce tipele își dau seama că nu sunt singure în toaletă, se uită mai întâi la mine, apoi una la cealaltă. Mă prefac că-mi aranjez părul și machiajul în oglinda mare de lângă ele.

Decid să le ofer părerea mea. Nu pentru că mi-ar fi cerut-o, ci pentru că au realmente nevoie de ea.

– Feriți-vă de tipii de genul lui Luis, zic eu. Or să se folosească de voi și or să vă lase baltă când se va ivi ceva mai bun.

Fata cu *O, Doamne* își pune o mână în șold și mă măsoară tic sus până jos.

– Ce te face să crezi că-mi pasă de opinia ta?

– Nu vreau decât s-ajut. Știi tu, din spirit de solidaritate feminină și așa mai departe.

– Solidaritate feminină? mă ia tipa în răs. Nu obișnuiesc să mă-mprietenesc cu fete care dansează de parcă ar fi suferit un atac de apoplexie. Și nu urăsc băieții, așa ca tine.

Prietena ei izbucnește în răs. Râde și ea. Amândouă își bat joc de mine, așa cum o făcuseră și fetele din față de la Malnatti, În seara când îl văzusem pe Marco sărutând-o pe Mariana Castillo. N-ar trebui să-mi pese, dar răsul lor mă doare.

Ies din toaletă, lăsând-o pe *O, Doamne* și pe amica ei să bârfească în continuare.

Nu urăsc băieții. Sunt doar... precaută.

Dau să trec pe lângă mama, dar mă oprește-n loc.

– I-ai cerut scuze lui Luis? mă întrebă.

Clatin din cap.

– Tocmai aveam de gând, răspund imediat, după care mă prefac că-l caut cu privirea.

Pornesc apoi de-a lungul plajei și mă îndrept fără grabă spre locul unde are loc petrecerea. Valurile care se preling pe țărm și mirosul proaspăt din aer îmi amintesc de ziua când i-am spus lui Marco că-l iubesc.

De seara când am aflat că rămăsesem însărcinată.

Aș da orice ca să evit dezamăgirea și oroarea care se vor citi pe fețele părinților mei când vor afla că fiica lor de cincisprezece ani a rămas gravidă cu fostul iubit, pe care ei nu l-au plăcut niciodată. Mai devreme sau mai târziu va trebui să le spun adevărul, că am făcut un test de sarcină care a ieșit pozitiv, dar numai la gândul ăsta și-mi vine să plâng.

Petrecerea continuă în forță, iar eu mă așez pe o piatră, în capătul îndepărtat al plajei, și privesc întinderea aparent nesfârșită de apă. Rămân acolo mult timp, ascultând muzica ce se aude acum în surdină. Din când în când, simt crampe în stomac care dor îngrozitor, dar trec treptat, pe măsură ce respir încet și controlat.

Gata cu îmbufnarea, Nikki. Ridică-te și mergi mai departe... la modul literar și figurativ, îmi șoptește o voce interioară.

Mă ridic și pornesc înapoi spre petrecere. Merg și mă gândesc între timp cum să fac ca să-mi adun curajul să-i cer scuze lui Luis, apoi să mă duc acasă și să am conversația aceea de care mă tem atât de mult cu părinții mei. În drum mă împiedic de ceva moale. Mă uit în jos și văd c-am dat peste niște haine. Haine bărbătești, și anume un smoching.

Mă uit în jur și văd două siluete care se sărută în apă.

Luis și fata cu *O, Doamne*. Chițăitul ei enervant răsună în noapte. Știu că e Luis pentru că... ei bine, m-am uitat de atâtea ori la el astăzi încât imaginea lui mi-a rămas întipărită pe creier. Chiar și zărindu-l de la distanță, vag ca o umbră, îmi dau seama instinctiv că e el.

Nu-mi vine să cred că-și face de cap cu tipa asta, deși știe prea bine că nu-i decât o aventură de o noapte. Sunt conștientă că sunt furioasă pe Marco și că-mi transfer supărarea asupra lui Luis, dar n-am ce face, prea seamănă între ei.

Gânduri urâte îmi trec prin cap, ca de pildă să-i fur smochingul și să-l las dezbrăcat. N-ar trebui s-o fac.

Dar, pe de altă parte...

Fără să stau prea mult pe gânduri, de teamă să nu-mi pierd curajul, înșfac haina de smoching a lui Luis, cămașa, pantalonii, boxerii și pantofii. Scot portofelul din buzunar și-l las acolo, pe

nisip. La urma urmei, ce rost ar avea să-l fac să creadă că cineva i-a furat banii?

Ascund lucrurile în spatele unei pietre și mă întorc în zona unde se desfășoară petrecerea. Păcat că n-o să-i văd fața lui Luis când va fi nevoit să-și caute, gol pușcă, hainele.

Le-am lăsat într-un loc unde le poate găsi cu ușurință... la lumina zilei. La lumina lunii va trebui însă să se chinuie serios pentru a da de ele.

Ura! Pentru prima oară de câteva săptămâni încoace mă simt puternică.

– Hei, Nik, zice Ben. Vezi că te caută mama și cu tata. Trebuie să plecăm.

Părinții mei își iau la revedere de la mai toți invitații la nuntă. Stau în spatele lor și adaug și eu, politicoasă, mulțumiri, fără să menționez că tocmai am ascuns hainele lui Luis într-un loc în care îi va fi greu să le găsească.

– Ce-ai căutat pe plajă? mă întreabă Ben în timp ce urc în mașina lui tati.

– Mi-am cerut scuze lui Luis, mint eu.

E clar, nu l-am lovit prea tare în părțile moi, din moment ce o jumătate de oră mai târziu își făcea de cap cu o fată.

Tata scoate mașina din parcare și ocolește clădirea în care a avut loc nunta, apoi intră pe drumeagul care trece pe lângă hotelul din vecinătate, unde invitații vor rămâne probabil peste noapte. Ben stă lângă mine și se joacă acum pe telefonul mobil.

Mă uit pe geam și-l văd pe Luis, dezbrăcat, cu portofelul ținut în fața vintrei, încercând să se furișeze către hotel. Încremenește în clipa când îl depășim. Presupun că speră să treacă neobservat.

Numai că eu îl văd.

Și mă vede și el.

Cu un zâmbet larg, așa cum n-am mai făcut-o de multă vreme, deschid geamul și-i fac discret cu mâna.

În loc să se simtă stânjenit, el lasă portofelul să cadă și mă salută cu o mână, în timp ce o flutură pe cealaltă spre mine.

Ceea ce-i lasă tot corpul la vedere.

Nu te uita decât la fața lui, Nikki. Orice ai face, nu-i da satisfacția de-a te uita în jos.

Luis Fuentes e cel care, într-un final, câștigă. Nu m-am putut abține și m-am uitat. E mai suplu și mai bine făcut decât Marco, diferență perfect vizibilă când corpul îi e expus în toată goliciunea lui glorioasă.

– Mă bucur că i-ai cerut scuze lui Luis, zice mama încetișor când ne apropiem de casă.

– Îhî, răspund eu.

Toată bruma de veselie dispare în timp ce stomacul mi se strânge ghem din nou. Și din nou. Îmi vine să vomit. Mă simt amețită și închid ochii, până ce tata oprește mașina în fața casei.

Mama se întoarce și se uită la mine încruntată.

– Să nu te prind că ne mai faci vreodată de râs în halul asta.

Doar nu suntem gunoaie să ne purtăm așa urât.

Mă prind de mânerul ușii și reușesc să mă strecor afară. O durere ascuțită mă săgetează, făcându-mă să mă înconvoi.

– Da, știi, rostesc printre dinții încleștați.

– Pe viitor vreau să te porți ca o doamnă, insistă mama.

O să vomit și-o să-mi revin. Ben a zbughit-o deja în casă. Nu pot să vorbesc, de teamă să nu-mi pierd controlul asupra stomacului.

Mama oftează, enervată.

– Uită-te la mine când vorbesc cu tine, domnișoară.

– Scuze, mamă, mă forțez eu să răspund. Nu... nu mă simt prea bine.

Urc la etaj, dar mă opresc în clipa când stomacul mi se răzvrățește din nou și mă chircesc de durere. Răsuflu cu greu, incapabilă să mai fac față. Mă simt de parcă cineva mi-ar spinteca pântecul cu cuțitul.

– Ești bine? mă întreabă mama, care urcă și ea în spatele meu. Ce se întâmplă, Nikki?

– Nu știu.

Mă uit la ea și îmi dau seama că n-o mai pot minți. Mai ales acum, când simt o dâră de umezeală alunecând pe coapse. Inima mi se zbate în piept și cred c-o să leșin. Durerea mă săgetează iar.

Picioarele mi se înmoaie și mă încolăcesc în poziția fetală.
Doare îngrozitor.

– Raul! strigă mama.

Peste o clipă, tata îngenunchează lângă mine, în capul scărilor.

– Nikki, unde te doare? întreabă el, ca doctor ce e, dar cu o urmă de panică în glas.

E chirurg de meserie, dar pun pariu că nu se aștepta să audă ce va urma.

Nu pot să mai amân, trebuie să le spun adevărul.

Nu sunt în stare să mă uit în ochii lor în timp ce rostesc în șoaptă:

– Sunt însărcinată. Și cred... că ceva e în neregulă.

Acum văd bine sângele prelingându-se pe picior.

Mama icnește, apoi se prinde de balustrada scării, ca să se sprijine.

Tata se holbează la mine încruntat și nedumerit. Pentru o clipă, rămâne total uluit, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc, dar își revine imediat.

– Bine. Hai să mergem la spital, zice, de data asta nu panicat, ci ca un doctor care știe ce face.

Mă ia în brațe și mă cară pe scări în jos, în timp ce mama o strigă pe vecină și o roagă să vină ca să aibă grijă de Ben.

Ai mei mă ajută să mă așez pe scaunul din dreapta șoferului. Durerea se întetește cu fiecare secundă. În drum spre

spital, îi arunc o privire lui tata. Nu l-am văzut niciodată atât de îngrijorat și de trist. Când începusem să ies aproape zilnic cu Marco, mă avertizase asupra lui. *Băiatul ăsta e o pacoste*, spusese atunci când ne găsisse într-o zi prostindu-ne în piscina din curtea din spatele casei. *Nu vreau să te mai vezi cu el. O să dai de necazuri*. Iar mama îi dăduse dreptate.

Atunci crezusem că-l judecau greșit pe Marco pentru că locuia în partea de sud a orașului. Dar mă înșelasem.

Mă uit din nou la tata. Strânge volanul cu putere în mâini, concentrat asupra drumului din față.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău, repet în neștire în timp ce durerea se întetește în mine.

Tata oftează din greu.

– Știu.

– Mă urăști? îl întreb ținându-mi răsuflarea, în așteptarea răspunsului.

– M-ai dezamăgit, Nicolasa, zice spunându-mi pe numele din certificatul de naștere, lucru pe care nu-l face decât atunci când e foarte supărat.

Nu mai adaugă nimic.

– Orice ar fi, noi te iubim, Nikki, mă încurajează mama de pe bancheta din spate. Dar cum s-a întâmplat? Când? Unde? Știi că noi nu tolerăm...

– Maria, nu acum, intervine tata.

Mama încetează cu întrebările, care rămân însă suspendate în aer.

Ajungem la spital și tata se îngrijește să fiu preluată imediat. Îmi fac testele de sânge și specialistul, dr. Helene Wong, cere o investigație cu ultrasunete. Încerc să-mi țin lacrimile în frâu, dar nu reușesc. După ce termin cu analizele, mama mă ia de mână. Cred că e prea speriată și șocată pentru a mai putea spune ceva, așa că lasă vorbele pe seama tatei și a celorlalți doctori.

După ce Wong cere repetarea investigației cu ultrasunete și mi se pun perfuzii, mama se așază de o parte a patului de spital, iar tata de cealaltă. Doctorița stă în picioare, lângă ei, cu rezultatele testelor în mână.

– Ai sarcină ectopică, mă anunță ea, apoi îmi explică de ce e necesară o intervenție chirurgicală de urgență, pentru că suspectează că trompa uterină a început deja să se rupă.

Mama și-a acoperit gura cu palmele și lacrimile îi șiroiesc pe obraji. Tata dă din cap, bățos, în timp ce o ascultă pe doctoriță.

– Ce-o să se întâmple cu copilul? întreb eu panicată.

Dr. Wong mă mângâie ușor pe umăr.

– Îmi pare rău, nu îl putem salva, zice.

Izbucnesc din nou în plâns. Din clipa când îmi dădusem seama că eram însărcinată, sperasem ca totul să nu fie decât un vis. Oare gândirea mea negativă îmi determinase corpul să

respingă fătul? Sunt cuprinsă de o tristețe adâncă și de un munte de regrete, pe care știu cu certitudine că-l voi purta cu mine toată viața.

Un alt val de durere mă copleșește și îmi duc instinctiv mâinile la burtă.

Părinții mei semnează formularul de accept al operației și realitatea celor întâmplate năvălește acum peste mine, făcându-mă să mă cutremur.

– O să mai pot avea copii? o întreb pe doctorița Wong înainte ca să iasă din salon pentru a se pregăti de operație.

Dă din cap în semn de încuviințare.

– Una din trompe este afectată, dar cealaltă e sănătoasă. Când va veni vremea, vei putea naște fără prea multe complicații.

Îmi pun perfuziile. Înainte de a fi dusă în sala de operații, mă uit la părinții mei. Vreau să le spun ceva, dar știu că dacă aș face-o, aș izbucni în lacrimi.

Mama îmi aruncă un zâmbet mic, forțat. Am dezamăgit-o. Numai eu sunt de vină.

Tata mă ține de mână până ce sunt împinsă pe targă în sală.

– O să te așteptăm aici.

În sala de operații e frig și miroase a aer comprimat. Sunt atașată la niște monitoare și doctorița Wong îmi spune că o să adorm. Îmi injectează ceva în perfuzie. În timp ce mă cufund în

somn, îmi jur să-l uit pe Marco, să-l uit pe copilașul nostru care n-a avut nicio șansă.

Luis Fuentes mi-a amintit că am rămas vulnerabilă. Dar dacă voi fi de acum încolo indisponibilă emoțional, atunci nu va trebui să-mi mai fac griji că voi fi rănită. După ce coșmarul se va termina, mă voi transforma într-o cu totul altă persoană... Nikki Cruz nu va mai fi niciodată vulnerabilă.

DUPĂ DOI ANI ȘI DOUĂ LUNI

Fairfield, Illinois.

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu două săptămâni că aveam să mă mut înapoi în Illinois după ce am fugit de aici pe când aveam unsprezece ani, i-aș fi râs în față. În tot acest răstimp n-am fost în Illinois decât o dată, la nunta fratelui meu, în urmă cu mai bine de doi ani.

Acum am șaptesprezece ani și m-am întors aici pentru totdeauna.

Voi face ultimul an de liceu în Fairfield. Cunosc toți profii, toți elevii și fiecare centimetru pătrat din Liceul Flatiron din Colorado, acolo unde am urmat primii trei ani de liceu. Dacă aș fi avut un cuvânt de spus, pentru nimic în lume nu aș fi revenit în Fairfield. Cum însă sunt mexican, în cultura noastră totul se reduce la loialitatea față de familie.

Îndatoririle familiale sunt cele care ne-au adus înapoi aici. Alex și Brittany locuiesc în Fairfield împreună cu nepoțelul meu Paco. I-am văzut aseară, imediat ce am sosit. Brittany este din nou însărcinată și *mi'amá* zice că n-are de gând să rateze anii în care nepoții ei vor crește mari.

Stăm în fața casei în care am locuit cândva. Are două dormitoare și e mai mare decât o cocioabă, dar mai mică decât majoritatea caselor din cartier. E clar, banda Latino Blood nu mai e la fel de activă ca pe vremuri în Fairfield. Graffiti-urile de pe clădiri și de pe indicatoarele stradale au dispărut și nimeni nu se mai uită acum după mașini de teamă că membrii unei bande rivale ar putea patrula pe acolo. Prezența unei mașini de poliție parcată în stradă mă face însă să-mi reconsider primele observații.

Știu de ce *mi'amá* a vrut să se întoarcă să trăiască aici, în vechea noastră casă. Nu numai pentru că Fairfield este aproape de Evanston, unde locuiesc Alex și Brittany. Ci și din cauza... trecutului, a amintirii tatei, de care se agață în continuare.

Mă uit cum *mi'amá* bagă cheia în broască, răsuflă adânc, apoi deschide ușa. A trimis din Colorado un avans și un cec pentru chiria pe primele câteva luni, ca nu cumva altcineva să pună mâna pe casă. Nu i-am spus că n-avea de ce să-și facă griji, că nimeni nu stă la coadă ca să închirieze șandramaua care fusese casa noastră.

Mă înșelasem.

Stăm în micul living, unde mă așteaptă o surpriză care mă tace să icnesc. Vechiul covor destrămat a fost înlocuit de podele noi din lemn de esență tare. Pereții au fost proaspăt zugrăviți într-un alb strălucitor. Abia dacă mai recunosc locul.

– Uite, Luis, zice mama când intră în bucătărie și-și trece mâna peste noile blaturi de lucru din granit și aparatele electrocasnice din inox, apoi zâmbește larg și mă strânge în brațe, emoționată. E un nou început pentru noi.

Un ciocănit puternic la ușa din față răsună în toată casa.

– Cred că-i Elena. Mi-a spus c-o să treacă pe aici când pleacă de la lucru, zice *mi'amá*, grăbindu-se să deschidă ușa.

Dau să intru în vechiul dormitor pe care l-am împărțit cu Alex și cu Carlos, când o aud pe mama exclamând:

– Cu ce vă pot fi de ajutor, domnule polițist?

Domnule polițist?

Poliția e aici?

Singurele mele experiențe cu poliția din Fairfield au fost când eram mic și frații mei au avut probleme sau au fost interogați în legătură cu activitățile bandei. Cum majoritatea membrilor familiei mele au făcut parte, la un moment sau altul, dintr-o bandă, ultimul lucru pe care ni-l dorim pe lume e ca poliția să ne bată la ușă. Chiar dacă Alex e acum la facultate și Carlos în armată, vechile obiceiuri sunt greu de uitat.

Intru în living și văd un polițist în uniformă care îi zâmbește larg mamei. Are păr castaniu-închis, e tuns scurt, militărește, și a adoptat o poziție tipică de curcan, care arată că se află în exercițiul funcțiunii.

– V-am văzut și m-am gândit să vin să mă prezint, zice tipul, apoi întinde mâna. Sunt Cesar Reyes, proprietarul casei și vecinul dumneavoastră.

Mi'amá întinde mâna și i-o strânge, apoi și-o retrage iute când vede pistolul prins în toc.

– Mersi că ați venit să vă prezentați, domnule ofițer Reyes.

– Vă rog, spuneți-mi Cesar, spune individul uitându-se în jos și dându-și seama abia acum că mama i-a zărit pistolul. A, scuze, doamnă Fuentes, departe de mine gândul să vă intimidez. Tocmai plecam la lucru când v-am zărit. Și cum n-am știut când o să vă mai prind pe acasă, m-am gândit să intru să mă prezint acum, adaugă, iar ochii îi fug spre mine. El este fiul dumneavoastră?

Mama deschide ușa mai larg și se trage un pic în spate, așa încât copoiul să mă vadă mai bine.

– Domnule polițist, el este Luis, fiul meu cel mai mic.

Reyes dă din cap în direcția mea.

– Bine ai venit, Luis.

– Mersi, mormăi eu, nu foarte încântat să fiu vecinul unui polițist care, pe deasupra, mai e și proprietarul casei noastre.

– Duminică seara fac un grătar la mine în curte. Sunteți bine-veniți, dacă puteți să treceți.

Niciunul din noi nu se grăbește să accepte invitația.

Tipul ridică din umeri.

– Ok. Ne mai vedem, zice și scoate din buzunarul din față al hainei o carte de vizită pe care i-o dă mamei. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați, sunați-mă.

Se duce spre mașină, se suie în ea și pleacă.

– Bine că s-a terminat, spun eu.

Mi'amă închide încet ușa, oftează și se reazemă de ea.

– Ce e? Nu te simți bine? o întreb.

– Ba da... Hai să despachetăm.

Duminică, Alex sună ca să mă informeze că mi-a obținut un interviu la Brickstone Country Club din Evanston, la douăzeci de minute de mers pe jos de casă. Am nevoie de o slujbă ca să ajut cu banii și i-am zis să stea cu urechile ciulite dacă aude de vreun post. Vărul meu, Enrique, are un atelier auto, dar Alex deja lucrează acolo câteva zile pe săptămână și cum economia merge prost, Enrique n-are ce să dea de lucru la doi oameni.

La ora patru după-amiază mă prezint la Brickstone. E o proprietate uriașă, cu un teren privat de golf cu optsprezece găuri. În plus, are piscină olimpică interioară și exterioară și un salon de mese numai pentru membri.

Interviul nu durează prea mult. Doamna Fran Remington mă cheamă înăuntru imediat ce isprăvesc cu completarea formularului de cerere de angajare.

Își așază brațele pe birou și mă măsoară din priviri.

– Văd că ai zece pe linie la școală și că ai fost în echipa de fotbal și de înot la vechiul tău liceu. Spune-mi, Luis, de ce ai vrea să lucrezi aici?

– Tocmai m-am mutat din Colorado și trebuie să o ajut pe mama cu banii. Și peste câteva luni o să trimit cereri de înscriere la colegiu și cursurile costă o grămadă de bani.

Tipa așază hârtiile pe birou.

– La ce colegiu vrei să mergi?

– La Universitatea Purdue. Au facultate de aeronautică, îi explic eu. Și după ce îmi iau licența, intenționez să aplic la programul de pregătire aeronautică din cadrul NASA.

– Ești ambițios.

– Da, doamnă.

Se uită iar peste formularul completat de mine.

– N-ai experiență de chelner. Avem nevoie de oameni care să știe să servească în salonul de mese.

– O să mă descurc, răspund eu. Nu-i nicio problemă.

– Membrii clubului nostru sunt obișnuiți cu mâncare de calitate și cele mai bune servicii din Illinois. Nu tolerez atitudinile nepoliticoase, întârzierile și comportamentul neglijent. Membrii clubului nostru sunt tratați ca niște regi de întreg personalul. Plătesc o mulțime de bani pentru statutul de membru. Sunt pretențioși, și eu la fel.

– O să mă descurc.

Femeia ezită câteva clipe, apoi îmi zâmbește.

– Îmi plac tinerii ambițioși, așa ca tine. Chiar dacă nu ai experiență, o să-ți dau o șansă. Pentru început, o să lucrezi timp de o lună ca piccolo, după care, dacă vedem că te descurci bine, o să te avansăm. Poți să începi de sâmbătă.

– Mulțumesc că mi-ați oferit această șansă, doamnă. N-o să vă dezamăgesc, spun eu.

– Bun. Deci ne-am înțeles.

Acasă, îl găsesc pe ofițerul Reyes pe veranda noastră, în blugi și tricou. Ține o sticlă de bere Budweiser în mână și stă de vorbă cu *mi'amá*. Poate că nu i-aș da cine știe ce atenție, numai că tipul rânjește și tocmai a atins cotul mamei când ea a râs la o glumă de-a lui.

Fir-ar să fie.

Știu cum se comportă un tip care flirtează, pentru simplul motiv că și eu o fac cât pot de des. În mintea mea nu-ncape îndoială: vecinului/ proprietarului/ curcanului nostru i-a căzut mama cu tronc.

Cum naiba o să le explic eu fraților mei una ca asta?

10

Nikki

Of, n-am dormit toată noaptea. E prima zi din ultimul an de liceu și mă simt cât se poate de pregătită. Pregătită să termin școala, să plec din Fairfield și să-mi încep viața.

Fac un duș, mă îmbrac și cobor să iau micul dejun.

– Arăți bine, zice mama după ce îmi examinează blugii și tricoul fără mâneci de culoare turcoaz pe care mi l-a cumpărat săptămâna trecută din Evanston. Uite, am făcut ouă pentru tine și Ben.

Fratele meu intră și el în bucătărie, cu părul căzându-i peste ochi. Citește o revistă de jocuri. E prima lui zi de liceu și poartă niște blugi zdrențuiți și un tricou care a văzut vremuri mai bune. Ai zice că ar fi trebuit să se dichisească și el nițel pentru ocazie, dar nici vorbă.

– Ar fi cazul să te tunzi, Ben, îi spun.

– Nu, mersi, răspunde el absent în timp ce citește despre nu știu ce joc nou de combat care va ieși pe piață cu grafică digitală.

Știi asta doar pentru că zăresc titlul articolului care anunță “Combat Forces II în uimitoare grafică digitală”.

– Ben, sper că-ți dai seama că de acum ești la liceu, nu?

– Și ce-i cu asta?

– Ar trebui să fii mai atent cum arăți.

Își așază revista pe masă.

– Mi-am pus pe mine un tricou fără găuri în el. Nu crezi că-i de ajuns?

– Dar pe el scrie FIE CA FORȚA SĂ FIE CU TINE.

Se uită în jos, spre tricou.

– Da, știu. Super tare, nu?

Mă uit la mama, cerându-i din ochi ajutorul.

– Nikki, nu toată lumea crede același lucru despre ce înseamnă super tare, zice ea.

Ben îi face ostentativ cu ochiul mamei.

– Nu crezi că e momentul să-i spui lui Nikki adevărul – că până la douăzeci de ani voi deveni milionar prin forțe proprii și că va veni la mine să-mi ceară bani cu împrumut?

Mama îi pune o farfurie în față și se apucă să îngrămădească pe ea ouă și felii de pâine prăjită. În plus, îi toarnă și suc de portocale în pahar.

– Adevărul e c-ai face bine să te așezi acum în fund și să-ți mănânci micul dejun, înainte să se răcească.

– Abilitățile sociale contează foarte mult, să știi, îl avertizez eu pe Ben.

– Se face prea mult caz de abilitățile astea sociale, răspunde fratele meu, după care mușcă zdravăn dintr-o felie de pâine.

Mama îl bate pe umăr.

– Nu-ți mai contrazice sora.

– Pentru ea totul e atât de ușor, spune Ben, după care se dă pe spate în scaun. Cine are o idee cum să-mi numesc viitoarea Regină a Imperiului Dragonilor din jocul pe care tocmai îl codific acum?

– Ce-ai zice să-i spui Nicolasa, după numele surorii tale? propune mama.

– Am nevoie de un nume mai dur, îi explică Ben. E o regină care știe să se bată cu sabia și poartă armură din zale.

– Atunci ce zici de Bertha? îi sugerez eu în glumă.

Nu-mi place deloc când Ben se apucă să trăncănească despre personajele din desenele animate de parcă n-ar fi fictive... Și cel mai mult urăsc când mă atrage și pe mine în conversație, așa încât să-i validez obsesia.

– Regina Bertha? Nu, nu sună bine.

– Ei, o să găsești tu până la urmă un nume potrivit, zice mama scoțându-și cheile. A, Nikki, era să uit, astăzi nu poți să iei mașina. Tata a văzut că pierde ulei și a dus-o la reparat. Așa că ce-ar fi să mergeți pe jos la școală? Ca să începeți anul ca niște copii activi, nu leneși și răsfățați.

– Eu mă mândresc că sunt leneș, spune Ben amuzat. Și de ce nu-i bine să fii răsfățat?

– Nu-i bine și gata, zice mama întorcându-se spre noi chiar în clipa când dau să înghit ultimul duminic. Bun, uite ce-i... O să vă duc eu la școală cu mașina, pentru că oricum trebuie să

plec la lucru, dar la întoarcere fie veniți pe jos, fie luați autobuzul școlii, adaugă zâmbind senin.

Cum? Să mă ducă mama cu mașina la școală când sunt în ultimul an de liceu?

– Dacă tati mi-a luat mașina, atunci o să o iau și eu pe-a lui.

– Nici să nu te gândești, spune mama. Atâta timp cât n-o să ai numai medii de zece, nu pui tu mâna pe cheile de la Lexus. Așa că fă-ți din asta un scop în viață.

Ben își dă ochii peste cap.

– Mami, Nik n-a luat niciodată numai medii de zece.

– Ba da, îl contrazice mama.

Ben scoate un hohot de râs.

– Doar n-o să punem la socoteală grădinița.

Îi dau un picior pe sub masă. Faptul că nu se străduiește prea tare, abia dacă studiază și totuși ia numai note de zece nu-i dă dreptul să fie arogant.

– În seara asta iau cina cu niște clienți, așa că n-o să fiu acasă când veniți. M-au angajat să le decorez casa cu obiecte de artă vechi, ne anunță mama entuziasmată.

– Distracție plăcută, îi urez eu, deja convinsă că se va simți bine la întâlnirea de afaceri proiectată.

Mama e designer de interioare și-i place la nebunie să transforme spațiile anoste în ceea ce ea numește “aranjamente eclectice care-ți iau ochii”. Fiecare încăpere din casa noastră a fost decorată într-o temă anume și toate au fost transformate,

rând pe rând, în “aranjamente eclectice care-ți iau ochii”. Viața mea debordează de camere cu tematică.

La școală, Kendall mă așteaptă în fața dulapului meu. La sfârșitul anului trei de liceu, am fost cu toții invitați să ne alegem un dulap pentru anul următor pe holul rezervat elevilor din ultimul an, așa încât Kendall și cu mine am ales dulapuri învecinate. Asta a fost înainte ca ea să înceapă să iasă cu Derek. Ei doi au devenit de nedespărțit din ultima zi de școală, când Derek s-a înființat la Kendall acasă cu o duzină de trandafiri și un cântec compus special pentru ea.

Nu am încredere în Derek. Știu că o place pe Kendall, dar mai știu că o mulțime de fete flirtează cu el, iar el le răspunde. Și într-un moment de slăbiciune masculină e în stare să frângă inima mult prea credulei Kendall.

– Spre știința ta, zice Kendall înfiorându-se, de parc-ar fi pe punctul de a-mi destăinui o veste proastă, dulapul lui Marco e exact vizavi de al tău.

Un val de anxietate mă cuprinde.

– Te rog spune-mi că glumești.

– Din păcate nu.

După ce ne-am despărțit, Marco s-a implicat puternic în afacerile bandei Latino Blood. Știu că se ocupă cu traficul de droguri și se vâra în tot felul de încăierări. Ceva s-a întâmplat anul trecut cu tipul care conduce LB și prezența bandei în partea de sud a orașului nu mai e acum așa de evidentă. Am

auzit că Marco a început mai nou să iasă și cu membrii altor bande. A devenit mai crud și mai dur. Credeam că era dur doar pe dinafară, dar un scump odată ce ajungeai să-l cunoști, dar Marco e acum orice în afară de un scump.

Derek vine pe coridor, drept spre noi. Și e, desigur, oprit în drum de mai toată lumea. Fetele îl plac pentru că e ridicol de arătos, cu părul lui blond, fața de supermodel și un corp bine lucrat. Băieții îl plac fiindcă e un atlet perfect. În anul doi de liceu a ajuns până în finala la tenis în campionatul statal. Înainte de al treilea an de liceu, când și-a fracturat umărul, a decis să renunțe la tenis și s-a apucat de fotbal. Iar la finalul sezonului trecut a fost votat cel mai bun jucător al echipei, ceea ce nu a surprins pe nimeni.

Derek se postează lângă Kendall, dar ea îi întoarce spatele și-și face de lucru cu ceva din dulap.

– Nu pot să cred că tot mai ești supărată pe mine, zice el.

Kendall îndeasă niște cărți în dulap.

– Nu sunt supărată. N-ai decât să te duci la ce colegiu vrei, Derek. Nu ai nevoie de permisiunea mea ca să aplici la o universitatea din est.

Derek își așază o mână pe talia ei și se apleacă spre ea.

– De ce nu te interesezi măcar de universitățile din Ivy League?

– Pentru că nu se află în Vestul Mijlociu, răspunde ea. Dacă tu vrei să pleci departe de casă, asta e. Eu nu pot.

Kendall nu-i spune că e hotărâtă să se ducă la un colegiu din apropiere de Fairfield pentru că mama ei a fost diagnosticată anul trecut cu cancer. A făcut chimioterapie și doctorii zic că se află acum în remisie, însă Kendall nu vrea să plece prea departe de casă.

– Ce vrei să zici cu asta? Că dacă plec la facultate undeva în est, totul s-a terminat între noi? întrebă Derek.

– Nu știu.

Mă hotărăsc să intervin și să le ofer niște date rupte din realitate.

– Să știți că procentul perechilor care rămân împreună după liceu e în jur de cinci la sută, îi anunț.

– Mersi pentru votul de încredere, Nikki, zice Derek sarcastic.

– E adevărul, insist eu. Nu e cazul să vă hrăniți cu fantezii.

– Sper că n-o să te duci în viața ta la Disney World, îmi spune Derek. Pentru c-o să le spui probabil tuturor copilașilor de acolo că Mickey Mouse nu e decât un tip deghizat în șoricel.

– Probabil, răspund eu.

Kendall scoate un oftat.

– Derek, las-o în pace pe Nikki. Nu face decât să mă protejeze.

Derek clatină din cap, frustrat.

– Fir-ar să fie, Kendall. Când Dumnezeu o să-ți dai seama că n-ai nevoie de protecție față de mine?

– Nikki e prietena mea cea mai bună.

– Și se presupune că eu aș fi prietenul tău, zice Derek, după care se îndepărtează, cu o expresie amară întipărită pe față.

Kendall își reazemă capul de dulapul ei. Știu că e speriată. I-a fost teamă să nu-și piardă mama și acum se teme să nu-l piardă pe Derek. Știu ce înseamnă să fii speriat și de asta i-am oferit atâtea explicații. Da, e posibil ca Derek să o părăsească pentru o altă fată. Sau să plece la un colegiu departe și să uite cât de mult a iubit-o. Sau poate că a mințit-o când i-a declarat că o iubește. Asta e realitatea. Poate că Derek chiar își închipuie că-i sincer... dar cât de mult poate dura asta?

– Mă urăște, îi spun eu.

– Nu, răspunde ea și se întoarce spre mine. Doar că-i de părere că ești prea cinică.

Imediat ce o aud rostind cuvântul cinic, o voce familiară, care vorbește în spaniolă, răsună din partea opusă a coridorului. Marco. Altădată, vocea lui joasă și bubuitoare m-ar fi făcut să zâmbesc cu toată gura. Acum vocea lui sună ca niște cuie bătute într-o tablă de școală.

Mă uit la Kendall. Ea mă prinde, cu simpatie, de antebraț.

– Nu-l băga în seamă, mă sfătuiește.

Sigur că n-o să-l bag în seamă, așa cum am făcut-o de altfel și în ultimii doi ani. Marco s-a schimbat prea mult și eu la fel. Mă prefac că mă uit în jos în timp ce arunc pe furiș o privire

vizavi, spre dulapul lui. Marco discută cu un tip care mi se pare cunoscut.

Stai așa.

Stai așa nițel...

Nu, nu se poate.

E Luis Fuentes, individul ale cărui haine le-am furat și le-am ascuns în urmă cu câțiva ani, la nunta fratelui său. Ultima oară când l-am văzut era gol pușcă. De fapt, n-a trecut prea mult timp de atunci. Pun însă pariu că nu-și mai amintește de mine. Cu toate că eu îmi amintesc de el. Din cauza lui mi-am dat seama că sunt vulnerabilă. În seara când l-am cunoscut am devenit cinică. Arunc din nou o privire spre el.

O, nu.

Se uită direct în ochii mei.

Ochi exotici. Păr castaniu care îi cade în valuri pe umeri. Aroganță cât cuprinde. A mai crescut, dar are și acum acea aură inconfundabilă de “înger înțepat”.

Aș recunoaște-o oriunde și oricând. Aș recunoaște-o dintr-o mie de fete. A negat că e mexicană, a dansat ca un robot și m-a făcut de râs, toate într-o singură seară.

– Aia e Nikki Cruz, *verdad*²⁴? îl întreb eu pe Marco, un amic din școala primară.

E chiar ciudat. Într-un fel, mă simt de parcă n-aș fi plecat niciodată din Fairfield. N-am realizat ce rădăcini adânci am în orașul ăsta, deși l-am părăsit acum aproape șase ani. Azi-dimineață am ajuns devreme la școală și mi-am luat programa de la biroul de la intrare. Și imediat ce am pornit pe coridor înspre dulap am fost recunoscut de mai mulți prieteni vechi.

Marco îi aruncă o privire lui Nikki, apoi încuviințează din cap.

– Cum de-o cunoști?

– Am avut un incident cu ea acum vreo doi ani, la nunta lui frate-meu.

Nu are rost să intru în detalii și să-i povestesc cum mi-a ascuns Nikki hainele și m-a forțat să o fentez pe o tipă

²⁴ Nu-i așa? (lb. spaniolă).

hiperagresivă cu care intenționam să-mi fac de cap în noaptea aia.

– *Cuál es su historia?*²⁵ îl întreb eu.

– Treaba e că-i dintr-o familie al naibii de bogată și are un corp făcut pentru regulat, răspunde Marco. E o *puta*²⁶. Dacă vrei să nu o iei razna, ferește-te de *pochá*²⁷.

Mă uit spre ea și privirile ni se întâlnesc. Să mă fi recunoscut?

Marco stă de vorbă cu doi tipi, iar eu mă holbez în continuare la Nikki. Ea își mută imediat privirea, îi șoptește ceva amicei înalte și blonde care stă lângă ea, apoi își dă părul pe spate și amândouă pornesc să străbată țațoșe coridorul fără să se mai uite înapoi.

Primele două ore de clasă trec în zbor; e grozav să revăd vechi prieteni cu care nu credeam că o să mă mai întâlnesc vreodată. Nu e nevoie să ai mintea unui om de știință specialist în rachete ca să-ți dai seama că Marco umblă cu tipi mai mari, din afara școlii. Nimeni nu face vreo aluzie la apartenența lui la bandă – e de la sine înțeleasă. Cele mai multe familii din vechiul meu cartier erau afiliate. Unele sunt și acum.

Chiar dacă partea de sud a Fairfieldului nu mai dă pe dinafară de atâția membri activi ai unor bande, tot am rămas

²⁵ Care-i treaba cu ea? (lb. spaniolă).

²⁶ Târfă (lb. spaniolă).

²⁷ Mexicană americanizată care nu vorbește spaniola (argou mexican).

cei mai săraci copii din școală. Dacă școala primară și gimnaziul nu sunt integrate, liceul adună în schimb elevii din ambele părți ale orașului într-un unic creuzet.

Pentru prima oară îmi dau seama ce mult diferă lucrurile aici față de Boulder atunci când ne schimbăm pentru ora de sport.

– Stai pe locul meu, Mex, îmi zice un tip alb vânjos în vestiar când mă vede așezat pe bancă, după ce am primit echipamentul sportiv.

Nu pot să mă abțin și scot un hohot de râs.

– Mex? Mi-ai zis Mex?

– Lasă c-ai auzit foarte bine. Mișcă-ți de-aici curul ăla jegos de imigrant.

Spre deosebire de frații mei, mie nu-mi place să mă bat și n-am chef să provoc o încăierare.

Îmi scot alene pantofii și îmi reamintesc că tipul nu merită să-i dau atenție și nici să fie exmatriculat. Totuși nu am de gând să mă las intimidat.

– Îmi pare rău că-s nevoit să-ți dau vestea asta, *gringo*, îi răspund, dar află că nici prin cap nu-mi trece să mă mișc de aici. E prima zi de școală. Nimeni nu are încă un “loc” al lui.

Alți tipi apar în vestiar. *Gringo* dă cu pumnul cu putere în dulap, chiar deasupra capului meu, și toată lumea se întoarce spre noi.

– Te preven, mârâie el printre dinții încleștați, apoi dă cu piciorul în pantofii mei, făcându-i să zboare în capătul celălalt al sălii.

Îmi dau ochii peste cap. Tipul mă provoacă să fiu eu primul care sare la bătaie și astfel să dau de belele. Habar n-are că pot fi răbdător ca un sfânt. Cel puțin așa susține Carlos, deși n-ar trebui să mă iau după el, care are fitilul la fel de scurt ca o geană.

Pedro, un băiat care locuiește vizavi de casa noastră încă de dinainte de a ne muta noi înapoi, se dă cu un pas în spate.

– *Ah, dejalo y muevete*, îmi spune el.

Adică nu intra în conflict.

– Ascultă-l pe amicul tău, zice *gringo*, apoi îmi înșfacă tricoul și dă să mă împingă de pe locul ăla prețios pe care îl reclamă.

Ei, asta nu pot să accept.

Îl împing înapoi. Nu se aștepta la mișcarea mea și se lovește puternic cu spatele de dulap. Își pierde echilibrul și cade în fund cu zgomot.

– O să te bat de o să-ți meargă fulgii! strigă.

E pe punctul să se arunce cu toată greutatea spre mine, când unul dintre amicii lui se interpune între noi.

– Calmează-te, Dougan. Pe bune, omule, nu merită să-ți pierzi locul în echipă pentru unul ca el.

Dougan mă cântărește din priviri, apoi îmi întoarce spatele și se duce spre un alt șir de dulapuri, cu prietenii pe urme. Mă așez și răsflu adânc. Nu mai sunt în Boulder, acum mi-e cât se poate de clar.

Toată lumea care are pauză de prânz după a patra oră renunță la sala de mese și mănâncă afară. Curtea e plină de elevi. Cei din sudul orașului s-au așezat sub pomi, în timp ce nordicii se îngrămădesc la mesele de picnic, ca și cum ar fi fost rezervate pentru ei. O văd pe Nikki înconjurată de o mulțime de gagii, cu toții încercând să-i atragă atenția. Le zâmbește și râde la glumele lor, dar observ că se preface. Și niciunul din ei nu o interesează cu adevărat.

Mă așez cu vechii mei amici sub un arțar.

– Deci ce-ai mai făcut în ultima vreme, Fuentes? mă întreabă Pedro, în timp ce își deschide punga din hârtie maro și scoate dinăuntru prânzul. În afară de a-l scoate din minți pe Dougan în vestiar.

Ridic din umeri.

– Am locuit un timp în Mexic. Pe urmă m-am mutat în Colorado.

– Și de ce te-ai întors în mizeria asta? mă întreabă Marco Delgado.

Stă așezat chiar vizavi de mine și zăresc un cuțit ițindu-se de sub ciorapul lui.

– *Familia* m-a adus înapoi, răspund eu.

– Apropo de *familia*, zice Marco, fratele tău Alex n-a fost în Latino Blood?

Dau din cap afirmativ.

Aș fi naiv dacă mi-aș închipui că nimeni n-o să deschidă, mai devreme sau mai târziu, subiectul. Fratele meu a fost membru activ în Latino Blood, asta până când a fost trădat de Hector Martinez.

– Chuy a fost închis cu ceva vreme în urmă. Majoritatea membrilor bandei au fost trimiși la DOC, explică Delgado.

DOC²⁸ – adică școala de corecție.

– Am auzit.

Chuy a fost loțiitorul lui Hector. După ce a fost prins, a tras după el majoritatea membrilor. Vărul meu Enrique a fost cât p'aci să facă și el pușcărie, numai că Alex l-a ajutat să-și ia un avocat bun și dosarul n-a mai ajuns în instanță.

– Crezi că Alex a avut ceva de-a face cu prinderea bandei?

Alex responsabil de decăderea Latino Blood? Nu cred.

– Fratele meu nu-i turnător, îi răspund.

Mândria de a fi un Fuentes e puternică și-aș face orice ca să apăr onoarea fraților și a familiei mele.

– *Comprende*²⁹?

Marco dă din cap.

– N-am nicio treabă cu el, omule. Totu-i în regulă.

²⁸ În original, Departament of Correction.

²⁹ Ai înțeles? (lb. spaniolă).

Mariana Castillo, fata de care toți băieții erau îndrăgostiți lulea în clasa a doua, se așază și ea cu noi. Un grup de fete îi urmează exemplul. Mariana a fost dintotdeauna lidera fetelor... orice făcea, celelalte o imitau. Are un ten perfect, picioare lungi, buze groase și un anumit licăr în ochi care-i trădează firea dură și neînduplecată.

– Hei, deci zvonurile s-au adeverit, îmi spune ea. Luis Fuentes chiar s-a făcut băiat mare.

Marco izbucnește în râs.

– Cred că poți să-ți deschizi un fan club, Luis.

– Ar trebui să vii cu noi sâmbătă seara, mă invită Mariana.

– Nu pot. Am treabă, îi răspund.

– Nașpa. Atunci ce-ai zice...

O voce tunătoare o întrerupe din difuzoarele răspândite prin curte. “*Luis Fuentes să se prezinte imediat la domnul director Aguirre. Luis Fuentes să se prezinte imediat la domnul director Aguirre*”, urlă vocea din nou, în caz că, vezi Doamne, n-aș fi auzit din prima.

Marco fluieră încetișor.

– Necazuri cu Aguirre încă din prima zi de școală, Fuentes? mă întrebă el amuzat. Probabil c-a fost prevenit c-am fost colegi în școala primară. Și știu c-am făcut destule prostii împreună și atunci.

– Absolut.

Marco și cu mine am fost în aceeași clasă și am stat în aceeași bancă în toți acei ani. Eu aveam mereu note bune, dar Marco reușea întotdeauna să mă atragă ca să-i fiu partener la prostii.

– Ai fost și tu chemat? îl întreb.

– La prima oră. Aguirre e o nucă tare și-o să vrea să te convingă să joci după regulile lui. O să încerce să te facă să vorbești, așa că ține-ți gura. Asta o să-l scoată din minți. O să te tăvălești de răs când o să-l vezi înroșindu-se tot la față.

– Pun pariu că-i vorba de bătaia aia cu Dougan din vestiar, intervine Pedro.

– Mult noroc, îmi urează Mariana.

– Mersi, îi răspund, sperând în sinea mea că nu voi avea nevoie de el.

Câteva minute mai târziu mă aflu în fața biroului directorului. În spatele unui pupitru, o femeie în vârstă pare epuizată de sarcina de a răspunde tuturor elevilor care se îngrămădesc acolo nerăbdători, cerându-i programa sau înscriindu-se la întâlniri cu consilierii școlii.

Mă gândesc c-ar fi mai bine s-aștept la coadă decât să îmi anunț sosirea. N-am niciun chef să îl cunosc pe Aguirre. Marco nu e singurul care mi l-a descris drept o nucă tare. Frații mei m-au prevenit și ei că bătrânul director nu obișnuiește să ia prizonieri de război.

Ușa biroului lui Aguirre se deschide și un tip înalt, îmbrăcat în costum și cu cravată, își face apariția.

– Fuentes! strigă el ca să acopere zgomotul.

Scanează din priviri mulțimea, până ce dă cu ochii de mine. Nu pare prea încântat să mă zărească.

– La mine în birou, îmi ordonă.

Îmi croiesc drum printre elevii strânși în fața ușii.

Aguirre ține în mâini un plic gros, cu numele meu bătut la mașină, și se reazemă de marginea biroului.

– Intră, Luis, îmi zice. Ia loc.

Mă așez pe unul dintre scaunele pentru vizitatori și mă uit în jur. Pe pereți sunt afișate tot felul de obiecte referitoare la activitatea liceului Fairfield, precum și poze cu Aguirre și foști elevi. Un jucător de tenis, un fundaș din liga națională de fotbal american și un nou prezentator TV de știri sunt doar câțiva dintre absolvenții pe care-i recunosc. Impresionant.

Mă întreb dacă și eu, peste vreo zece ani, voi fi prezent într-o poză, alături de Aguirre, în micul său muzeu permanent.

Nu este însă cazul să mă gândesc acum la asta. Pentru că-n clipa asta Aguirre mă privește cu un amestec de iritare și supărare.

– Ultima dată când am chemat la mine în birou un Fuentes a fost vorba de fratele tău Alex. Băiatul ăsta atrăgea necazurile ca un magnet, zice aruncându-mi dosarul pe birou. Mi-am închipuit că tu ești altfel, Luis. La liceul din Flatiron n-ai avut

decât note de zece. Școala aia e cotate a doua în Colorado în privința performanțelor academice. Ai fost membru în asociația de onoare, în consiliul de elevi al liceului, în echipa de fotbal european și co-căpitan al echipei de înot.

Dau din cap.

– Da, domnule.

Se apleacă în față.

– Atunci de ce Dumnezeu te iei la bătaie în vestiar?

Ridic din umeri.

– Nu știu.

Aguirre lasă să-i scape un oftat.

– Dac-aș avea un dolar pentru fiecare dată când un elev mi-a spus *Nu știu*, aș fi de-acum milionar. Ba nu, greșesc, miliardar. Politica mea e una de toleranță zero. Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în vestiar între tine și Justin Dougan, asta a devenit de-acum problema mea. Vrei să știi cum mă ocup eu de probleme?

Nu răspund.

Se apleacă din nou în față și mi se adresează cu voce înceată, calmă, menită să-mi capteze cu totul atenția.

– Problemele se rezolvă cu detenție. După care vine suspendarea. Și la trei greșeli, ești exmatriculat.

Scoate o hârtiuță albastră din sertar și mi-o întinde. Înghit în sec. E prima mea detenție școlară. Care n-o să mai fie

urmată de o alta. Chiar dacă asta ar însemna să accept să fiu strigat Mex în următoarele nouă luni.

– Pedepsa asta o să fie consemnată în dosarul meu? întreb uitându-mă în jos la hârtiuță albastră ofensatoare.

– Din păcate da.

Rahat. Preț de o clipă mă imaginez pătrunzând prin efracție în biroul lui în toiul nopții și făcând hârtia cu detenția să dispară. În filme, mereu să întâmplă ca tot felul de indivizi să dea spargerii și să fure dosare compromițătoare. Sunt sigur că ar fi o aventură încărcată de adrenalină, mai ales dac-aș scăpa neprins.

– Bun, acum poți să pleci, zice Aguirre. Nu vreau să-ți mai văd nutra în biroul meu decât când o să mă anunți că ești pe lista de membri ai asociației de onoare a liceului. Ține-te de carte și o să vezi ce bine o să ne-nțelegem.

– Asta e tot? întreb.

– Nu.

Zâmbește și-și desface larg brațele.

– Bine ai venit la liceul Fairfield!

12

Nikki

Luis vorbea cu Marco și Mariana în clipa când a fost chemat în biroul directorului Aguirre. A ieșit din curte pășind încrezător în sine și determinat, iar eu m-am trezit că nu-mi pot lua ochii de la el până ce a dispărut din raza mea vizuală.

Sper să nu-și amintească de mine, cu toate că am o senzație ciudată cuibărită în adâncul pântecului cum că nu a uitat întâlnirea noastră la nunta fratelui său. Și cum ar fi putut? Ultima imagine cu el care mi-a rămas întipărită în minte e aceea în care îmi făcea cu mâna... gol pușcă. Arăta ridicol de sexy și trebuie să recunosc că și-a păstrat farmecul. Din felul cum pășește îmi dau seama că e conștient că-l are pe vino-coa'.

Pe holuri, fetele se holbau la el. Iar el dădea din cap și zâmbea în direcția fiecăreia care-l învrednicea cu o privire. În timp ce Marco flirta și el, de parcă ar fi făcut amândoi parte din aceeași echipă.

Data următoare când îl zăresc pe Luis e în ultima pauză. Chimie cu doamna Peterson. Luis pare amuzat când intră în clasă și dă cu ochii de mine, așezată în ultimul rând, lângă Kendall și Derek. Când profa, care e însărcinată, ne anunță că ne va desemna ea partenerii în ordine alfabetică, inima mi-o ia la goană. Numele meu de familie începe cu C, iar al lui Luis cu

F. Intru în panică, de teamă să nu fiu nevoită să lucrez cu el, asta până ce doamna Peterson strigă: “Mariana Castillo, partenera ta va fi Nikki Cruz.”

O, nu. Singurul lucru pe care Mariana și cu mine îl avem în comun este acela că părinții noștri sunt mexicani. Atât.

Mariana mă detesta pe vremea când ieșeam cu Marco, de parcă i-aș fi furat un bun care-i aparținea. În puținele dați când Marco și cu mine am ieșit cu amicii lui, ea m-a privit tot timpul încruntată și s-a asigurat că nici celelalte fete din sudul orașului nu mă agreau. M-am simțit ca o intrusă în grupul lor, însă atâta timp cât îl aveam pe Marco lângă mine, nici că-mi păsa. Dar și acum, când Marco și cu mine nu mai formăm un cuplu, Mariana tot mă urăște.

– Câh. Cum de m-am ales tocmai cu o *latina* vopsită? mormăie Mariana.

– Nu am nimic vopsit în mine, Mariana. Dacă ai o problemă cu mine, du-te și spune-i doamnei Peterson.

Mariana își flutură mâna prin aer.

– Doamnă Peterson, Nikki și cu mine nu putem fi partenere.

Peterson se oprește și se uită la ea.

– Ba da, puteți, și asta o să și faceți. Crede-mă, domnișoară Castillo, primesc plângeri în fiecare an și nici măcar o dată nu am schimbat echipele.

– Dar...

– Termină, dacă nu vrei să capeți o detenție.

Mariana închide gura, dar îmi rânjește cu dispreț, în timp ce doamna Peterson continuă să citească lista.

Luis e repartizat la masa de vizavi de a noastră. Iar Derek îi va fi partener. Încerc să evit contactul vizual cu el, dar mă trezesc că-mi ridic ochii. Pentru o clipă, privirile noastre se întâlnesc, după care doamna Peterson bate cu palma în masa de laborator a lui Luis.

– Văd că am fost binecuvântată cu un alt Fuentes, zice profa noastră. Fratele tău Alex a fost unul dintre elevii care... mi-au dat cel mai mult de furcă. Presupun așadar c-ar trebui să-ți țin aceeași predică pe care i-am ținut-o și lui. N-ai voie să vorbești decât în timpul experiențelor de laborator, dar nu ca să te folosești de asta ca pretext pentru trăncăneli și bârfe. Ci ca să lucrezi. Ai priceput?

– Am priceput, răspunde Luis ridicând obraznic degetul mare.

– Să sperăm că ești mai ascultător decât fratele tău. A, și apropo... zice doamna Peterson uitându-se la restul clasei. Să știți că politica mea e una de toleranță zero. Fără telefoane mobile la ore, chiar dacă părinții, prietenii, iubitul sau iubita, câinele sau chiar Dumnezeu din ceruri au vreo urgență. N-au decât să sune la secretariat dacă apare o problemă importantă. În plus, niciun fel de obiecte de îmbrăcăminte cu însemnele unei bande, adaugă uitându-se direct spre Luis, apoi spre restul

clasei, și niciun fel de amenințări la adresa vreunui elev, dacă nu vreți să zburăți definitiv din școală. Am foi de detenție la îndemână ca să îi pedepsesc pe toți cei care nu respectă regulile. Bun, în următoarele cinci minute vreau ca partenerii să se cunoască între ei. Faceți schimb de informații interesante, inclusiv ce hobby-uri aveți și cum v-ați petrecut vacanța de vară. După care fiecare din voi își va prezenta partenerul în fața întregii clase.

– Nu-mi vine să cred că am căzut tocmai cu tine în echipă, se plânge Mariana.

– Plăcerea e reciprocă, o asigur eu.

Mariana își scoate caietul și îl deschide la prima pagină.

– Bun, dă-i drumul. Vorbește și eu o să notez. N-am chef ca Peterson să mă dea afară. Știu despre tine că ești o cățea bogată și c-ai ieșit cu Marco Delgado, asta până ți-a dat el papucii. Ce alte informații ar trebui să împărtășesc colegilor?

– Poți să le spui că ajut la adoptarea câinilor abandonați.

– Asta-i o tâmpenie, zice ea strâmbându-se. Tu în schimb poți să anunți că am adunat o sută de mii de vizualizări pe filmulețul pe care l-am postat pe YouTube.

– Și ce faci în filmulețul ăla? o întreb.

Mă întreb dacă executa un număr de striptease. Sau poate că era un film interactiv care te învăța cum să tragi din bong³⁰. Sunt sigură că n-am zărit numele Marianeii pe petiția antidrog

³⁰ Instrument de filtrare a fumului de marijuana, un fel de narghilea.

pe care un boboc a redactat-o anul trecut și ne-a rugat să o semnăm ca parte a proiectului său de servicii în folosul comunității.

– Cânt și dansez... mai bine decât tine, de asta sunt convinsă.

Notez informația pentru a o împărtăși colegilor când îmi va veni rândul. Habar n-are cât de ușor e să dansezi mai bine decât mine.

Luis îl prezintă pe Derek, după care Derek descrie cum Luis s-a mutat din Colorado aici, unde a locuit când era mic.

După ce terminăm cu prezentările mai rămâne ceva timp, așa că doamna Peterson ne face turul laboratorului. Ne spune că a fost modernizat astă-vară și ne explică de ce în fundul sălii se află un duș.

– Anul trecut am avut un... incident cu câțiva dintre elevii care nu mi-au ascultat instrucțiunile. În fine, mă mărginesc să vă informez că în consiliul școlii s-a decis instalarea unei zone de spălare. Niciunul dintre voi n-ar trebui să aibă nevoie să o folosească, dar dacă, dintr-un motiv oarecare, se întâmplă ca pielea să vă intre în contact cu o substanță chimică la care aveți o reacție, spălați-vă imediat și îndepărtați substanța. Pentru asta nu va fi nevoie să ridicați mâna ca să-mi cereți permisiunea.

Stăm în fața dușului și telefonul meu mobil începe să vibreze. Rahat. E în buzunarul de la spate. Am uitat să-l închid.

Și dacă asta n-ar fi de ajuns, sună atât de tare, încât acum toată lumea se holbează la mine. Îl ignor, sperând ca doamna Peterson să nu-și dea seama că telefonul meu e cel care sună și rugându-mă ca apelul să fie preluat de căsuța vocală înainte de următorul țârâit.

– Ai face bine să-l închizi, îmi șoptește Kendall la ureche. Umblă vorba că Peterson are o colecție de mobile în valoare de câteva mii de dolari.

Prea târziu.

– Domnișoara Cruz?

Îmi țin ochii strâns închiși, dorindu-mi să fiu transportată, ca prin farmec, într-o altă sală de clasă.

– Da? răspund eu umilă.

Doamna Peterson se postează în fața mea.

– Hai, răspunde, mă îndeamnă ea.

Ezit.

– Scoate telefonul din buzunar și răspunde, repetă ea ordinul. Dacă se poate, înainte să intru în travaliu.

Scot telefonul din buzunar și apăs pe butonul de răspuns când, spre oroarea mea, o văd pe doamna Peterson că-mi face semn să i-l dau.

Duce telefonul la ureche.

– Alo, aici e telefonul lui Nikki, zice, de parcă ar fi secretara mea particulară.

Acoperă telefonul cu palma și rostește tare, ca să audă toată lumea.

– E Dara, de la Razzle Salon. Vrea să-ți confirme programarea pentru epilare linie bikini și pensat sprâncene, zice, după care tace și ascultă. Sunt doamna Peterson, profesoara de chimie a lui Nikki, adaugă, apoi urmează o nouă pauză. Dara spune că e în întârziere cu programările, așa că a sunat ca să verifice dacă poți să te duci astăzi la ora șase în loc de patru.

Îmi simt obrazii cum iau foc, în timp ce sala răsună de comentarii și chicoteli.

– Bine, reușesc să bolborosesc.

Doamna Peterson duce din nou telefonul la ureche și spune:

– Dara dragă, la șase e perfect. Ok, așa rămâne. Da, o să-i transmit, fii liniștită. Da, și eu îți urez o zi splendidă. Pa.

Închide telefonul, apoi se duce la catedră și îl bagă într-un sertar. Scoate un oftat exagerat de sonor.

– Fiind prima zi de școală, cred c-ar trebui să fii drăguță și să-ți dau posibilitatea de a alege. Deci ce vrei: să-ți pierzi telefonul sau să faci astăzi detenție, după ore?

Asta înseamnă la ea să fii drăguță? Atunci cum se poartă oare când vrea să fie rea? În trei ani de liceu nu am primit nicio suspendare.

– Am fost convinsă c-am închis telefonul, protestez eu în speranța să-i stârnesc mila.

Arată cu degetul spre fața ei lipsită de orice expresie.

– Ai impresia că mă interesează scuzele tale? Zero toleranță. Ar fi trebuit să închizi telefonul înainte de a intra în clasă. Sau, și mai bine, să-l încui în dulap. Sau să-l lași acasă. Asta-i politica școlii: telefoanele trebuie să stea complet închise în timpul orelor, domnișoară Cruz. Nu puse pe vibrații și nici setate pe silențios. Ești în ultimul an de liceu. Ai avut la dispoziție trei ani pentru a memoriza manualul regulilor care se aplică la liceul Fairfield.

Să memorizez manualul? Din tonul ei serios, chiar cred că se așteaptă să-l învățăm pe dinafară.

– Aleg detenția, spun în timp ce clopoțelul sună.

Elevii ies pe ușă, iar eu o aștept pe doamna Peterson să completeze hârtiuța cu detenția. Mi-o întinde, împreună cu telefonul.

– Să nu se mai repete, mă previne. Dacă vrei să ne înțelegem bine.

Nu-i spun că nu sunt prea optimistă în legătură cu posibilitatea ca noi două să ne înțelegem vreodată bine.

– Dragoste cu năbădăi, strigă ea după mine când dau să ies din sală.

Nu așa i-aș zice eu, însă, cum nu am obiceiul să-i scot pe profi din sărite, mă abțin să-i răspund și mă îndrept spre

dulapul meu de pe hol. Kendall a ajuns deja acolo și mă așteaptă. Îmi smulge hârtiuța din mâini și se zgâiește la cuvintele ofensatoare scrise de mânuța doamnei Peterson.

– Nu pot să cred c-ai căpătat detenție din prima zi de școală. Peterson asta e o brută. Vrei să stau să te aștept?

– Nț, da' mersi oricum.

Îl văd pe fratele meu venind spre noi. Uitasem că trebuia să ne întoarcem amândoi pe jos acasă.

– Am primit detenție, așa că nu pot să vin cu tine, îl anunț.

– Detenție în prima zi de școală? întrebă el șocat. Nu credeam că e posibil așa ceva.

– Uite că e, dacă ai ghinionul să faci chimia cu doamna Peterson, răspund eu.

– Te duc eu cu mașina acasă, îi spune Kendall lui Ben. Dar ține minte: nu-ți dau voie să vorbești despre uciderea dragonilor de parc-ar fi un sport adevărat.

Ben acceptă, cu toate că sunt convinsă că e supărat că i s-a interzis să vorbească despre uciderea dragonilor. Îmi pare rău pentru el, nu are prea mulți prieteni care să-i împărtășească pasiunea pentru jocuri. E foarte popular online, dar cei cu care joacă sunt anonimi... nu persoane în carne și oase.

După ce Kendall și cu Ben pleacă, mă resemnez cu ideea că nu mai pot amâna inevitabilul. Mă îndrept spre cantină, care după ore servește și drept sală de detenție. Sunt convinsă că voi fi singură acolo.

Însă când intru și domnul Harris, unul dintre profesorii de sport, îmi înmânează un formular pe care trebuie să-l completez și semnez, văd că m-am înșelat.

Justin Dougan, îmbrăcat în jacheta brodată cu logoul echipei de fotbal american a liceului, deși afară e atât de cald încât nu poți purta decât tricou, stă în spate, cu capul pe masă. Fie că doarme, fie se preface că nu-i pasă că e blocat în încăperea asta, unde timp de o oră nu trebuie să facă nimic decât să tacă și să-și scrie temele.

Mai e o persoană în sala de detenție – Luis Fuentes.

Mă așez la masa din spatele lui și mă întreb cum de a reușit deja să dea de belele. Îi arunc o privire lui Justin Dougan și totul începe să se limpezească în mintea mea. Justin nu e tocmai cel mai drăguț copil din școală. Presupun că el l-a provocat pe Luis. Care a ripostat.

Bătăile în incinta liceului Fairfield atrag consecințe. La fel ca telefoanele uitate deschise în timpul orelor.

Timp de o jumătate de oră stau cuminte și încerc să învăț; unii profesori nu cred că prima zi de școală înseamnă distracție. Mă forțez să mă uit în jos la manualul de matematică, dar nu pot să mă concentrez și gândurile îmi zboară aiurea. Pentru că Luis e aici. Și sunt perfect conștientă de prezența lui, care-mi distrage atenția.

– Hei, Nikki, șoptește Luis.

Îmi ridic ochii și-mi dau seama că domnul Harris a ieșit din sală.

– Ce-i?

Luis împinge masa la o parte și încalecă scaunul de vizavi de mine.

– Nu am avut ocazia să stăm de vorbă la ora lui Peterson. Îți mai aduci aminte de mine? Ne-am întâlnit acum câțiva ani.

Clatin din cap.

– Nu, mint eu.

Își duce mâna la piept.

– Luis Fuentes. Ne-am cunoscut la nunta fratelui meu.

De parcă aș putea să uit. Mi-aș dori să nu-mi amintesc atât de bine de Luis Fuentes și de zâmbetul lui arogant și enervant. Sau de faptul că se giugiulise în apă cu o fată după ce mai întâi flirtase cu mine.

Se uită la mine cu capul înclinat, cântărindu-mi reacția.

Îmi feresc privirea. Apoi mă uit din nou la el. Are o sprânceană ridicată întrebător. N-are niciun rost; mai devreme sau mai târziu tot va afla adevărul. E cazul să termin cu șarada asta.

Ridic din umeri.

– Ok, îmi amintesc de tine. Mulțumit acum?

Își așază alene un picior pe bancă și mi-l imaginez cu ușurință ca supermodel, pozând într-o asemenea postură.

– Tot mai ești supărată pe mine că nu ne-am făcut de cap în noaptea aia? Să știi că nu trebuia să-mi furi hainele ca să arunci o privire la marfa de dedesubt.

– Nu ți-am furat hainele, doar le-am ascuns. Și nu-mi amintesc să-ți fi văzut... zic gesticulând spre zona cu pricina. Ceea ce dovedește că n-a fost ceva memorabil.

Adevărul e că a fost. A fost ceva memorabil. De multe ori am revăzut în minte imaginea aceea cu el, în toată splendoarea corpului său, deloc nesigur sau rușinat de goliciunea lui. Și mă detest pentru că-mi amintesc în detaliu tot ce a făcut și a spus în seara aceea.

Văd colțul gurii că-i zvâcnește. Știe. Știe că-mi amintesc momentul la fel de bine ca el.

Sare înapoi pe scaun când domnul Harris se întoarce în sală.

– Apropo, îmi șoptește Luis, ai greșit numerele trei și șapte. Mă uit în jos la exercițiul de matematică.

– Cum de știi?

Își lovește ușurel tâmpla cu un deget.

– Sunt expert la matematică. La ambele întrebări ai uitat că la membrul stâng se aplică regula de derivare a funcțiilor compuse, pentru că y reprezintă o funcție a lui x .

Verific exercițiul. Reiau calculul și descopăr că are dreptate. Îmi ridic ochii spre Luis, șocată, dar s-a întors cu spatele la

mine, iar domnul Harris se uită acum prin sală, ca să se asigure că nu vorbim între noi.

După o oră, domnul Harris ne anunță că perioada de detenție s-a încheiat și că putem pleca. Justin e primul care iese pe ușă. Îi aruncă o privire lui Luis când trece pe lângă el. Luis nu reacționează; fie că se preface că nu-l vede, fie că nu-i pasă.

Ies și eu din sală, însoțită de Luis.

– Se pare că ai nevoie de un meditator la matematică.

– Nu umblu cu sudiști, îl informez fără să mă opresc din mers, după care deschid ușa de la intrarea în școală și mă trezesc afară, în căldura înăbușitoare. Și nici nu-mi dau întâlniri cu ei.

– Nu-ți dai întâlniri cu sudiștii? mă întreabă el chicotind.

– Nu. Am renunțat la sportul ăsta.

– Nu am de gând să umblu cu tine sau să-ți dau întâlnire, Nikki, mă anunță el aruncându-mi un zâmbet de milioane, pe care l-a exersat probabil în fața oglinzii până ce i-a ieșit perfect. Deși probabil că nu mi-ar dispăcea să-mi fac de cap cu tine. Așa că anunță-mă când te simți pregătită.

13

Luis

Lucrul cel mai bun atunci când supraviețuiești unei săptămâni de școală e că ajungi să apreciezi weekendul și faptul că poți dormi până târziu. Asta dacă nu cumva nepoțelul intră tropăind în cameră și îți confundă capul cu o tobă.

– Hei, *muchacho*³¹, spun luându-l în brațe și așezându-l în poală. Dacă îți curge scutecul, să știi că zbori de-aici cât ai clipi.

Îmi zâmbește cu toți dințișorii pe care-i are.

Acum, că Paco are aproape doi ani, e momentul să-nvețe să-mi pronunțe numele.

– Spune Luis, îl îndemn.

– Uiiz, răspunde el.

– Ești pe aproape, da mai trebuie să exersăm.

– Uiiz, repetă el tot mai entuziasmat și sare de colo-colo peste mine, de parc-aș fi căluțul lui. Uiiz, Uiiz, Uiiz!

Brittany își strecoară capul pe ușă.

– Paco, ce faci aici? Îl necăjești pe *tio*³² Luis?

– Ne, zic eu. E foarte drăguț.

Mă mai joc cu el câteva minute, apoi îl duc în living, unde Alex și cu Brittany stau de vorbă cu *mi'amá*.

³¹ *Muchacho, muchacha* – puști, puștoaică (lb. spaniolă).

³² Unchi (lb. spaniolă).

– Salut, frate, mă întâmpină Alex arătând spre boxerii mei pe care stă scris, cu litere diferit colorate, *Colorado* – i-am primit cadou de la amicii mei când m-am mutat. Mișto pijama.

– Mersi.

Îl salt pe nepoțel pe umeri, ceea ce-l face fericit.

– O am pe Peterson la chimie, le spun. Nu vă pare rău pentru mine?

Brittany și fratele meu își zâmbesc unul altuia.

– Absolut. E tare severă, spune Alex. Brit, nu-i așa că ne pedepsea cu detenții cam o dată la două zile?

– Nu vreau să mă gândesc la asta, dă Brittany înapoi. Pe vremea aia te uram din tot sufletul, Alex.

Alex își trece dosul palmei încet peste brațul ei.

– Zău așa, *chica*. Știi bine că mă doreai, numai că nu voiai să recunoști.

Brittany își mușcă buza de jos și se uită în ochii fratelui meu. El îi ia fața în mâini și o trage spre el, apoi o sărută.

Îl cobor pe nepot din cârcă și îi acopăr ochii cu mâna.

– Ce naiba, n-ați trecut de faza cu luna de miere? Sunteți deja la al doilea copil.

– Nu vreau să trec de faza asta, zice fratele meu.

– Nici eu, se pisicește Brittany.

Mi'amă îmi face semn cu degetul, în chip de avertisment.

– Nu cumva să-ți vină vreo idee, Luis. Ține-ți capul bine înfipt pe umeri și nu uita că ți-ai propus să faci ceva în viață.

Întinde mâna, ca să i-l dau pe Paco, apoi îl conduce în bucătărie.

– Aproape că n-am recunoscut casa, zice Alex acum, care examinează mobilierul și podelele din lemn de esență tare.

– Arată grozav, cade și Brittany de acord. Tot cartierul s-a schimbat mult în bine.

– Nu mai spune, zic eu. În plus, avem și un polițist printre vecini. Locuiește alături.

Alex clatină din cap, mirat.

– Un polițist?

– Mda. Întâmplător, e proprietarul nostru.

Nu-i spun că bănuiesc că tipu' se dă la mama.

Alex se apleacă în față, brusc interesat.

– Zici că proprietarul e polițist?

– Nu cred c-a realizat că-n partea asta a orașului oamenii sunt săraci lipiți. Am impresia că-și închipuie că sudul orașului nostru e un viitor Wrigleyville.

Wrigleyville e cartierul elegant locuit de tineri funcționari bine plătiți și în care se află și Wrigley Field, terenul echipei de baseball Chicago Cubs. Wrigleyville nu are nimic de-a face cu Fairfieldul, chiar dacă așa-și închipuie ofițerul Reyes.

– *La policia* locuiește în sudul Fairfieldului, murmură Alex ca pentru sine. Mă bucur că tipul nu era prin preajmă pe vremea când eram eu în liceu și nu jucam deloc după reguli, așa ca tine, Luis.

Ceea ce nu știe n-are cum să-l doară. Mă-ntreb ce reguli voi fi tentat să încalc diseară, după orele de lucru, când mă-ntâlnesc cu Marco, Mariana și amicii lor.

– Vrei să mergi cu noi la grădina zoologică Brookfield după micul dejun? mă întreabă Brittany. Lui Paco îi place la nebunie să se plimbe pe lângă casa liliecilor.

Izbucnesc în râs.

– Mi-ar plăcea să vin cu voi la zoo, dar am teme de făcut. Și de la trei la zece sunt la muncă.

Alex ridică din sprâncene.

– Ai obținut slujba aia de la Clubul Brickstone?

– Ai în fața ta pe cel mai nou piccolo de la club.

– Picolo? clatină din cap cumnata mea. Nu cred că ți se potrivește. Ești mult prea inteligent și athletic, Luis. Ar fi trebuit să te faci salvamar sau să te pună la recepție. Nu te mulțumi cu puțin.

– Ies bani, zic eu nepăsător.

– E degradant, îmi strigă ea peste umăr.

Ridic din nou din umeri. Brittany e dintr-o familie albă bogată și habar n-are ce înseamnă să fii sărac. Sau mexican. Tot ce știu e că avem nevoie de bani și că voi avea un salariu decent. Ce dacă o să torn apă în pahare și o să strâng farfuriile murdare? Nu-i mare scofală. Se știe doar că mexicanii acceptă slujbele pe care nimeni altcineva nu le vrea. Nu mă deranjează.

Și sunt convins c-o să fac față și într-o lună voi fi promovat în funcția de chelner.

După micul dejun, Alex și Brittany pleacă împreună cu Paco. Primesc niște mesaje de la Marco, care mă invită să merg cu el și amicii lui înainte de lucru, însă distracția trebuie să mai aștepte. E musai să-mi păstrez notele mari. Dacă nu, pot să-mi iau adio de la programul de pregătire în aeronautică.

Îmi fac temele la matematică pentru săptămâna următoare și studiez pentru testul de istorie a SUA, după care pornesc spre lucru. Afară e încă vreme frumoasă, dar știu că nu va mai dura mult. Primăvara în Illinois nu e decât o promisiune neîndeplinită, înaintea verii înăbușitoare. Apoi toamna lovește din plin. Dar ceea ce pune cu adevărat capac e iarna friguroasă, în care vântul te izbește în față și te face să regreti că nu locuiești în cine știe ce altă zonă a lumii unde nu s-a auzit de zăpadă. Zăpada din Chicago e total diferită de cea din Boulder.

Fran Remington mă așteaptă la biroul din față și mă pune să lucrez cu un tip pe nume Richard, de vârstă mijlocie și cu o coamă de păr care nu i se clintește pe cap. Fie pentru că e dat cu gel, fie fiindcă e o meșă.

În vestiarul destinat personalului mi se dă uniforma – pantaloni albi și o cămașă albă apretată care are brodat pe piept cuvântul *Brickstone*. Richard se îmbracă în pantaloni negri și cămașă albă, completată de o jachetă neagră și cravată. Arată

de parc-ar merge la nuntă. Eu, în schimb, semăn cu un vânzător de înghețată la tonetă.

Stau în umbra lui Richard. Clienții devin tot mai numeroși în sala de mese pe măsură ce seara înaintează. Îl ajut pe Richard să servească mâncarea. Strâng farfuriile, umplu paharele și reușesc să trec prin toate acestea fără probleme.

Asta până să apară Nikki Cruz, cu un grup de prieteni. Sunt cu toții albi, cu excepția ei, chestie care n-ar trebui să mă enerveze, dar nu mă pot abține. Nu-i de mirare că nu recunoaște că-i mexicană... din câte văd, nu-i place să se afișeze cu mexicani. Nu-i știu pe tipii din grup, însă unul din ei poartă o cămașă neagră de golf pe care sunt brodate cu litere aurii cuvintele *Chicago Academy Golf Team*.

Toată lumea știe că Academia din Chicago este liceul particular exclusivist în care ești primit numai dacă ai o grămadă de bani. Toți tipii de acolo sunt niște snobi care conduc mașini scumpe, cu consum mare de combustibil. Pun pariu că niciunul din acești *pendejo*³³ nu știe diferența dintre un carburator și un alternator.

Nikki e îmbrăcată într-o rochie ușoară de vară roz și decoltată, care îi pune în valoare formele. La naiba, ce sexy e. Nu sunt singurul care observă asta; tipii de la Chicago Academy care merg în spatele ei nu se feresc să îi admire fundul.

³³ Tâmpit, ticălos (argou mexican).

Richard mă bate pe umăr.

– Aproape c-ai vărsat apa pe doamna Steinberg, zice pe un ton nu foarte plăcut.

– Scuze, șoptesc eu.

Rahat. Nikki mi-a distras atenția.

Tipa de la recepție îi conduce pe Nikki și amicii ei la o masă retrasă de lângă fereastră. Ghinion, e în sectorul în care servește Richard.

– Toarnă-le apă, spune Richard gesticulând spre masa lui Nikki.

Din celălalt capăt al sălii o aud râzând încet la o glumă spusă de una din fete.

Mă apropii de masă cu un vas cu apă cu gheață. Sunt responsabil cu apa – apa de toate felurile. Ajutorul de ospătar e cel care se ocupă de celelalte băuturi.

– Vreți apă de la robinet, apă gazoasă sau apă plată îmbuteliată? întreb.

Nikki se uită în sus la mine și face ochii mari.

– Ce cauți aici, Luis?

– Lucrez.

– Îl cunoști? întrebă unul din tipii de la Academie măsurându-mă din ochi. E vărul tău cumva?

Crede că suntem rude pentru că suntem amândoi mexicani. Idiotul.

– Nu. Ăăă... se bâlbâie Nikki.

– Suntem colegi de școală, termin eu propoziția.

– Ce drăguț, spune tipul. Tata a mers la liceul Fairfield înainte ca Fairfield South să se unească cu Fairfield North. Zice că după comasare școala a devenit o porcărie.

– Ești așa un elitist, zice Nikki, mai degrabă amuzată decât iritată de remarca lui. Fairfieldul e divers, nu ca liceul ăla de albi la care mergi tu.

– Ești la fel de elitistă ca și mine, scumpo, îi răspunde tipul.

Derek și prietena lui, Kendall, intră în sală și se alătură grupului. Derek îmi strânge mâna.

– Ce mai faci? N-am știut că lucrezi aici.

– Fratele meu m-a recomandat și...

Individul cel elitist mă prinde de cot.

– Adu-ne niște apă gazoasă, îmi ordonă el întrerupându-mă.

Derek îi aruncă o privire încruntată.

– Hei, Hunter. La școala aia de fițe la care mergi nu te învață să nu întrerupi pe cineva atunci când vorbește?

Snobul își dă ochii peste cap.

– Tocmai ce-am terminat un traseu de optsprezece găuri, Derek. Mi-e sete. Poftim, dă-mă în judecată că îi cer băiatului să îmi aducă ceva de băut.

– E-n regulă, zic eu.

În sinea mea însă îmi spun: *Băiat?* Așa îmi spune un tip de vârsta mea, care pe deasupra se mai numește și Hunter³⁴? Nu-mi vine să cred.

Mă-ntorc de la bucătărie cu apa minerală și un castronel cu limete în mâna cealaltă și-i torn tipului apă.

Îi torn și lui Nikki. Aș vrea să nu fi simțit adierea parfumului ei dulce când m-am aplecat s-o servesc.

După ce termin de servit apa, mă ocup de ceilalți clienți. Nu-mi fac de lucru la masa lui Nikki, la care mă întorc doar pentru a strânge farfuriile murdare și a reumple paharele. Nikki are ceva în ea care mă face să mă-ntreb cum ar fi dacă noi doi am fi împreună. Are un spirit arțăgos și nu se relaxează niciodată. E o adevărată provocare, una pe care sunt gata s-o accept.

Mă detest pentru că o parte din mine se simte rușinată că sunt piccolo și îi servesc pe Derek, Nikki și Kendall.

Când grupul termină de mâncat și se pregătește de plecare, Hunter flutură în aer o bancnotă de cincizeci de dolari.

– Poftim, zice dându-mi-o cu un gest teatral, de parc-aș fi un milog. Nu-i cheltui pe toți deodată.

– Mersi, răspund, cu toate că-mi vine să-i arunc banii în față – sau să i-i îndes în fund, acolo unde se pare că-și ține restul numerarului.

– Hei, Nik, strig după ea în timp ce se îndreaptă spre ieșire.

³⁴ Vânător (lb. engleză).

Se oprește și se uită în spate, spre mine.

Sunt conștient că restul grupului mă urmărește din priviri, așa că mă apropii și-i șoptesc la ureche:

– Lasă-i baltă pe ceilalți și după ce termin programul hai să ne întâlnim, doar noi doi, *mi chava*.

Mă trage spre ea și îmi șoptește la ureche:

– Doar în visele tale, după care iese țațoșă din sală, în timp ce ceilalți se holbează prostește, mai întâi la ea, apoi la mine.

– N-ar trebui să flirtezi cu Nikki, îmi spune Derek înainte de a ieși și el din încăpere.

– De ce?

– Pentru că are gheare. Gheare lungi, pe care le va scoate când te aștepți mai puțin.

– Nu mi-e frică de ea.

Mă bate pe umăr.

– Ar trebui.

Douăzeci de minute mai târziu, îi recunosc pe părinții lui Nikki, care intră în sala de mese și sunt repartizați tot în sectorul lui Richard.

– Luis, am impresia că te cunosc de undeva, zice doctorul Cruz după ce se uită la ecusonul cu numele meu.

– Fratele meu este Alex Fuentes. Ne-am cunoscut la nunta lui.

– A, da. De asta îmi păraai atât de familiar. A trecut ceva vreme.

Doamna Cruz zâmbește rezervat, de parc-ar fi făcut repetiții în oglindă.

– Alex ne-a spus că v-ați mutat înapoi în Chicago. Dacă vă putem ajuta cu ceva, nu ezita, sună-ne.

Dau din cap, deloc sigur dacă vorbește serios sau doar din politețe.

– Mersi.

În prezența doctorului Cruz și a soției sale uit c-ar trebui să servesc și la alte mese. Până ce Richard mă înghiontește și-mi amintește că am o slujbă de care-aș face bine să mă ocup dacă nu vreau să fiu dat afară.

– Ce ați dori? Apă gazoasă, plată sau de la robinet? întreb revenind la treburile mele.

Tipii de la Chicago Academy sunt toți la fel. Au niște egoiuri imense și se cred armăsari. După cină, mă plimb cu prietenii mei pe lângă terenul de volei al clubului. Fratele meu a dispărut înainte de masă în sala de jocuri, pentru că a aflat că cineva îi bătuse recordul la o simulare de cursă cu motocicletă. Părinții mei participă la o prelegere în sala de întruniri a clubului.

Hunter McBride stă lângă mine, împreună cu alți băieți și cu câteva fete de la Chicago Academy. Locuiesc la mine în cartier, așa că-i știu dintotdeauna, însă după gimnaziu s-au dus la școli private, în timp ce eu și prietenii mei am mers la școli publice. Mama ar fi vrut să mă înscrie la Academie. Cum însă ceilalți prieteni ai mei au preferat liceele publice, am decis să rămân alături de ei.

Mă uit la Kendall și Derek, care sunt adânciți în conversație, în celălalt capăt al curții. Nu știu care din ei arată mai nefericit. După discuția despre colegiul la care va merge fiecare, nu s-au mai înțeles atât de bine. Presupun că și-au dat seama, în sfârșit, că relația lor nu va dura o veșnicie.

Hunter îmi dă un ghiont.

– Nikki, adevăr sau provocare?

Îmi arunc capul pe spate.

– Iarăși jocul ăsta tâmpit? Ultima oară când l-am jucat a trebuit să mănânc trei burgeri și pe urmă am vomitat.

– Bun, atunci începe tu.

Toți ochii sunt ațintiți acum asupra mea. Oftez și mă întreb cum de-am ajuns în situația asta. Aș da orice să fiu salvată de Kendall, numai că ea e prinsă până peste cap cu problemele ei cu Derek.

– Hai, Nikki, mă îndeamnă un tip pe nume Mason. Poți să te revanșezi față de Hunter pentru incidentul ăla cu burgerii.

Bun, atunci o să joc, dar numai pentru că sunt în avantaj fiindcă eu voi începe.

– Ok... Hunter, adevăr sau provocare?

Răspunde fără să ezite:

– Provocare.

Acum trebuie să mă gândesc la ceva ce știu că nu va vrea să facă. E momentul să-l învăț minte să nu mai joace tâmpenia asta cu mine.

– Te provoc să sari îmbrăcat în piscină.

– De acord.

– Serios?

Nu credeam că va accepta pariul, în principal pentru că îmi închipui că nu poartă decât haine curățate chimic și bine călcate.

– Îhî, zice el, numai că va trebui să vii cu mine, ca martoră.

Corect, n-am ce să obiectez. Restul grupului rămâne pe loc și ne așteaptă pe terenul de volei, în timp ce Hunter și cu mine traversăm peluza spre piscina exterioară.

– Chiar ai de gând să sari în apă? îl întreb.

– Absolut, răspunde ridicând dintr-o sprânceană. Aș face orice îmi ceri.

Îmi dau ochii peste cap. Hunter nu suportă că nu vreau să ies cu el fiindcă e așa cum e. Mi-a spus că și-a făcut un țel în viață din a mă convinge să accept o întâlnire și de asta mă tot bate la cap cu tâmpenia lui de joc. Majoritatea fetelor ar da orice ca să fie cu Hunter McBride, fiul unuia dintre cei mai mari moguli ai afacerilor imobiliare din Chicago. Obişnuiește să iasă cu câte o fată o dată sau de două ori, după care se plictisește de ea și-i dă papucii. Știe prea bine că noi doi n-o să fim niciodată cu adevărat împreună, dar asta nu-l împiedică să-ncerce.

N-ar trebui să mă pretez la jocurile lui, dar o fac. Hunter e un tip bogat și inofensiv care are nevoie de prieteni ca mine, care să-l aducă cu picioarele pe pământ. Ceea ce nu-i deloc ușor... după ani întregi de răzgâială, când i s-au făcut toate poftetele. Kendall îl consideră o cauză pierdută, dar eu îl văd mai degrabă ca pe unul dintre câinii ăia de la adăpostul la care lucrez voluntar – tot ce-i trebuie e un pic de dresaj.

Deschidem poarta de la piscina exterioară a clubului Brickstone, care în mod oficial e închisă publicului pentru că a trecut de ora zece seara.

– Care-i treaba cu tine și picoulul ăla?

– Nu-i nicio treabă.

– Da, vezi să nu. Tipul s-a zgâit tot timpul la tine. Și te-am văzut cum te-ai uitat și tu după el de câteva ori.

– Ba nu. De ce schimbi subiectul? Întreb, conștientă că am început să roșesc doar gândindu-mă la Luis. Mai bine grăbește-te să sari în piscină până ce nu ne prind tipii de la pază.

Hunter se așază într-un șezlong și își scoate pantofii.

– Am zis să sari îmbrăcat, Hunter.

Râde.

– Sunt pantofi Edward Green făcuți pe comandă, scumpo. N-am de gând să-i ud.

Iau unul dintre prețioșii lui pantofi, mă apropiu de marginea piscinei și mă prefac că îl azvârl în apă.

Face ochii mari.

– Sper că glumești.

– Și dacă nu, ce-o să faci? îl întreb aruncându-i pantoful în brațe.

Trebuie să învețe, o dată pentru totdeauna, că lucrurile materiale nu înseamnă totul.

Își pune frumos ambii pantofi lângă șezlong. Mă-ntreb dacă își aranjează hainele împăturite în șifonier, eventual sortate pe culori.

– Dacă mi-ai arunca pantoful în apă, uite ce-aș face, zice, apoi mă ia prin surprindere: mă înșfacă și sare în piscină ținându-mă bine în brațe.

Ies la suprafață, împroșcând apa.

– Te omor!

Înot spre marginea bazinului, udă learcă și gândindu-mă cum să le explic părinților felul în care arăt. Ies din apă și m-apuc să-mi storc părul.

– Te urăsc.

– Aiurea. Ba cred că mă placi un pic.

– Greșești. Îmi datorezi o pereche nouă de pantofi.

– Nicio problemă. Când poți să mă-nsoțești la cumpărături?

Iese din bazin. Cămașa i s-a lipit de piept, pantalonii de picioare... și se uită direct la sânii mei. Mă uit în jos și descopăr că rochia îmi stă mulată pe corp.

– Niciodată. O să-ți trimit prin mail mărimea și o fotografie a pantofilor.

Hunter se zgâiește la picioarele mele.

– Ce marcă sunt?

– Habar n-am. I-am cumpărat de la Target.

Râde.

– Știi că ești nostimă?

– Nu acum, udă learcă și cu rimelul curgând pe față. Mersi, dar îmi închipui ce groaznic arăt.

– Ba nu, arăți foarte sexy, Nik. Ești superbă, zice făcând un pas spre mine. Suntem uzi amândoi. Știi ce înseamnă asta, nu?

– Că n-o să mai joc niciodată Adevăr sau provocare?

– Nu. Că avem ceva în comun. N-oi fi având eu farmecul ăla tipic mexican, dar suntem amândoi uzi learcă.

– Nu te agăța de un pai, Hunter. Faptul că am intrat amândoi în bazin nu înseamnă că am avea ceva în comun.

– Taci din gură și lasă-te purtată de val. Știi, sunt oricând dispus să-mi fac de cap cu tine, dacă vrei. Tu n-ai prieten. Eu n-am prietenă...

Se apleacă și dă să mă sărute, dar îmi așez o mână pe pieptul lui și îl opresc.

– Cred că glumești.

– Pe bune, Nik, zice uitându-se în jos spre sânii mei. Zici tu așa, dar corpul te trădează.

Dacă se referă la faptul că am sfârcurile întărite, e din cauză că o pală de vânt tocmai a suflat și timp de o secundă mi s-a făcut frig. Doar ne aflăm în suburbiile orașului Chicago – nicio fată nu e imună la vântul din Chicago.

– Piscina este închisă publicului, ne anunță un tip de lângă poartă.

O gașcă de angajați stau în spatele lui, gata să se arunce în bazin pentru o partidă de înot special destinată lor după program. E și Luis printre ei; discută cu tipa de la recepție.

– Piscina e închisă? întrebă Hunter de parcă n-ar fi știut.

Îmi face cu ochiul, invitându-mă să mă prind în joc. Trebuie să recunosc, se pricepe să facă pe prostul.

– Puteți reveni mâine, zice un tip de la pază. După ora zece, bazinul e deschis numai pentru angajați.

– Scuze.

Hunter își ia pantofii, mă prinde de mână și mă scoate din zona bazinului.

– Hei, ne strigă Luis când trecem pe lângă el.

– Hei, îi răspund eu prostește.

Îmi eliberez mâna din strânsoarea lui Hunter.

– Amintește-mi să nu mai joc niciodată cu tine Adevăr sau provocare.

Scoate un hohot de râs.

– Ce ai? Dar ne-am distrat pe cinste. Pun pariu c-aș fi putut să-l mituiesc pe paznic ca să ne lase în piscină. Data viitoare trebuie să vii la mine acasă, am jacuzzi.

– Vrabia mălai visează.

Îi văd pe părinți lângă terenul de volei, discută cu amicii mei.

– Ce-ați pățit voi doi? zice tata când dă cu ochii de hainele noastre murate. Sunteți uzi până la piele.

N-am chef să-i povestesc că am jucat Adevăr sau provocare. Prefer rolul de adolescent tâmpit.

– Hunter s-a gândit că ar putea fi amuzant dacă am înota îmbrăcați, îi răspund.

Hunter se preface șocat și cască gura, apoi arată acuzator cu degetul spre mine.

– Ea m-a provocat.

Mama clatină din cap.

– Bun, cred că distracția a luat sfârșit, Nikki. Hai să mergem acasă.

– Vin și eu cu voi, zice Kendall apropiindu-se.

Îl lasă pe Derek singur, să fiarbă în suc propriu.

Ne îndreptăm spre mașină și arunc o privire peste umăr, spre bazinul de înot. Angajații sunt în continuare acolo. Deși zona nu este puternic luminată, îl văd pe Luis întins pe un șezlong. Stă și acum de vorbă cu fata de la recepție.

– Am dat peste Luis Fuentes, a fost angajat ca piccolo la club, zice tata pornind motorul. Ți-l amintești, nu-i așa, Nikki? E fratele lui Alex Fuentes. Un băiat foarte isteț.

– Da, îl cunosc, îi răspund. Suntem colegi la ora de chimie.

– Presupun că Luis s-a înhăitat cu niște țipi răi, acum că s-a mutat înapoi în cartierul din sud, mă previne mama. Nu trebuie să umbli cu băieți ca el.

– Abia dac-am schimbat două vorbe, îi spun eu mamei mele mult prea protectoare, cu toate că îmi vine să gem.

Mi-a fost ușor să resping avansurile unui tip ca Hunter, pentru că nu mă simt legată de el prin nimic. Atunci când Luis și cu mine suntem împreună în aceeași cameră, sunt atât de conștientă de prezența lui încât mă întreb cât de mult îmi voi mai putea menține zidul de protecție înainte ca el să-l străpungă. Fanfaronada, încrederea lui în sine, avansurile... toate astea mă fac să mă simt slabă și mă obligă să-mi amintesc continuu că Luis e genul de băiat care mă poate face să-mi pierd controlul.

Niciodată nu mi-a fost atât de greu să-mi păstrez firea.

Luni dimineața, când ajung la școală, o găsec pe Nikki așteptându-mă lângă dulapul meu.

– Ce șanse sunt să te conving să-ți iei o altă slujbă? mă întreabă.

O spune de parcă poți găsi un job pocnind din degete.

– Care-i problema, *chica*?

– Problema e că nu vreau ca amicii mei să mă întrebe cum de ne cunoaștem sau să-și dea cu presupusul cum c-am avea niște chestiuni nerezolvate între noi... pentru că nici nu e adevărat.

– Și de ce-ți pasă ție ce cred alții?

– Uite așa bine, zice. Toată lumea știe că n-am un iubit și că nici nu vreau să am.

Râd.

– Atunci cine e tipul cu care erai sâmbătă seara la piscină?

– Hunter? E doar un amic.

Își încrucișează brațele la piept – o imitație destul de reușită a profei de chimie. Tot ce-i mai trebuie acum e o privire atât de încruntată încât să poată să topească oțelul.

– A, deci îți faci de cap cu tipi care nu sunt iubiții tăi? Drăguț, zic eu.

– Nu-mi fac de cap cu nimeni.

Marco își vâra capul între noi.

– Ba da, Nikki, exact așa faci. O știi din proprie experiență, zice el bătându-mă pe piept cu dosul palmei. Numai că-i place să-i spună chestiei ăsteia a face dragoste. Nu-i așa, *puta*?

– Las-o în pace, omule, îl previn eu pe un ton aspru, dar după aia mă uit în ochii lui, care sunt injectați, și îmi dau seama că-i drogat.

– Și de ce, mă rog, s-o las în pace? întrebă înfășurându-și un braț în jurul lui Nikki și sărutând-o pe obraz în bătaie de joc, în timp ce ea rămâne nemișcată. Doar nu-i o tipă inhibată, nu-i așa, scumpo?

Nikki se cutremură. Îl trag pe Marco la o parte și-i spun:

– Zău așa, omule, nu te purta ca un *pendejo*.

Nikki o ia la fugă pe coridor și dispare într-o secundă.

– De când ne-am despărțit, nu umblă decât cu tipi albi și bogați. Trebuie să i se amintească din când în când cum era când ieșea cu un armăsar mexican, zice Marco.

Îmi iau cărțile din dulap și mă îndrept spre sala de clasă.

– Ar trebui să te duci acasă și să te culci, *ese*³⁵, ca să treacă efectul prostiilor pe care le-ai băgat în tine.

– Nu pot să plec. Dacă lipsesc, n-or să mă lase să dau probe pentru echipa de fotbal.

Probele pentru intrarea în echipa de fotbal european se dau astăzi și mâine, după ore. Fotbalul european nu se număra

³⁵ Tipule (argou mexican).

printre sporturile populare la liceul Flatiron, dar la Fairfield văd că se poartă, din moment ce toată lumea nu vorbește decât despre asta. Am auzit până și câteva fete care plănuiau să urmărească probele.

Nu o mai întâlnesc pe Nikki până la sfârșitul zilei, la ora de chimie. Stă la masa de laborator de vizavi de mine.

– Ce mai faci? o întreb.

Nu-mi răspunde.

– Marco n-a vorbit serios azi-dimineață.

– Ba da. Voi, tipii, sunteți cu toții la fel. Lasă-mă în pace.

– De ce mă urăște Nikki așa de tare? îl întreb pe Derek.

Râde.

– Nikki îi urăște pe toți tipii care-i amintesc de Marco. Tu ești mexican, la fel și el... Și, mai rău decât atât, sunteți prieteni. Asta-i de ajuns pentru ea.

– Deci mai nou îi plac tipii de genul lui Hunter?

Clatină din cap.

– Nu mă-ntreba pe mine. Am și așa destule probleme cu propria mea relație; ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-i analizez pe alții, zice și începe să aranjeze eprubetele, în așteptarea instrucțiunilor de la Peterson. Ai avut vreodată o iubită? mă întrebă.

– Nimic serios, care să dureze mai mult de câteva luni. Când am locuit în Mexic, ieșeam cu o fată, dar părinții ei nu m-au plăcut. Nu voiau ca fiica lor să umble cu un sărăntoc. Pariez

că dacă ar afla acum că m-am întors în SUA, le-ar părea rău că ne-am despărțit. A trece granița în State cu un bilet dus, în loc să te furișezi ca un fugar, e ca și cum ai câștiga potul cel mare la loterie.

– Câteva dintre noi o să venim să te urmărim când dai probă pentru echipa de fotbal, mă anunță Mariana, care se apleacă peste masă. Am auzit că te miști bine.

Nikki pufnește din nas.

– Masa unu, să știți că vă aud! strigă Peterson din capătul celălalt al sălii. Voi patru poate c-aveți chef de o detenție. Am niște bilețele de detenție în sertar, pe care stă să se adune praful. Și știți că nu-mi place praful.

După ce clopoțelul sună pentru ultima oară în ziua aceea, Derek și cu mine mergem la vestiar. Diferențele sociale se estompează în timpul probelor sportive. Antrenorul mă repartizează în aceeași echipă cu Marco și dominăm partida. Ceilalți nu reușesc să marcheze. Justin Dougan, care întâmplător e portarul nostru, mă împinge de la spate când mă apropiu de plasă ca să blochez o minge.

– Ce mama dracului, Dougan. Doar suntem în aceeași echipă.

– Ups, zice el sarcastic, apoi întinde mâna, pentru ca toți cei care ne urmăresc să aibă impresia că vrea să mă ajute să mă ridic de jos.

Îi dau peste mână.

– Așa ești din fire, ticălos?

– Mai lacă-ți gura, Fuentes. Om fi noi în aceeași echipă acum, da n-o să jucăm niciodată în aceeași ligă.

Derek apare lângă mine.

– Dougan, termină cu prostiile.

– Nu-i nimic, îl liniștesc eu pe Derek, după care îl ignor pe Dougan până la finalul meciului.

După partidă, merg cu toți băieții la un hotdog, la un cvartal distanță de școală. Derek pare preocupat tot drumul. De cum ne luăm mâncarea și ne așezăm, scoate telefonul din buzunar și începe să tasteze.

– Ești de multă vreme cu Kendall? îl întreb.

– Din vară, îmi răspunde el. Nu are încredere în mine. Își închipuie că dacă o să mergem la colegii diferite o s-o înșel sau o să-mi gălesc pe altcineva, zice servindu-se cu un cartof prăjit. O iubesc, să știi. Nici nu mă gândesc să umblu cu altcineva.

– Știe ce simți pentru ea?

– La naiba, Luis, i-o tot repet. Nikki i-a băgat în cap tot felul de chestii negative și de îndoieli, încă de când am început să ieșim împreună. Nu mă înțelege greșit... Nikki e fată de treabă, dar are impresia că toți tipii sunt porniți să reguleze cât mai multe fete. Mi-aș dori să aibă și ea un iubit și să se mai destindă nițel, zice uitându-se la mine. Ia spune, n-ai vrea să ieși cu ea?

Mă gândesc la atitudinea arțăgoasă a lui Nikki, amestecată cu acea vulnerabilitate delicată care mă intrigă până peste poate. Mai e și al naibii de frumoasă și are un corp care inspiră fantezii erotice. Mi-e teamă că dacă aș ieși cu ea, n-aș mai putea să-i dau drumul. Deși așa ar trebui să procedez. Dar mi-am făcut un plan pe termen lung care nu include să mă leg la cap cu o fată.

– Deci ce zici, ai vrea să ieși cu ea sau nu? repetă Derek întrebarea.

– Da, aș vrea, recunosc eu.

– În weekendul următor am invitat-o pe Kendall la mine pe barcă. Ai putea să vii cu noi... O s-o rog s-o aducă pe Nikki.

– N-o să vină dacă află că o să fiu și eu acolo, îl previn.

– Lasă asta în seama mea.

Un puști pe care nu-l cunosc trece pe lângă noi.

– Salut, Ben! zice Derek.

Puștiul schițează o fluturare din mână, după care se îndreaptă spre sala de jocuri din spate.

– E Ben Cruz, fratele lui Nikki, îmi explică Derek. E boboc și total antisocial. E înnebunit după jocurile video.

– Jocuri zici?

– Îhî.

După ce mănânc și majoritatea celorlalți băieți pleacă, intru în sala de jocuri.

Îl găsesc pe Ben adâncit într-un joc în care trebuie să omori extratereștri. E concentrat și nu-și ridică ochii până ce nu termină jocul.

– Ești fratele lui Nikki, nu-i așa? îl întreb înainte să introducă o nouă fisă în aparat.

Se uită la mine, apoi se întoarce la jocul lui.

– Eu sunt Luis Fuentes.

Începe să tragă în extratereștri.

– Știu cine ești. Fratele lui Alex.

– Cum de știi?

Ridică din umeri.

– Am memorie fotografică.

Jucătorii înrăiți adoră să le vorbești pe limba lor.

– Ai jucat vreodată World of Warcraft?

– Sigur.

– Au o grafică super.

Am jucat WoW, dar după perioada de încercări gratuite nu mi-am permis, cu niciun chip, taxa lunară.

– E un joc grozav, adaug.

Fața i se luminează brusc de cum află că știu ce-i aia WoW.

– Joc WoW de doi ani, îmi spune. Acum m-am apucat să-mi proiectez propriul joc de aventuri, cu grafică specială și nivele și tot tacâmul, exact ca în Warcraft. Dar nimănui nu-i pasă de cheștiile astea, cu excepția jucătorilor.

– Sunt convins că-i nemaipomenit, îi spun și nici nu mint – chiar apreciez jocurile strategice pe computer.

– Aș vrea să ți-l arăt... zice, apoi ezită. Deși probabil că n-ai vrea să vii la mine acasă.

– De ce nu?

– Pentru că sunt boboc și tocilar, iar tu ești în ultimul an de liceu și umbli cu tipi duri și derbedei. În plus, am auzit-o pe sora mea spunându-le prietenelor ei că ești un ticălos.

Marco mă strigă:

– Hei, Luis. Mergem acasă la Juan. Hai și tu cu noi. Te duc eu cu mașina.

Ben înțepenește în momentul când aude vocea bubuitoare a lui Marco. O fi din cauza lui Nikki? Sau a avut probleme cu Marco în trecut?

– Rămân aici, îi spun eu lui Marco.

Râde.

– Bine. Dar dacă te plictisești să te joci cu tocilarii, sună-mă.

Ben se face că nu aude insulta. Discutăm despre diferențele dintre jocurile online și cele video tradiționale. Nu peste mult timp, Ben insistă să merg cu el acasă ca să-mi arate cum a amestecat câte ceva din fiecare în jocul pe care-l proiectează. Puștiul e mai entuziasmat decât aș fi eu dac-aș primi cadou o mașină Camaro.

Intrăm pe aleea care duce spre casa lui și mi-e greu să nu rămân impresionat. Înăuntru, fiecare cameră e decorată cu modele și culori ciudate. Au o cameră specială pentru jocuri, iar tematica ei este jungla. În colț au așezat un tigru de pluș.

Ben e posesorul unui computer superperformant, cu un monitor imens care seamănă cu un televizor. Pariez c-au dat vreo patru mii de dolari pe aparatură.

Ben îmi explică cum e jocul pe care l-a proiectat. Aleg să fiu ucigaș de dragoni, iar misiunea mea este să mă bat cu dragonul cel rău care îmi ține prizonieră prințesa. În toiul luptei, dragonul îngheță. Ben îmi ia telecomanda din mâini.

– E un virus, trebuie să-l rezolv.

Încerc și eu să-i dau o mână de ajutor, cu toate că nu mă pricep prea bine la devirusări.

– Ce cauți aici? mă întreabă Nikki, care intră în clipa aia în camera de jocuri.

– Mă joc cu fratele tău.

– Ben e boboc, zice ea.

– Și ce-i cu asta? Luis e jucător, o anunță Ben cu mândrie în voce. La fel ca mine. Noi, jucătorii, trebuie să fim uniți.

Nikki se încruntă la mine.

– Luis nu e jucător, Ben.

Pufăie, frustrată, și iese ca o vijelie.

– Mă-ntorc imediat, îi spun lui Ben, apoi mă iau după Nikki, care se îndreaptă spre scări, o prind de cot și o oblig să se uite în ochii mei. Ai vreo problemă cu mine?

– Da. Nu te plac.

– Nu mi-ai dat nicio șansă.

Râde.

– Nici nu trebuie. Ești prea plin de tine.

– Asta nu-i decât o mască, pentru a-mi ascunde nesiguranța extremă față de tine. Poate că dacă ne-am săruta am vedea dacă între noi există chimie sau nu.

– Un singur sărut, da?

Dau din cap.

– Nu știi ce pierzi dacă mă refuzi.

Se apropie de mine și înainte ca creierul meu să apuce să proceseze cele ce urmează, mă prinde de ceafă și-mi trage capul spre ea, așa încât buzele noastre să se atingă ușor.

Ah, fluxul de adrenalină.

– Ne sărutăm doar cu buzele? îmi șoptește trecându-și alene buzele peste ale mele. Sau mai condimentăm puțin totul?

Limba ei se strecoară între buzele mele într-o mișcare lentă și senzuală care mă face să mă gândesc la o imagine cu noi doi într-o ambianță cu mult mai intimă.

Îmi țin brațele de o parte și de alta a corpului, lăsând-o pe ea să preia controlul. În felul ăsta îmi păstrez cumpătul, chiar

dacă ea conduce ostilitățile. Știu că-și bate joc de mine și că nu vrea decât să mă excite, ca pe urmă să mă lase baltă.

Înțeleg ce vrea să facă. Și cred că ea e pe cale acum să-și piardă controlul.

– Absolut de acord să mai condimentăm, murmur.

Îmi strecor limba pe lângă a ei. E fierbinte și umedă și are un gust incredibil. Un mic geamăt îi scapă din gură, ceva ce jur că sună a *O, Luis*, și-n clipa aia mă pierd cu firea.

Nikki e definiția însăși a fluxului de adrenalină. Mă retrag și-i prind cu blândețe obrazul îmbujorat în palmă.

Ne uităm unul la altul.

– Ce faci? mă întreabă.

– Mă uit la tine. Între noi e o chimie profundă, nu?

– Nici gând.

Nu întrerupe contactul vizual; probabil că m-așteaptă pe mine să-mi feresc primul ochii. Când vede că n-am de gând să dau înapoi, face un pas în spate și un zâmbet mare și arogant i se lățește pe toată fața. Țâțâie din buze și clatină din cap.

– Îmi pare rău, Luis, dar mai ai nevoie să exersezi. Mișcările tale cu limba au fost cam stângace. Totuși n-a fost chiar atât de rău. Ai potențial, dar se vede treaba că nu suntem compatibili.

Încremenesc. Prin cap îmi trece ideea că fata asta e o vrăjitoare, nu un înger. M-a fermecat, asta-i clar, și acum gâfâi, gata-gata s-o implor să luăm totul de la capăt – aici și acum. A fost mai mult decât o distracție și știu bine că mișcările limbii

mele nu sunt deloc stângace. E adevărat, până acum m-am distrat cu fetele. Cu multe. Dar nimeni nu s-a plâns de mine.

Când m-am uitat în ochii ei și am țintuit-o din priviri, între noi s-a înfiripat ceva. Ceva inconfundabil.

Nikki se șterge la gură cu dosul palmei.

– Nu cumva să îndrăznești să spui cuiva că ne-am sărutat.

De ce, pentru că nu sunt decât un amărât de mexican și că după Marco singurii tipi demni de interesul ei umblă cu bancnote de cincizeci de dolari în buzunar, pe care le flutură ca pe niște bucățele de hârtie?

Ben intră în cameră și întreabă:

– Ce faceți aici?

Nikki îi răspunde “Nimic”, exact în clipa când eu rostesc “Mă pup cu soră-ta”.

Uneori e mai bine să uiți anumite lucruri. Faptul că l-am sărutat pe Luis e unul dintre ele. N-a fost atât de rău pe cât l-am făcut să creadă... și-n realitate nu mă pot gândi decât la cum ar fi dacă am face-o din nou. Numai că nu e cazul ca Luis să afle ce gândesc. Toată săptămâna, la școală, am reușit să evit să vorbesc cu el, ceea ce e grozav. Doar că a evita pe cineva pe care n-ai cum să nu-l observi cere multă energie.

Duminică dimineața lucrez ca voluntar la adăpostul pentru animale de lângă casă. Când ajung acolo, managerul, Sue, îmi spune că a fost adusă o nouă cățelușă, pe nume Granny.

– E oarbă, mă informează Sue și inima mi se frânge de milă. E buldog. Are vreo nouă sau zece ani. Stăpânul, care era în vârstă, a murit și nimeni din familie nu a vrut s-o ia.

Am văzut destui câini bătrâni murind în cuștile lor de la adăpost pentru că oamenii nu sunt în general dispuși să plătească prețurile mai mari pe care le implică îngrijirea unor animale bătrâne. În afară de asta, lumea nu vrea să adopte un câine care mai are puțin de trăit.

– Unde e? întreb.

– În cușca numărul treizeci și trei. Poți să o scoți la plimbare, după care apucă-te să faci curat în cuștile din partea de vest.

Mă duc glonț la cușca numărul treizeci și trei. Granny stă întinsă într-un colț, cu capul pe pământ.

– Hei, fetițo, o strig în timp ce descui ușa.

Își saltă capul când o mângâi și-mi sare în poală. Aflu repede că lui Granny îi place să fie scărpinată pe burtică. O scot la plimbare în spațiul deschis acoperit cu iarbă din spatele adăpostului, ca să poată să amușineze în jur.

Îi scot la plimbare și pe ceilalți câini, însă tot timpul mă gândesc la Granny. Mă întorc încă de cinci ori la cușca ei ca să o scarpin pe burtă.

– O să vin mâine să văd ce mai face Granny, îi spun lui Sue în pauză.

– Dar mâine nu e rândul tău.

– Știu. Dar am observat că are castronul cu mâncare plin. Am hrănit-o eu din mână. Dacă nici mâine nu mănâncă, o s-o ajut eu.

Sue își dă ochii peste cap.

– Nu-ți face griji, Nikki. O să mănânce ea. Câinii sănătoși nu se înfometează singuri.

– Dar cei deprimați o fac, ripostez eu. Și ea trece printr-o stare de depresie.

– Păcat că n-avem în buget bani prevăzuți pentru un terapeut pentru câini.

– Ai totuși unul, îi spun.

Îmi petrec restul timpului ocupându-mă de ceilalți căței, după care mă duc acasă ca să fac un duș.

Intru cu mașina pe alee și dau cu ochii de Kendall, care mă așteaptă deja. Se holbează la petele de noroi de pe blugii mei.

– Ai luat purici? mă întreabă.

– Îhî.

Își ridică mâinile în aer, în chip de frustrare.

– Ce scârbos! Nu mă atinge. Te aștept afară cât faci duș. Grăbește-te.

Cu ceva timp în urmă am stabilit să mergem cu barca lui Derek, pe lacul Fox. De fapt nu e a lui, ci a părinților.

După douăzeci de minute ies în fugă din casă gata dușată și pregătită să-mi petrec restul zilei relaxându-mă și bronzându-mă pe barcă.

– Decizice Kendall. Ce s-a mai întâmplat între tine și Luis după episodul cu sărutul?

După ce mă sărutasem cu Luis o sunasem și-i povestisem totul.

– Nu s-a mai întâmplat nimic. M-am giugiulit cu el doar ca să-mi demonstrez mie... și lui ceva.

– Și anume...

– Că sunt capabilă să mă sărut cu un tip fără să mă implic emoțional.

– Și ce concluzie ai tras?

Mă uit pe geamul mașinii.

– Nu sunt atât de imună emoțional pe cât aș vrea. Mă bucur că mergem cu barca, o să mă ajute să-mi mai limpezesc mintea. Nu vreau să mă leg la cap cu nimeni, Kendall. Mai ales cu un tip de genul lui...

– De genul lui Marco? termină Kendall propoziția.

– Mda. Nu vreau să fac așa ceva.

Ridică din umeri.

– Dar dacă Luis e altfel, Nik? Dacă te place și tu îl placi și totul decurge bine între voi?

– Nu așa merg lucrurile. Uite, tu îl iubești pe Derek și el te iubește pe tine, și totuși aveți probleme.

– Da, dar astăzi mă duc pe barca lui, nu-i așa? Încerc să trăiesc clipa, în loc să mă gândesc obsesiv la ceea ce-mi rezervă, inevitabil, viitorul.

– Și crezi că asta ar trebui să fac și eu?

După un drum de patruzeci de minute, oprește mașina pe aleea pietruită.

– Cred c-ar trebui să încerci să fii fericită. De doi ani nu faci decât să te pedepsești singură, Nikki.

– Nu vreau să sufăr din nou, îi zâmbesc eu, apoi o îmbrățișez. Ți mulțumesc însă pentru că vrei să mă vezi fericită.

Kendall mi-a stat alături după ce am pierdut copilul. M-a auzit plângând clipă de clipă, zi după zi, noapte după noapte, până ce n-am mai avut lacrimi. Atunci când am avut nevoie de

ea ca să-mi vorbească, fie și numai pentru a-mi distrage atenția de la cele petrecute, mi-a vorbit. A vorbit despre toate și despre nimic, până ce a început s-o doară gâtul. Iar când am vrut să tacă, a tăcut ore în șir. Mi-a cumpărat înghețată și felicitări Hallmark cu mesaje de simpatie și încurajare și într-o zi mi-a spus că inima mea se va vindeca, chiar dacă trupul îmi va rămâne pentru totdeauna cu sechele.

– Încearcă și tu să te distrezi, ok?

Înconjurăm barca lui Derek și ne îndreptăm spre pontonul lui privat.

– Bună, fetelor, ne strigă Derek de pe barcă. Ați întârziat.

– Nikki a trebuit să se curețe de purici, îl informează Kendall.

Pentru întâia oară după o săptămână, își înfășoară brațele în jurul lui Derek și îl sărută. Mă bucur că lucrurile stau mai bine între ei, deși recunosc că am dubiile mele.

Rămân șocată când îl zăresc pe Luis stând la proră, îmbrăcat numai într-un șort care îi lasă la vedere mușchii abdominali bronzăți de la natură și o linie subțire de păr care pleacă de la buric și dispăre sub șortul purtat pe solduri.

Uau! Detest faptul că mă simt tentată să mă zgâiesc la el.

– Cine te-a invitat? îl întreb.

– Evident, nu tu, îmi răspunde.

– Ia mai lasă-l în pace, intervine Derek, care se așază în scaunul căpitanului.

– Nu cumva să-ți închipui că asta-i o întâlnire, îi șoptesc lui Luis în timp ce el îmi întinde mâna ca să mă ajute să urc la bord.

Luis se încruntă.

– Cine a zis că-i o întâlnire? Nu eu. Hei, Derek, ai zis tu ceva de o întâlnire?

– Nu, de fapt tu ai zis, Luis. Mi-ai spus că vrei să-i ceri o întâlnire lui Nikki, dar că ți-e prea frică să o faci.

– Ei bine, o să fie o după-amiază interesantă, spun eu. Luis, înțelege odată, între noi nu se va întâmpla nimic. Ne-am sărutat și n-a fost bine. Asta-i tot.

Luis plescăie din buze și-mi face cu ochiul.

– Cum zici tu, *mi chava*.

– Nu-mi mai spune așa.

– Îhî, acceptă el nepăsător.

Derek pornește motorul și cât ai clipi zburăm pe întinderea apei. Derek și cu Kendall stau lângă timonă, în timp ce Luis și cu mine ne așezăm în față. Mă așez vizavi de el, nu lângă, de frică să nu mă agăț cumva de el atunci când sărim peste vreun val. Îmi place să mă plimb cu barca, dar încet. Din păcate, Derek nu-mi împărtășește părerea. Mă țin cu toată puterea de balustradă și mă rog în gând să nu ne răsturnăm.

Îi arunc o privire lui Luis. Se uită fascinat în jos și urmărește cum apa se sparge de părțile laterale ale bărcii. Se vede clar că-i face plăcere plimbarea.

Trecem vijelios peste siajul unei alte bărci și închid ochii, prinzându-mă și mai strâns de balustradă.

– Ți-e frică? îmi strigă Luis ca să acopere hureitul motorului.

Se apropie brusc de mine. Îi simt căldura corpului așa cum stăm acum, umăr la umăr, și-mi vine să îl rog să mă ia în brațe. Deschid ochii și mă uit la peisajul care gonește pe lângă noi.

N-am nevoie de un tip ca să mă simt în siguranță. Mă descurc și singură. Mă agăț și mai tare de balustradă.

– N-am nimic.

– Minți. Dacă o să continui să strângi balustrada o să-ți blochezi circulația sângelui prin degete, zice strecurându-se și mai aproape. Vreau să te iau în brațe, Nikki. Mă lași?

Nu-mi dau seama care-i treaba cu fata asta. E în același timp vulnerabilă și hotărâtă. Mă face să doresc s-o protejez și totodată să dărâm zidul acela pe care îl ridică între noi.

– Lasă-mă să te iau în brațe, repet.

Clatină din cap.

– Nu.

Mă trag în spate. M-a respins.

– Din cauza lui Hunter sau ai pe altcineva?

– Nu. Din cauză că nu vreau să mă implic în nicio relație.

Ridic din umeri.

– Bun, atunci să nu ne implicăm. Hai doar să ne distrăm și să lăsăm lucrurile să curgă de la sine. N-o să te prezez și nici n-o să fac pe nebunul cu tine. O să mă port așa cum sunt.

Văd că a căzut pe gânduri. Bine măcar că nu mi-a respins din prima oferta.

– Ce mai aventură, este? strigă Derek spre noi după ce ancorează barca.

Aruncă o plută în apă, apoi sare cu spatele în lac.

Kendall îl urmează.

– Hai și voi! strigă ea din apă.

Nikki își scoate șortul și topul și rămâne într-un bikini roșu tivit cu negru. O urmăresc cum stă la marginea bărcii, cu

vârfurile degetelor de la picioare suspendate în aer. Sunt ca hipnotizat, deși încerc să n-o arăt.

– Deci... Luis, zice uitându-se la mine fără animozitatea ei obișnuită, iar în glasul ei discern o provocare jucăușă. Ai zis c-ar trebui să ne distrăm. Spune-mi, ai destul curaj ca să plonjezi în apă?

L-am provocat să plonjeze într-un moment de pură slăbiciune.

Nu-mi lasă prea mult timp la dispoziție ca să-i studiez fizicul. Se apropie de marginea laterală a bărcii, își ridică brațele musculoase deasupra capului și plonjează în apă ca un înotător de calibru olimpic. Mă uit pe deasupra bărcii, așteptându-l să iasă la suprafață. Cum întârzie să apară, intru în panică.

– Unde e? întreb speriată.

– Pe mine mă cauți? zice.

Vocea i se aude din capătul opus al bărcii.

Instinctiv îmi duc mâinile la piept.

– Să nu mai faci niciodată chestia asta, Luis. M-ai speriat de moarte. Am crezut că te-ai înecat.

– Având în vedere că e campion național, nu cred că ai de ce să-ți faci griji, zice Derek, care înoată alături de Kendall.

Ridic din sprâncene. Luis campion național la înot? Mă arunc în apă cu picioarele înainte. N-o fi prea grațios, dar eu nu-s campioană la înot – nici pe departe.

– Hai să vedem cât de repede poți să înoți, Fuentes. Ce-ai zice să ne luăm la întrecere? întrebă Derek arătând în stânga.

Până la geamandura de acolo și înapoi. Fetele primesc un avans de un cap.

Kendall și cu mine pornim imediat spre geamandură. Băieții rămân pe loc, dar nu pentru mult timp. N-avem nicio șansă, pentru că Luis și Derek ne depășesc după mai puțin de cinci secunde. Derek e în echipa de înot a liceului și se ține tare pe poziție. Însă Luis îl depășește cu ușurință cu mult înainte de a ajunge la geamandură.

Amândoi se opresc la geamandură și ne așteaptă pe Kendall și pe mine.

– Ce v-a reținut, fetelor? strigă Derek spre noi.

Kendall dă să-l împroaște cu apă, dar e prea departe.

– Tare vă mai place să faceți pe grozavii, zice.

– Testosteronul e de vină, spune Luis, care bate apa aparent fără niciun efort.

Încerc să înot mai repede, dar mult prea repede îmi pierd suflarea și am nevoie de câteva clipe de odihnă.

– Voi, fetelor, n-aveți pic de vlagă în voi, zice Derek.

– Îți dau eu ție vlagă, strigă Kendall pornind înapoi spre barcă într-un stil bras destul de reușit.

Derek se ia după ea, în timp ce Luis înoată spre mine.

– Ești bine? mă întreabă.

Picăture de apă îi atârnă de buze, de bărbie și în păr. Pare mai tânăr, cam la fel cum arăta atunci când l-am cunoscut.

– Nu mai vreau s-aud de nicio întrecere, dacă asta vrei să știi, îi spun.

Plutesc acum pe spate și-mi las corpul să se odihnească.

Luis înoată și el pe spate pe lângă mine, dar întinde brațul și înșfacă pluta abandonată a lui Derek și amândoi ne prindem de ea. Rămânem tăcuți ceva vreme și ne lăsăm purtați de siajele celorlalte bărci care zboară pe lac, iar între timp ne uităm în sus, la cerul de deasupra noastră.

Arată spre un nor.

– Uite, nu-i așa că ăla seamănă cu un câine? Vezi urechile și coada lungă?

– Mie mi se pare că aduce cu un șarpe. Nu poate fi un câine, n-are picioare.

Râde.

– Nimeni nu-i perfect.

– Așa e. E o lecție pe care am învățat-o plătind un preț mare, bâigui eu, apoi mă grăbesc să arăt spre un alt nor, ca să nu-i dau timp să-mi analizeze comentariul. ăla are formă de curcubeu.

– Ba nu, e o broască-țeastoasă, zice el. Vezi, tocmai scoate capul din carapace.

– Greșești. ăla nu e un cap. E potirul de aur din capătul curcubeului, ripostez cu accent irlandez întinzând mâna și trasând cu vârfurile degetelor conturul curcubeului și al potirului de aur.

– Ești sigură? mă întrebă.

– Absolut. Sunt expertă în formațiuni noroase.

– Te-ai gândit vreodată cum arată Pământul văzut din spațiu?

Nu, mărturisesc că nu m-am gândit niciodată.

– Am văzut fotografii și filme. Seamănă cu o bilă uriașă.

– Nu, altceva vreau să spun: te-ai gândit cum ar fi să te afli acolo, sus, și să te uiți în jos spre Pământ? Ți-ar plăcea să ajungi acolo, dac-ai avea ocazia?

Dă drumul plutei și-și duce brațele pe deasupra capului, înotând pe spate și uitându-se în sus spre cer.

– Aș da orice ca să fiu acolo, sus.

– Ai putea să mori pe drum, la dus... sau la întors.

– Nu-mi pasă. Merită riscul, e aventura supremă. Să fii atât de aproape de lună și de stele... și să știi totodată că universul e nesfârșit.

– Visezi cu ochii deschiși, Luis. Revino cu picioarele pe pământ.

Îl stropesc.

Își înclină capul pe umăr și zice plin de îndrăzneală:

– Ca să știi, obișnuiesc să răspund cu aceeași monedă.

Îl stropesc din nou.

– Te avertizez...

Când îl stropesc a treia oară și îi spun “Hai să te văd”, se cufundă în apă. Dau din picioare, încercând să ghicesc unde se ascunde.

– Luis, dacă vrei să mă sperii sau să mă tragi la fund, să știi că te omor. Jur. Am glumit. N-am vrut să te provoc.

Continui să dau din picioare. Nici urmă de Luis, nici măcar un vârtej în apă care să-mi sugereze că se află pe aproape. Suspansul ăsta mă scoate din sărite. Aștept și dau din picioare. Știu că e pe acolo, pe undeva, asta dacă nu cumva e pește și respiră pe sub apă, într-o lume subacvatică magică. O să iasă el la suprafață... dar când?

Își face brusc apariția, chiar lângă mine, împrôșcând puternic apa cu tot corpul. Scot un scâncet prostesc care îl face să izbucnească în râs.

Își șterge apa de pe față cu mâna.

– Nu ești atât de curajoasă pe cât vrei să pari, *mi chava*.

– Sunt, cu condiția ca tipii să nu se furișeze pe lângă mine.

– Nu mă furișez.

– Atunci mă urmărești.

– Nici asta. Când îmi place de o fată, nu sunt deloc subtil. În clasa a treia am strecurat un bilețel de dragoste în pupitrul Selenei Ibarra.

– Ce s-a întâmplat? L-a găsit? L-a citit?

– Îhî. Și a râs. După care l-a arătat tuturor copiilor de pe terenul de joacă. Au făcut mișto de mine, asta până ce fratele

meu Carlos a amenințat că o să-i bată măr pe toți cei care or să se mai ia de mine. După aia m-au lăsat în pace. Dacă-și pune mintea, Carlos poate fi foarte intimidant.

– Crezi c-o să mă bată și pe mine măr dacă o să mă iau de tine?

– E în armată acum, staționat la o bază din străinătate, așa că presupun că n-ai de ce să te temi.

– Bun, zic. Atunci n-o să se supere dacă o să fac asta.

Întind mâna ca să-l bag la fund, dar se cufundă și dispare cu ușurință sub apă. Când iese la suprafață, mă trezesc că stăm față în față.

Respir mai greu și mai precipitat. Nu știu dacă-i din cauză că am stat prea mult în apă sau pentru că Luis îmi amintește atât de tare de Marco. Dintr-odată nu mai văd clar și capul mi se învârte.

– Au, gem eu.

– Ce ai?

– Sunt cam amețită.

Întind mâna și mă agăț panicată de brațul lui, ca să mă sprijin.

– Te simți bine? mă întreabă îngrijorat.

Mă prinde cu brațul liber de mijloc și mă ține ferm într-o strânsoare protectoare... ca un erou. Picioarele noastre se ating pe sub apă și am o senzație ciudată, de intimitate, cu toate că nu-i cazul.

Îmi retrag imediat mâna.

– Scuze... am amețit un pic. Acum sunt bine.

Crezusem că Marco e eroul meu, însă se dovedise că mă înșelasem. Eroii nu sunt decât niște personaje fictive din basme. Nu există cu adevărat. Cel puțin nu în universul meu. Cu toate că Luis se purtase astăzi aproape ca un erou.

Mă conduce înapoi la barcă, înotând tot timpul pe lângă mine și întrebându-mă din când în când dacă sunt bine. Înainte să ne urcăm pe barcă, mă bate ușurel pe braț.

– Nik?

– Da.

– Să știi că m-am simțit bine cu tine.

Dau din cap și îi arunc un zâmbet scurt.

– Și eu. Am făcut bine c-am stabilit de la bun început că asta nu-i o întâlnire propriu-zisă.

– Cred c-ar trebui să te previn că plănuiesc ca-n restul zilei să te fac să te răzgândești, zice el cu un rânjete mare întipărit pe față.

Luni, după antrenamentul la fotbal, mă duc la Marco acasă. El își dă ochii peste cap când insist să-mi fac temele înainte să plecăm să ne întâlnim cu alți amici.

După ce termin tema, ne suim în SUV-ul lui negru cu geamuri fumurii și pornim prin oraș.

– Să știi că am ieșit cu Nikki, îi spun când intrăm pe Green Bay Road.

– Știu.

– Ai vreo problemă cu asta?

– Nu, am o problemă că umbli cu Derek și cu Ben – tipi din nordul orașului. Tu, Luis, n-ai ce căuta cu ei. Ești de-al nostru.

– Bine, da' asta nu înseamnă că vă disprețuiesc.

– Voiam doar să m-asigur că știi față de cine trebuie să fii loial. *Comprendes, compa?*³⁶

– *Si,*

– *Bien.* Acum hai să mergem să ne distrăm la plajă, cu adevăratele *latinas*.

Nu-i spun că o consider și pe Nikki o *latina* adevărată și că nu mi-o pot scoate din cap. După acea “neîntâlnire” de pe barca lui Derek, mi-a spus că are nevoie de spațiu. I-l acord, cu toate că nu pot nega că vreau să fiu cu ea.

³⁶ Ai priceput, amice? (lb. spaniolă).

Marco conduce mașina spre Lacul Michigan. Când ajungem, nu parchează lângă plaja publică. În schimb, face la dreapta și se îndreaptă spre zona pustie unde se întâlneau pe vremuri membrii bandei Latino Blood.

– De ce mergem aici? întreb.

Latino Blood nu mai e activă în Fairfield, așa că presupun că n-o să dăm de nimeni pe plajă.

Dar mă înșel.

– N-ai auzit știrea? mă întreabă Marco.

– Ce știre?

– Chuy Soto a fost eliberat din închisoare vineri.

Îngheț. Chuy e un nenorocit periculos. Nu cred că închisoarea l-a mai potolit. Dacă s-a întors, asta înseamnă că cei din Latino Blood or să-și adune acum forțele?

La viața mea, am văzut oameni morți, bătăi între bande rivale și tot felul de alte porcării. Dar știu și ce onoare și loialitate față de prieteni au membrii bandelor.

Plaja e plină de tipi din cartierul meu: oameni de-ai mei. Tipi pe care nu i-am revăzut după întoarcerea în Chicago au ieșit din ascunzători pentru această petrecere de bun venit în cinstea lui Chuy.

Un timp jucăm fotbal pe plajă. După aceea, Marco înșfacă o cutie de bere dintr-un răcitor. Înghite lacom băutura până ce lichidul i se prelinge pe la colțurile gurii. După ce termină, se șterge la gură cu dosul palmei, aruncă pe jos cutia goală și își

pocnește genunchii unul de altul de parcă tocmai ar fi marcat un *touchdown*.

Îmi azvârle o cutie de bere.

– E rândul tău.

Deschid cutia și dau berea pe gât, în speranța că alcoolul îmi va șterge din minte imaginea lui Nikki udă, în bikini. Din păcate, fără rezultat. Întind mâna și mai iau o bere. Sorb cu înghițituri mari, în așteptarea amețelii. Nu m-am îmbătat crișă de foarte multe ori, dar nici nu mi s-a întâmplat prea des ca să nu-mi pot scoate din cap o fată.

– Vino încoace, Luis, strigă Marco făcându-mi semn să mă apropiu.

Mă îndrept spre locul unde Marco și amicii lui stau de vorbă.

– Care-i treaba? întreb.

– Uite, el e Chuy Soto, zice Marco arătând din cap spre persoana care-și face apariția în clipa aceea pe plajă.

Tipul e solid ca un urs, tatuajele îi acoperă complet brațele și gâtul și pășește legănându-se intimidant, de parc-ar spune nu-te-pune-cu-mine-sau-ești-un-om-mort. Și pentru a pune capac la toate, un trabuc îi atârnă în colțul gurii.

Toată lumea tace. Chuy se oprește în fața mea. Dacă n-aș fi fost obișnuit să trăiesc printre membrii unor bande, probabil că aș fi făcut pe mine de frică.

– Am auzit că un Fuentes ne face onoarea de a fi prezent în Fairfield, zice Chuy întinzându-mi mâna.

– Eu l-am adus, își arogă Marco, mândru, meritul.

Strâng ferm și sigur mâna lui Chuy. Tipii de genul lui îi respectă pe cei care nu tremură în cizme atunci când sunt abordați.

– *Caballeros*³⁷, lăsați-mă să discut singur cu Fuentes, zice Chuy.

Marco și ceilalți se împrăștie care-ncotro într-o clipită. Marco se duce spre *ganga*³⁸ adunată în jurul unui morman mare de lemne și bețe pe care au de gând să le aprindă.

– Eu i-am cerut lui Marco să te aducă aici, zice Chuy.

Nu înțeleg nimic. Din câte am auzit, Chuy l-a considerat pe fratele meu trădător după ce a părăsit banda. Atunci cum se explică schimbarea bruscă de atitudine față de un Fuentes? Din moment ce Chuy îl crede pe Alex dușmanul lui personal, cum voi fi eu la adăpost de furia lui?

Doar dacă nu vrea să-l înlocuiesc pe Alex în cadrul bandei.

– Credeam că ești la închisoare, spun.

Zâmbește, cu trabucul încă atârnat în colțul gurii.

– Să zicem c-am scăpat dintr-o eroare de ordin tehnic, spune aplecându-se spre mine și șoptindu-mi: Uite ce-i, trebuie să refac Latino Blood și tu ai să m-ajuti.

³⁷ Domnilor (lb. spaniolă).

³⁸ Ganga (lb. spaniolă).

– De ce eu? N-am niciun fel de relații.

– Greșești, Luis. Te-ai născut în Blood, zice bătându-mă pe spate. Și vei rămâne un LB până la moarte.

“Dacă aș fi un animal, atunci aș...” de Luis Fuentes

În general îmi place să scriu compuneri. Anul trecut am scris un eseu în engleză despre motivele pentru care anumite aspecte din cultura mexicană au fost complet integrate în societatea americană. Am luat zece, evident. Și domnul Heilmann a reușit cumva să-mi publice lucrarea în ziarul local, ceea ce a fost destul de cool.

Numai că acum sunt blocat, ceea ce mi se-ntâmplă rar. Pun pariu că cei mai mulți elevi din clasă vor alege leul, regele junglei. Eu însă nu sunt rege și nici n-am fost vreodată.

Tot gândindu-mă la rege, îmi amintesc de Chuy Soto.

Stau cu pixul suspendat în aer, deasupra hârtiei. Mă întreb dacă seara trecută am fost beat sau Chuy chiar mi-a spus că se așteaptă din partea mea să îl ajut să refacă Latino Rlood. Mă uit la o fotografie cu Alex, Brittany și Paco, agățată pe perete.

Mi'amá e liberă azi. Îmi dau brusc seama că nu gătește, așa cum crezusem. Ține o țigară între degete și stă aplecată deasupra chiuvetei.

– Nu-mi place când fumezi, îi spun.

– Fumatul mă liniștește, îmi răspunde trăgând din țigară și scuturând scrumul în chiuvetă. Ieri mi s-a oferit un post ca recepționeră la spitalul unde lucrează Elena.

– Grozav.

– E un salariu decent și am și asigurare de sănătate, zice ducând din nou țigara la gură.

– Te simți bine, mamă? Arăți de parcă s-ar fi întâmplat ceva.

– *Estoy bien*³⁹, spune suflând fumul. Dar nu e totul în regulă. Azi am primit un telefon. Carlos a fost rănit.

Intru în panică: imagini cu soldați întorși acasă în scaune cu rotile și cu picioarele și mâinile amputate mi se învârtesc prin cap.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi adevărul.

– Nu e nimic grav, numai c-a fost trimis acasă pentru recuperare.

– Cum adică nu-i nimic grav? Trebuie să fie grav, din moment ce l-au trimis casă.

– S-a rănit la picior. A fost operat și nu a putut să revină la unitate, așa că l-au forțat să-și ia permisie medicală. Va trebui să se hotărască dacă vrea să se reînroleze sau nu. Eu îl vreau acasă, aici, cu noi, dar...

– Dar ai auzit că Chuy Soto a fost eliberat din închisoare.

³⁹ Mă simt bine (lb. spaniolă).

– Da, mi-a spus Elena, care tocmai a aflat de la Jorge, zice arătând cu țigara spre ușă. Luis, ține-te departe de Chuy. Nu vreau ca tu sau Carlos să vă înhăitați cu el sau cu oricine altcineva din LB.

Prea târziu. Îmi frec ceafa. Cum s-o întreb? Ezit și-mi simt palmele transpirate.

– Mamă, am fost binecuvântat din naștere în LB?

– Unde ai auzit asta?

– Chuy Soto mi-a zis că m-am născut în Blood și n-am înțeles ce-a vrut să spună.

Mă împunge cu un deget tremurător.

– Nu-l asculta pe Chuy, Luis. M-auzi? Ține-te departe de el.

– A preluat iarăși conducerea. Vrea să refacă Latino Blood.

Sunt conștient că am în mine o anumită doză de nebunie – plăcerea de a înfrunta pericolele. În general, până acum mi-am stăpânit-o, dar aseară, când l-am cunoscut pe Chuy... am simțit adrenalina curgându-mi prin vene la gândul că mă voi putea arunca în treaba asta cu capul înainte – ca să îl fac pe Chuy să plătească pentru rolul pe care l-a jucat în momentul când Alex a renunțat la bandă, lucru care aproape că l-a costat viața.

Mi'amá trage încă un fum din țigară.

– Stai departe și nu pune întrebări, Luis.

– Nu am dreptul să știu de ce noul șef al bandei mă consideră unul de-al lor? o întreb.

Îmi cuprinde fața în palmă.

– Nu, Luis. Fără întrebări. E mai bine să nu știi nimic. E mai sigur așa. Și tu și noi vom fi în siguranță atâta timp cât nu te vei înhăita cu Chuy.

Nu-i spun că n-am de gând să stau deoparte pentru că vreau să aflu ce pune Chuy la cale. Cu cât el deține mai multă putere, cu atât noi, ceilalți oameni din Fairfield, vom avea mai puțină. Dacă Chuy va prelua controlul, va putea să ordone răzbunare pentru ceea ce a făcut Alex. Trebuie să aflu dacă familia mea e în pericol.

N-am de ales: trebuie să mă apropiu cât mai mult de Chuy.

Derek dă întotdeauna o petrecere de ziua lui pentru că părinții îi sunt mereu plecați de acasă în perioada asta, la convenția anuală a dealerilor. Toată lumea din Fairfield așteaptă cu nerăbdare evenimentul. În seara asta, chiar sunt încântată să vin la petrecere. De când am fost cu Luis cu barca lui Derek, în urmă cu două săptămâni, nu m-am deschis față de el, nici fizic, nici emoțional, dar m-am gândit la asta în fiecare zi.

Kendall și cu mine ajungem la Derek acasă mai devreme, ca să aranjăm decorațiunile. Derek a luat cartea de identitate a fratelui lui mai mare și a cumpărat niște doze de bere. În general nu beau, numai că Luis mi-a trimis mesaj pe telefon că o să vină sigur la petrecere.

– Ce faci? mă întreabă Derek când mă vede cum umplu cu bere un pahar de plastic până la buză și îl dau pe gât.

– Încerc să scap de inhibiții, îi răspund. Nu se vede?

– Dar tu nu bei, Nikki.

Ridic paharul.

– Tocmai m-am apucat.

– Kendall! strigă Derek, care se vede treaba, nu știe ce să facă. Vino încoace!

Kendall bagă capul pe ușa bucătăriei.

– Ce-i?

Derek arată spre mine.

– Prietena ta cea mai bună a luat-o, de una singură, înaintea petrecerii.

Kendall râde, iar eu mai iau o înghițitură.

– Hm... poate că nu-i o idee prea bună, Nik.

– Ba da. Luis vine și el la petrecere.

Cu cât beau mai mult, cu atât mă simt mai puțin stresată la gândul că-l voi revedea.

– Nu e ce vă închipuiți voi, încerc eu să-i liniștesc. Doar că vreau să aflu cum ar fi dacă ne-am preface că suntem un cuplu.

– Să vă prefaceți? Mai bine recunoaște că-ți place de el, zice Kendall. Și încearcă să-ți analizezi sentimentele. A te îmbăta e ca și cum te-ai lega cu un bandaj care nu stă bine prins.

– Da' ți-am spus, n-am niciun fel de sentimente pentru el, zic râzând la gândul ăsta.

Kendall îi dă un ghiont în piept lui Derek.

– Derek, fă ceva... zi și tu ceva.

Derek își aruncă brațele în aer.

– Nu vreau să mă bag în discuție.

Iese repede din bucătărie când aude soneria.

Aproape c-am golit paharul și acum îl umplu din nou.

– Știi că Luis e primul tip cu care m-am sărutat după Marco?

– Da, știu, răspunde Kendall.

– M-am gândit mult la chestia asta. Chiar mai mult decât ar trebui. Și cred că Luis e perfect pentru a exersa sărutul. Ce zici?

Kendall îmi ia paharul din mână.

– Nu cred că e frumos să te folosești de el pentru a exersa. O să-l faci să sufere.

– Ba nu, o asigur eu. Luis a recunoscut că e jucător, la fel ca Marco. El e cel care a propus să ne distrăm și atât. O să-l fac să înțeleagă că, indiferent de ceea ce se va întâmpla între noi, nu va fi nimic serios.

– Fetele de tipul Marianeii se ocupă cu agățatul băieților. Și tu nu ești ca ea, adaugă Kendall, apoi, când mă vede cum îmi umplu paharul, abandonează subiectul. Bine, să nu zici că nu te-am prevenit.

– Totul o să fie ok. M-ai sfătuit să nu mai fiu atât de încordată. Luis mi-a spus același lucru... așa că o să-ncerc.

După o oră, muzica urlă și casa s-a umplut de oaspeți. Sunt amețită bine și vreau să dau de Luis. Dau pe gât ce-a mai rămas din pahar, pe care îl arunc la coș, și îmi croiesc drum prin mulțime, în căutarea lui. Nici urmă de el. Întreb în stânga și în dreapta, dar nimeni nu l-a văzut.

– Hei, Nikki, zice Justin Dougan zâmbind cu toată gura și cu dinții lui atât de albi încât și-un orb i-ar putea vedea. Arăți foarte sexy în seara asta.

– Ăăă... am planuri cu...

Cât p'aci să zic *Luis*, dar adevărul e că noi doi nu ne-am făcut planuri. Eu mi-am făcut. Și am plecat de la ideea că Luis o să le accepte. Iar a sta cu Justin Dougan nu face parte, în mod cert, din planurile mele.

– Vino sus, la etaj, cu mine, zice luându-mă de cot și împingându-mă afară din mulțimea de petrecăreți.

– Nu merg cu tine sus, Justin.

Nu el e băiatul din fanteziile mele.

– Ai încredere în mine, zice. Promit că n-o să mă dau la tine.

– Nu am încredere în tipii care-mi spun “ai încredere în mine”. În plus, trebuie să iau aer...

– Bine. Atunci hai să mergem afară.

Înainte să apuc să protestez, mă conduce spre piscina. În tot acest timp îmi succesc gâtul în încercarea de a-l zări pe Luis, dar n-am noroc. A zis că va veni la petrecere, însă poate că s-a răzgândit.

Justin e și el beat. Îmi dau seama după felul cum se împleticește în jurul bazinului înainte de a se prăbuși pe un șezlong.

– Așază-te lângă mine, mă invită, apoi mă prinde de încheietura mâinii și mă trage în jos. Arăți ca o *tamale*⁴⁰ fierbinte.

– Țsta nu prea e un compliment, spun eu.

⁴⁰ Turtă mexicană umplută din carne tocată și porumb și bine condimentată.

Se apleacă spre mine. Nu-mi dau seama dacă e gata să cadă peste mine sau dacă încearcă să mă sărute. Oricum, pute a bere și a transpirație. Un amestec scârbos. Îl împing deoparte.

– Hei, îl aud rostind pe Luis, care-și face brusc apariția.

Arată bine în blugii care îi atârnă un pic pe șolduri și un tricou atât de purtat încât e probabil moale ca mătasea la atingere.

Justin își ridică ochii spre el.

– Pleacă de-aici, Mex.

– Nikki e și ea mexicană, idiotule, zice Luis.

Justin înțepenește.

– Cui îi spui tu idiot?

– Nimănu, intervin eu. N-a vrut. Nu-i așa, Luis?

– Greșit, spune el. Chiar asta am vrut să spun.

Justin dă să se ridice și să-l înfrunte, dar Derek iese din casă, îl prinde de braț și îl trage deoparte.

– Dougan, am nevoie de ajutorul tău.

– Pentru ce? întrebă Justin.

– Ei... o să vezi tu.

Îl conduce înăuntru și ne lasă pe mine și pe Luis singuri.

Luis se uită la mine ca și cum l-aș fi trădat.

– Ce naiba făceai aici cu *pendejo*-ul ăla?

– Nu făceam nimic... Ok, e-adevărat, stăteam cu el, dar...

Oftez. Lucrurile nu merg așa cum am plănuț. Sunt amețită și nu știu cum să-i explic că el e cel pe care-l așteptam. Nu reușesc să mă exprim prin vorbe, dar pot să-i arăt.

– Vino după mine.

Ezită.

– Hai odată, îi spun luându-l de mână și împingându-l spre cabina de lângă piscină.

Știu că Derek ține ascunsă cheia în ghiveci. O iau și descui ușa. Am un singur gând în cap: să scap de inhibiții și să-l sărut pe Luis, așa cum am făcut-o la mine acasă. De data asta nu vom mai fi deranjați. Luis dă să aprindă lumina, dar îl opresc.

– Încuie ușa, îi cer.

Se conformează.

Intru în încăpere.

– Nu cu Justin am vrut să fiu în seara asta. Ai dreptate, e un *pendejo*.

– Nu mi-a plăcut să te văd cu el, zice Luis. Nu cred că mi-ar plăcea să te văd cu niciun tip... în afară de mine.

În clipa asta simt o nevoie disperată să fiu luată în brațe. Nu că asta m-ar defini. E vorba doar de distracție și de a-mi trăi fantezia.

– Ia-mă în brațe, îi spun. Te rog.

– Ești beată, zice.

– Doar un pic amețită.

– Nikki, îmi șoptește apropiindu-se.

Îi simt căldura corpului și întind mâna, mângâindu-i încet brațul.

– Nu vorbi, îi cer.

Dacă vorbește, ar putea spune ceva care să strice momentul. Sinceră să fiu, mi-e teamă de ceea ce-ar putea spune.

Aici, în întuneric, totul pare supranatural. E un soi de amestec de fantezie și realitate. În clipa asta nu mă deranjează însă să trăiesc pe Tărâmul Fanteziei, pentru că de asta am nevoie. Dacă totul ar fi prea real, n-aș putea face față.

Îmi trec buzele peste chipul lui, încet, până spre ureche.

– Ia-mă în brațe, așa cum ai vrut s-o faci în barcă.

În clipa când își înfășoară brațele în jurul meu, o liniște dulce mă învăluie. Care îmi amintește de ceea ce-am simțit atunci când m-a luat protector în brațe pe Lacul Fox. Nu vreau să m-amăgesc că senzația aceasta incredibilă va dura o veșnicie, dar mă desfat în îmbrățișarea lui. Trăiesc momentul și e atât de incredibil de bine că nu vreau să se sfârșească niciodată.

Brațele lui mă mângâie acum încet pe spate și căldura degetelor îmi arde pielea prin topul din mătase.

L-am respins de multe ori, dar în seara asta presiunea a dispărut. Cu o hotărâre reînnoită întind mâna și-i ating cu vârful degetelor fața.

Se trage înapoi.

– Ești sigură că vrei să faci asta?

– Absolut, răspund. În seara asta tu ești fantezia mea. De acord?

– Fantezia ta?

– Mda. Fantezie, adică opusul realității.

Râd. Simpla lui prezență mă amețește. Sunt surescitată c-am ajuns să-mi pun planul în aplicare.

– Numai în seara asta, ca să vedem ce-o să se întâmple.

– Și mâine?

Mâine?

– Nu m-am gândit așa departe. În seara asta nu vreau decât să ne jucăm. Ce zici? Vrei să te joci cu mine?

– Depinde.

– Depinde de ce? întreb.

Se apleacă spre mine și mă sărută în locul acela sensibil de sub ureche, apoi îmi șoptește:

– Depinde dacă vrei doar să ne sărutăm sau să mergem mai departe.

Lasă să-i alunece buzele în jos pe gâtul meu și eu îmi arunc capul pe spate și sper că va continua la fel de încet. Nu sunt obișnuită ca lucrurile să se-ntâmple atât de lent.

– E atât de bine, murmur în timp ce-și lasă buzele să se odihnească pe gâtul meu, în locul unde îmi poate simți pulsul, apoi îl sărută ușor. Nu te opri.

Mă sărută din nou. Și din nou. Și din nou.

– Ai pulsul accelerat, îmi șoptește cu buzele atingându-mi pielea.

– Nu zău, răspund și asta-l face să izbucnească în râs.

Îmi pun mâna pe pieptul lui. Prin palmă îi simt inima bătând tare și iute.

– Și pulsul tău e la fel.

– Mmm, murmură, apoi îi simt moliciunea limbii fierbinți și calde care ia locul buzelor pe pulsul meu.

Uau. Dintr-odată mă simt amețită și mă prind de umerii lui ca să nu cad. Brațele lui puternice mă cuprind imediat și mă strâng ferm, ca și cum ar fi mai mult decât pregătit să joace-n seara asta rolul de erou.

Am nevoie de un erou.

E atât de romantic. Obloanele sunt închise și suntem complet feriți de haosul de afară. Câteva raze de lumină se strecoară printre șipci și sparg bezna încăperii. Nu știu dacă alcoolul e de vină pentru că-l doresc atât de tare, dar niciodată nu am mai simțit așa ceva – nici măcar atunci când eram cu Marco.

Mi-aș dori ca îmbrățișarea să nu se termine nicicând.

Când buzele lui își croiesc drum în jos pe gâtul meu și îmi dă jos cu blândețe bretelele bluzei pentru a mă săruta pe umeri, simt că nu mai rezist.

– Dacă nu mă săruți, o să mor, gâfâi eu. Hai să n-o mai luăm așa de ușor.

– Parcă tu mi-ai zis că am nevoie să exersez mișcările cu limba.

– Am mințit. Nu vrei să-ncerci din nou?

– O, da, răspunde. Și încă cum.

Ezită o frântură de secundă, dar apoi îi simt palma cum îmi cuprinde fața, în timp ce degetul mare i se plimbă în sus și-n jos, ca într-o mângâiere blândă, peste buze. Închid ochii și-i sărut degetul.

– E bine? mă întreabă înlocuind degetul cu o atingere ușoară a limbii.

– Da, șoptesc eu și îmi trec mâinile prin părul lui.

Probabil că sunt amețită rău, din moment ce singurul lucru la care mă pot gândi atunci când buzele lui le ating pe ale mele este c-aș vrea ca clipa asta să dureze o veșnicie.

Limba lui zăbovește pe buzele mele și răsuflarea mi se oprește.

– Vreau să te gust, *mi muñeca*⁴¹, geme el.

Îmi scot din minte orice gând și inhibiție în timp ce limba mea o caută pe a lui. E la o răsuflare distanță, mă așteaptă. Când limbile noastre se-ntâlnesc, o simt pe a lui fierbinte și umedă și alunecoasă și moale... și totul e atât de lasciv și sexy și frumos în același timp.

Mă topesc în brațele lui care mă strâng acum cu mai multă putere. Gurile noastre deschise se caută una pe alta. Mă simt

⁴¹ Păpușa/ iubita mea (lb. spaniolă).

pe dinăuntru ca o lavă topită, în timp ce el îmi prinde coapsele cu mâinile și mă trage mai aproape. Corpul lui e acum lipit de al meu și reacția lui fizică evidentă la sărutul nostru mă face să tânjesc după atingerea sa.

Acum amândoi respirăm cu greu. În încăpere nu e aer condiționat și am început să transpir. Dintr-o mișcare întrerup sărutul și-mi trag bluza peste cap. Rămân în șort și în sutien.

Îi iau mâna și i-o așez peste sutien. Respirația i se accelerează și aerul cald care ne înconjoară pare încărcat de electricitate.

Degetele lui mângâie satinul mătăsos al sutienului și pielea sensibilă dintre sâni. Își mișcă mâinile încet și cu îndemânare. Vrea să mă excite, iar eu gâfâi, anticipând momentul când va înlătura materialul.

Așteptând ca tortura să fie completă.

Nu mai rezist. Duc mâna la spate și desfac sutienul, lăsându-l să cadă pe podea. Păcat că nu-i pot vedea bine fața.

– E rândul tău, îi spun pe un ton jucăuș, după care trag de marginea tricoului. Vreau să-ți simt pielea lipită de a mea.

Ezită din nou.

– E-n regulă, îl liniștesc eu. Nu-i cazul să stai prea mult pe gânduri. Ne distrăm și atât. Nu asta ai vrut?

De data asta nu mai șovăie și-și scoate tricoul, apoi mă trage imediat spre el. Sâni mi se strivesc de corpul lui suplu și ferm.

Îmi mângâie spatele gol și mâinile îi coboară și mă prind iarăși de coapse, iar eu îi înfășor gâtul cu brațele și îi înlănțui corpul cu picioarele. Mâinile lui mă țin o clipă suspendată în aer, după care mă împinge în cel mai apropiat perete. Se apasă în mine în timp ce mă țintuiește de perete și ne frecăm unul de altul. Tăria lui presează pe moliciunea mea și-aș vrea să fim goi, și totodată mă bucur că nu suntem, pentru că-mi dau seama că nu mai dețin controlul. L-am pierdut și am senzația că și el.

– Spune-mi să mă opresc, geme cu buzele lipite de-ale mele.

N-o fac. Nu pot. Îmi strâng și mai tare picioarele în jurul lui, îndemnându-l să continue să se miște. Ceea ce și face.

Îl mușc tare de buza de jos atunci când totul devine prea intens, prea emoțional. Mâinile îmi stau pe pieptul lui fierbinte și simt că nu mai pot să rezist.

Îl îmbrățișez și mai puternic și murmur cu buzele lipite de gâtul lui. Lumea explodează în jur și clipa pare că se prelungește la nesfârșit. Apoi îl simt cum mă strânge tare și se cutremură în brațele mele. E atât de... uau!

– A fost grozav, reușesc să șoptesc după ce îmi mai revin și îmi recapăt respirația. Sinceră să fiu, toată săptămâna trecută numai la asta m-am gândit. Dar... a fost o fantezie formidabilă, nu crezi?

Mă mângâie încet pe păr, apoi își trece ușor degetele prin el.

- A fost mai mult decât atât, *mi chava*.
- Hei, Luis, se aude vocea lui Marco din fața cabinei.
Cioc, cioc, cioc.
- Luis, ești acolo?

Nikki își acoperă iute goliciunea cu mâinile și îmi șoptește panicată:

– E Marco. Ce caută aici?

– Nu știu.

Corpul meu încă nu a coborât din extaz pe pământ și nu pot gândi limpede. Abia dac-am avut timp să-mi vin în fire și bănuiesc c-am lăsat în cabină probe a ceea ce-am făcut. Nu-i deloc bine.

Cioc. Cioc. Cioc.

– Scap eu de el.

Culeg de pe jos hainele lui Nikki și i le dau.

O urmăresc cum își strânge la piept bluza și sutienul.

– Mersi, șoptește.

Dă să se strecoare pe lângă mine, dar îi iau mâna și o răsucesc încet cu fața spre mine.

– Totul e-n regulă între noi?

Știu că ceea ce-am spus e o prostie, dar nu-mi vine nimic altceva în minte. Aș vrea să-i spun mai multe, mult mai multe, dar nu pot.

– Da, e-n regulă. Acum... du-te.

Rămâne în cabină, iar eu mă asigur că pe tricoul meu nu au rămas dovezi ale întâlnirii noastre.

– De ce naiba ai întârziat atâta? mă-ntreabă Marco.

Rahat. Gândește-te repede la ceva.

– Am făcut pipi. Ce cauți aici? Credeam că nu-ți place să te amesteci cu tipii din nordul orașului.

– Nu mă amestec, dar fac afaceri cu ei.

Afaceri înseamnă la el droguri.

– Ești *loco*.

– Și mă mândresc cu asta.

Se uită peste umărul meu la cabină, dar luminile sunt stinse, așa că nu poate vedea nimic. Închid ușa și ies, sperând să îl pot duce pe Marco cât mai departe de Nikki. Mi-e clar, ea nu vrea ca Marco să afle de cele petrecute între noi. La naiba, poate c-o să nege c-am fost împreună. Dacă nu cumva era atât de beată încât nici n-o să-și mai amintească.

Intrăm amândoi în casă.

– Locul ăsta arată jalnic. Hai să mai animăm atmosfera, zice el croindu-și drum prin mulțimea de oameni care ne privesc suspicios.

– Cine i-a invitat aici pe țărănoii ăștia mexicani? strigă Justin Dougan după noi în timp ce plecăm.

Stă pe peluza din fața casei împreună cu câțiva tipi din echipa de fotbal și niciunul din ei nu e treaz. Râd și bat palma cu Dougan, felicitându-l pentru că ne-a insultat.

Marco și cu mine ne oprim, ne uităm cu înțeleș unul la celălalt, apoi ne întoarcem la unison ca să îi înfruntăm pe Dougan și gașca lui.

– Cum ne-ai zis, nenorocitul? întreabă Marco, gata de bătaie.

– Ai auzit, răspunde Dougan. Nu îi primim pe mexicani în casele noastre decât ca să ne facă acolo curat sau să tundă peluzele.

– Nu zău? zice Marco. Acu' două săptămâni, când am regulat-o pe soră-ta, n-a suflat o vorbă despre chestia asta. De fapt, știu din surse la prima mână că-i place să mănânce câte un burrito mare și gras.

O, Doamne. Dougan își umflă nările, iar grupul avansează către noi.

– Ești un om mort, Delgado.

– Chiar ai regulat-o pe soră-sa? șoptesc eu din colțul gurii, ca numai Marco să m-audă.

Rânjește răutăcios și dă din cap.

– Duceți-vă înapoi în Mexic, acolo unde-i locul vostru, animalelor, zice Dougan, apoi ne scuipe, de parc-am fi, într-adevăr, niște fiare.

Marco se repede la el fără să ezite. Îi țin spatele când doi dintre amicii lui Dougan îl trag în jos și-ncep să-i care pumni. Nu după multă vreme m-apuc și eu să pocnesc în dreapta și în stânga.

Și nu după multă vreme, mulțimea se adună în jurul nostru.

Nu obișnuiesc să mă bat prea des, însă atunci când o fac fiara din mine se descătușează. Poate că Dougan are, la urma urmei, dreptate și nu sunt decât un animal. Instinctul de a sări la bătaie e în sângele meu de Fuentes. Doi tipi mă țin de brațe, iar un al treilea mă lovește cu piciorul în stomac. Nu mă doare... și cu fiecare lovitură încasată, furia care iese la suprafață îmi dă mai multă forță. Mă eliberez din strânsoare și dau cu cei doi de pământ, după care mă ridic clătînându-mă și mă reped să-l trag pe un alt tip de pe Marco.

Dobor un individ, lovindu-l până ce nu mai e capabil să riposteze. Apoi mă ocup de Dougan. Îmi trage un pumn care mă nimerește direct în bărbie. Răspund tot cu un pumn, care îl lasă lat.

Nici măcar nu observ girofarurile albăstrii ale unei mașini de poliție, până ce doi curcani nu mă țintuiesc la pământ. Unul își pune genunchiul pe spinarea mea și dă să-mi pună cătușele. Mă uit în sus și văd alți doi polițiști, care îl leagă acum pe Marco.

– Ridică-te, Luis, îmi ordonă unul dintre polițiști.

Hm? Cunosoc vocea asta. Mă întorc și mă uit la el. Fir-ar să fie! Nimeni altul decât ofițerul Reyes, vecinul de alături, tipul care flirtează cu *mi'amá*.

– Rahat, mârâi. Nu tu.

– Îl cunoști? îl întreabă un polițist pe Reyes.

– Mda. Și mai știu că maică-sa n-o să fie deloc încântată când o s-audă că s-a vârat într-o încăierare.

Se uită în jos, spre ceva aflat chiar lângă mine. Două pachete învelite în celofan zac pe iarbă.

– Ce sunt astea? mă întreabă. Ți-au căzut din buzunar când te băteai?

– Nu.

Ia pachetele de jos.

– Eu zic că-i cocaină, zice unul din curcanii care îl țin pe Marco. Ați vândut droguri pe aici? ne-ntreabă.

Marco clatină din cap.

– Nu.

– Cesar, jur că pachetele nu-s ale mele, spun eu.

Îmi ridic ochii spre mulțimea care ne înconjoară și o zăresc pe Nikki, cu mâna acoperindu-și gura, șocată. Ochii noștri se întâlnesc și ea se întoarce cu spatele, dezgustată. Nu mă crede.

Și nici Reyes, din câte îmi dau seama judecând după privirea lui.

Răsuflă încet și scutură din cap, frustrat.

– Bun. Voi doi mergeți la mașină. Acum!

Mi se spune să desfac picioarele, iar Reyes mă controlează.

– Ai asupra ta arme, droguri sau seringi, Luis?

– Nu.

– Ești drogat sau beat? mă întreabă în timp ce mâinile îmi pipăie picioarele, cercetându-le de sus și până jos.

– Nu.

– Atunci de ce te-ai luat la bătaie?

Ridic din umeri.

– Pentru c-așa am avut chef.

Sunt sigur că nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă i-aș spune că un *pendejo* care crede că mexicanii sunt cetățeni de mâna a doua ne-a făcut țărănoi.

– Gândește-te bine ce spui, pentru că eu sunt cel nevoit s-o sune pe maică-ta ca să-i explice de ce-ai fost luat în custodia poliției sub suspiciunea de trafic de droguri. Așa c-ai face bine să-mi dai un motiv serios pentru care ai venit până în partea asta, de nord, a orașului ca să faci scandal.

Ce naiba, Reyes își închipuie și el că mexicanilor nu li se permite să ajungă în cartierul de nord decât pentru a face curățenie în case și a tunde peluzele?

– N-am venit aici ca să fac scandal, îi spun.

– Zău? Atunci de ce?

– A fost invitat, strigă Derek. Eu l-am invitat.

– Și cine naiba ești tu? întrebă Reyes.

– Sunt gazda.

– Să-ți văd buletinul.

Derek scoate buletinul și i-l dă, iar Reyes îl examinează și scoate un hohot de râs scurt.

– La mulți ani!

– Mersi.

– Uite ce-i, sunt sigur că știi că-n Illinois consumul de alcool este permis numai după vârsta de douăzeci și unu de ani. Tu n-ai decât optsprezece, zice Reyes țățâind din buze și clătînând din cap. Unde-ți sunt părinții?

– În Vegas.

– Așa că ce ți-ai zis? Hai să dau o petrecere în lipsa lor, nu?

Derek dă din cap afirmativ.

– Mi s-a părut că-i o idee bună.

– Ce să mai zic! Scoate toată lumea din casă, încuie și vino la secție cu noi ca să-ți sunăm părinții, spune Reyes.

Derek e un *gringo* cumsecade, care s-a pus chezaș pentru mine.

– Nu-l sălta, Reyes, îl rog eu pe polițist. Lasă-l în pace. Ce Dumnezeu, e ziua lui!

Reyes clatină din cap.

– Ziua de naștere nu-i o scuză ca să încalci legea.

Sunt împins pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, iar Marco și cu Derek în cealaltă, însoțiți de doi curcani. Mașina lor pleacă. Între timp, Reyes se duce la Dougan și amicii lui. Stă de vorbă cu ei ceva vreme și notează totul într-un carnețel. După care el și cu partenerul său se întorc la mașina în care stau eu.

Reyes se așază în scaunul șoferului și se întoarce cu fața spre mine.

– Ai încurcat-o rău de tot.

– Mie-mi spui.

– Uite care-i treaba, Luis. Eu țin la mama ta. Și faptul că te-ai băgat într-o încăierare și că faci trafic de droguri o să o supere foarte tare.

– Da' ți-am spus: cocaina aia nu-i a mea.

– E a amicului tău?

Ridic din umeri.

– Habar n-am.

– Bun, uite cum facem. O să vă dau drumul ție și amicului tău după ce o să vă sun părinții, pentru că drogurile n-au fost găsite în posesia voastră și câțiva martori au declarat că tu și cu Marco ați fost provocați să săriți la bătaie. Dar de acum încolo o să stau cu ochii pe tine ca un vultur. Și dacă o să aflu că faci trafic sau te bagi în încăierări, o să-ți trag o mamă de bătaie de-o să-ți meargă fulgii.

La dracu', tipul ăsta se furișează ca un vierme în viața maică-mii și acu' s-a găsit să facă și pe tăticu' grijuliu cu mine. N-am avut tată niciodată și uite că m-am descurcat și fără.

– Nu ești taică-miu, îmi amintesc.

– Ai dreptate. Dacă aș fi, te-aș închide la școala de corecție în noaptea asta, ca să te-nveți minte.

Am lăsat garda jos, ceea ce nu plănuisem. În seara asta, în cabina de lângă piscină, mi-am lăsat gândurile să zboare și chiar am crezut că Luis era altfel decât Marco.

Asta înainte să-l văd bătându-se.

Luis și cu Marco erau de aceeași parte a baricadei în lupta împotriva lui Justin și a unor tipi din echipa de fotbal. Am văzut cum zburau pumnii lui Luis și, mai rău decât atât, mi s-a părut că-i plăcea – ca și cum bătaia aceea răspundea unei nevoi interioare.

Nu știu cine a provocat încăierarea. Dar nici nu contează. Pentru că Luis nu s-a dat înapoi. De fapt, a fost ultimul rămas în picioare, gata să atace pe oricine ar fi îndrăznit să-l înfrunte. Și nu s-a oprit până ce polițiștii nu l-au țintuit la pământ.

Și atunci am văzut drogurile, pe jos, chiar la picioarele lui.

Nu pot să fiu cu un tip care se bate și face trafic cu droguri. Marco se bătea atât de des încât era mereu suspendat. Directorul Aguirre susține că aplică o politică de toleranță zero în școală, dar când clasa noastră a intrat la liceu și-a dat repede seama că dacă după trei suspendări ne elimina, ar fi rămas cu prea puțini elevi din partea de sud a orașului. Deși continuă să amenințe și acum că-i va exmatricula pe elevii cu probleme, rareori o face.

Trebuie să încetez să mă mai gândesc la Luis. Mă întorc acasă și mă arunc în pat, supărată pe mine însămi pentru că mă simt atât de vulnerabilă. Am renunțat la inhibiții și am știut ce fac. Numai că Luis nu mi-a spus că se ocupă cu droguri, fapt care schimbă cu totul datele problemei.

Duminică dimineața mă scol cu speranța că Granny a început să mănânce singură.

– Cum se mai simte Granny? o întreb pe Sue.

– Mănâncă prea puțin. E clar, e deprimată.

Mă duc la cușca ei.

Granny își ridică botul și amușinează de cum deschid ușa cuștii.

– Bună, fetițo, îi spun întinzând mâna și luând-o în poală. Ți-a fost dor de mine?

Răspunde dând din coadă. E slabă. Prea slabă.

O scarpin în spatele urechilor și se răsuțește cu burtica în sus. Pare mulțumită. Iau mâncare din castron și o hrănesc din mână. Îi duc mâncarea la nas, o las s-o miroasă și apoi s-o mănânce.

– Ai vrea să mergi cu mine acasă?

Răspunde împungându-mă ușurel cu botul în picior.

– Mai întâi trebuie să-i conving pe părinți să te accepte, îi spun.

Mă întorc acasă, le povestesc alor mei despre Granny și amândoi îmi spun că nu putem s-o luăm la noi.

– Ai și așa prea multe pe cap, zice mama.

– Și după ce o să pleci la colegiu ce-o să se întâmple cu ea? intervine tata.

– Dar e bătrână și oarbă și stă într-o cușcă! Dacă ați fi bătrâni și orbi, vouă v-ar conveni să vă trăiți ultimele zile din viață într-o cușcă? argumentez eu.

Mama îmi mângâie mâna.

– Nikki, e admirabil felul în care te străduiești să ajuți acele biete animale, dar...

Oftez.

– Măcar... așteptați s-o vedeți. Și după aceea luați o decizie, da? Sunt sigură c-ar fi un animal de companie minunat și mai știu că după ce o s-o vedeți o să vă schimbați părerea.

Se uită amândoi la mine de parc-aș fi nebună. Sunt convinsă că se gândesc că insistența mea de a avea grijă de un animal neputincios ține de nevoia de a mă simți utilă. Am mai discutat despre asta. Poate că au dreptate. N-am ce să fac, am o legătură specială cu câinii nefericiți aduși la adăpost – cei care par complet neajutorați. Întotdeauna aleg pierzătorii.

– Bun, uite cum facem, zice tata. În weekendul viitor, dacă Granny rămâne la adăpost, o să mergem cu tine s-o vedem.

Un zâmbet mi se lățește pe față.

– Asta-i grozav! Mersi mult, spun îmbrățișându-i.

– Dar nu-ți promitem nimic, Nikki.

– Știu, știu.

Chiar așa. Știu că odată ce-o vor vedea pe Granny, or s-o iubească la nebunie.

Luni, bârfele despre încăierarea de acasă de la Derek, arestările și drogurile găsite la picioarele lui Luis circulă frenetic prin școală. Nu pot să merg pe holuri fără a auzi tot timpul comentarii cu privire la Luis, Derek sau Marco.

Câțiva elevi se uită pieziș la mine. Toată lumea știe că am fost cu Marco și unii mă asociază și acum cu el.

Evit contactul vizual cu Luis chiar și când strigă după mine, iar în timpul pauzei de prânz mă duc la bibliotecă și studiez pentru testul la matematică, așa încât să nu dau cu ochii de el sau de Marco. Știu însă că o să-l văd pe Luis la ora de chimie.

Mă cronometrez ca să intru în clasă exact în clipa când sună clopoțelul.

– N-ai cum să te faci tot timpul că nu mă vezi, îmi șoptește Luis din spate atunci când doamna Peterson ne spune să mergem la chiuveta din fundul sălii pentru a curăța eprubetele.

– Ba da, îi răspund.

– Și atunci cum să interpretez ce-ai făcut sâmbătă seara în cabina de lângă piscină?

Înghet, amintindu-mi de momentul când am lăsat deoparte toate inhibițiile. A fost o greșeală și zidul trebuie din nou înălțat.

– Încerc să uit, îi spun.

– N-ai decât, dar n-o să reușești, zice el aplecându-se spre mine. Nici eu nu pot să uit, să știi.

Cuvintele lui trezesc ceva adânc în mine și-mi vine să mă reped la el și să-l împing cât mai departe.

– Știi care-i lucrul cel mai nasol din toate? îl întreb. Că după numai câteva minute te-ai luat la bătaie cu Justin Dougan și c-am aflat că te ocupi cu traficul de droguri.

Face un pas în spate și-și trece o mână prin păr.

– Mda, a fost o porcărie. Dar știi ce-i și mai nasol?

– Ce?

– Faptul că ești atât de disperată să crezi tot ce se vorbește de rău despre mine. Se vede treaba că nu crezi în chestia cu nevinovat până la proba contrarie.

– Doamne Fuentes, strigă doamna Peterson, termină cu trăncăneala. Nu-ți dai seama că mai sunt elevi în spatele tău care au nevoie să folosească chiuveta?

Luis se uită direct în ochii profesoarei și răspunde:

– Sincer să fiu, doamnă P., mă doare-n fund de chestia asta.

23

Luis

M-am săturat să-mi tot fac griji cu detențiile – de acum încolo e clar că voi petrece multe ore la școală după program, așa c-ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea. De fapt, la ultima detenție chiar am folosit timpul ca să-mi fac temele. Problema e atunci când profesoara insistă să faci detenție în clasa ei, și nu la cantină, alături de ceilalți delincvenți.

Stau așezat pe taburetul meu de laborator și-mi scot cărțile și caietele: o să rezolv niște probleme de matematică în timp ce Peterson stă cu ochii pe mine.

Îmi ridic privirea. Se uită la mine urât, ceea ce în mod normal m-ar face să râd, numai că știu c-ar fi în stare să-mi dea o altă oră de detenție pentru asta.

– Bună, zic.

– Ia nu mă lua pe mine cu “bună”. Ce se întâmplă cu tine? mă întreabă încrucișându-și brațele la piept, moment în care mi dau seama că furia lui Nadine Peterson e pe cale să se reverse asupra mea precum o tornadă. Știi că n-ai voie să înjuri la ore. Și mai știi că certurile în toiul orei sunt un lucru inacceptabil.

– Am o zi proastă.

– Dacă e să mă iau după vânătăile de pe fața ta, aș zice c-ai avut un weekend prost. Vrei să vorbim despre asta?

Se așază pe scaunul lui Derek și se apleacă peste masa de laborator. Am senzația că s-a instalat acolo confortabil și că n-are de gând să se dea dusă până ce n-o să scuip tot din mine.

– Nu prea, îi răspund.

– Ok, atunci nu vorbi. O să vorbesc eu și tu o să m-ascuți.

Ridic o mână în aer și încerc s-o opresc.

– Nu-i cazul să vă obosiți.

– Mottoul după care mă conduc eu în viață e că predicile nu sunt niciodată de prisos. Întreabă-l pe fratele tău și-o să-ți confirme că filozofia mea i-a fost de folos. Uneori în viață se întâmplă să te afli pe un drum bun și să ajungi la o bifurcație. Poți să decizi să mergi drept înainte, în care caz totul va fi bine și în regulă. Dar e posibil ca alte căi să ți se pară mai interesante, așa că te decizi să faci o schimbare, ca să vezi ce-o să iasă din asta.

– Ce vreți să spuneți?

– Să nu o iei pe altă cale, Luis, asta vreau să spun. Îți cunosc familia de când aveai unsprezece ani. Ești la fel de inteligent ca Alex, la fel de hotărât din fire ca și Carlos și ai un farmec băiețesc adorabil. Pe toate le poți pierde uite-așa, zice pocnind din degete.

– Uneori nu ai de ales pe ce drum să pornești. Ești obligat s-o iei pe-acolo, îi răspund.

Oftează.

– Da, știu, nu-i ușor. Alex a pornit și el pe un drum destructiv, dar la un moment dat a găsit soluția să se îndrepte. Și sunt convinsă că și tu poți, zice fluturându-mi amenințător un deget prin fața ochilor, ca o profa severă ce este. Și dacă te mai prind că înjuri la mine la ore, o să te târăsc personal de guler la domnul Aguirre.

– Nu sunteți așa de dură pe cât vă credeți, îi spun. Prea multe nuanțe de gri în politica aia de toleranță zero a dumneavoastră.

Își drege glasul și se dă jos de pe scaun.

– De vină e sarcina. Dar te asigur că de cum o să scot plodul ăsta din mine, o să mă-ntorc la școală mai dură ca oricând.

– Abia aștept, îi răspund eu sarcastic.

După ora de detenție mă duc la Brickstone.

– Ai întârziat, zice Fran când mă-ntâlnesc cu ea în hol.

– Da, știu. Profa de chimie m-a obligat să stau după ore. N-o să se mai repete.

– Sper. Nu sunt dispusă să tolerez întârzieri la lucru.

Își mijește ochii și se apropie de mine.

– Ce-ai pățit la față?

La naiba. Aș putea s-o mint și să-i zic că am căzut pe scări, dar mă-ndoiesc că m-ar crede. Așa că mai bine îi mărturisesc totul.

– M-am bătut.

Îmi face semn să o urmez la ea în birou.

– Stai jos, zice arătând spre scaunul destinat vizitatorilor, după care își încrucișează brațele peste birou și se apleacă în față. De-a lungul anilor, am angajat și dat afară o mulțime de oameni. Știi că ești nou aici, dar astăzi ai întârziat la lucru și ai venit cu vânătași pe față. Oaspeții noștri nu vor să fie serviți de delincvenți. Am văzut nenumărați copii ca tine care au luat-o pe o pantă descendentă și am fost mereu dispusă să le acord credit, dar în final n-a fost de niciun folos. Îmi pare rău să-ți dau o veste proastă, dar instinctul îmi spune că va trebui să te concediez.

– Am avut o săptămână proastă. Mai dați-mi o șansă, o implor, dar tipa se îndreaptă deja spre ușă.

– Îmi pare rău. Ultimul cec îți va fi trimis acasă, zice uitându-se la ceas, semn că discuția noastră a luat sfârșit. Îți urez mult succes în tot ce vei întreprinde pe viitor. Bill! strigă ea. Domnul Fuentes, aici de față, nu mai lucrează la noi. Fii amabil și condu-l afară.

Mai întâi mă concediază, apoi cheamă o gorilă ca să mă dea afară în șuturi. Aduagă insulta răului făcut.

Îl urmez pe Bill spre ușa de intrare.

– Nu-i vina ta, zice în timp ce-i înmânez ecusonul cu numele meu și mă urc în vehiculul de pază, folosit și pe post de mașinuță de golf. Am avut niște incidente în trecut cu foști salariați care au cauzat stricăciuni în perimetru după ce-au fost concediați.

– Nicio problemă, omule. Înțeleg. Nu-ți faci decât meseria.

Sunt escortat până la ieșirea de pe proprietate și mă îndrept fără grabă spre casă. Cum Dumnezeu o să-i explic mamei c-am fost concediat? Și-așa nu vorbește cu mine de când a venit sâmbătă noaptea ca să mă ia de la secția de poliție. Și dacă asta n-ar fi de ajuns, mai e și Chuy Soto, care îmi spune că m-am născut Latino Blood; Nikki, care mă crede un gunoi de traficant de droguri; Peterson, care îmi suflă în ceafă; un polițai care se dă la mama; și acum mai sunt și concediat.

O săptămână de coșmar.

Un SUV mare și negru oprește lângă mine. E Chuy.

– Hei, Fuentes, urcă.

Când eram mic, știam că trebuie să mă țin departe de Chuy. Odată l-am auzit pe Alex spunându-i lui Paco că Chuy e un nenorocit care zice că-i prietenul tău cel mai bun și-n clipa următoare e-n stare să te împuște-n cap. Chuy a mai îmbătrânit între timp, are pielea ridată și ochii goi. *Mi'amá* m-a prevenit să mă feresc de el. Dar nu mă tem de Chuy și vreau să aflu ce pune la cale. Nu știu dacă asta înseamnă că sunt dur sau doar prost ca noaptea.

Urc în mașină și admir tapițeria din piele moale și sunetul plăcut care se revarsă din sistemul audio.

– Unde mergem?

– La depozite.

Suflă fumul din trabucul aprins. Fumul plutește în aer înainte să dispară.

– Ai mai fost acolo? mă întreabă.

– Nu.

– Atunci a sosit vremea, *amigo*.

Traversăm orașul. Observ că se uită des în oglinda retrovizoare și în lateral, probabil ca să se asigure că nu suntem urmăriți. Cotește scurt și intră pe o străduță dosnică, între șinele de cale ferată și un parc industrial. Nu după mult timp ajungem într-o zonă împădurită, apoi oprim în fața unei clădiri cu o firmă mare pe care stă scris **QUINTERO – EXPEDIERI ȘI LIVRĂRI**. A fost dintotdeauna folosită ca paravan de către Latino Blood. Și acum, că Chuy s-a întors, e din nou animată.

Mă uit în jur și mă minunez că tipul are atâta încredere în mine.

– Haide, zice Chuy. Trebuie să stăm de vorbă.

Câțiva tipi se foiesc prin preajma intrării. Chuy le face semnul de salut al bandei, iar ei îi răspund la fel, după care ne fac loc să intrăm.

Mă conduce spre o încăpere laterală cu o canapea imensă, de piele, așezată în fața unui televizor cu ecran plat uriaș.

– Stai jos, îmi ordonă în timp ce scoate un alt trabuc și îl aprinde.

Vreau să aflu cât mai repede ce mama naibii vrea de la mine.

– Prefer să rămân în picioare.

Ridică din umeri, apoi se așază pe canapea și-și saltă picioarele pe măsuța din fața lui.

– Vreau să fim prieteni. Să știi c-am stat cu ochii pe tine de când ai plecat din Fairfield. Ești un băiat isteț, Luis. Mai isteț decât cei mai mulți *pendejo* care mișună pe aici.

– L-ai bătut măr pe fratele meu. Aproape că l-ai omorât. Nu vrei să fim prieteni, Chuy. Vrei să mă folosești pe post de pion.

– Cu toții suntem pioni, Luis. Ideea e că e nevoie de tine în Blood. Și a sosit vremea să te faci util. Tuturor ne vine rândul să ne facem utili.

– De ce? Ca să iau locul lui frate-miu?

– Sigur, dacă așa vrei să-i zici. Blood se întoarce în Fairfield. Și fie ești cu noi, fie împotriva noastră. Alex a știut care-i miza și a fost suficient de deștept ca să ni se alătore. A știut care sunt consecințele dacă refuza să intre în bandă atunci când i s-a cerut. Dar pe urmă a ieșit. Așa că sarcina îți revine ție.

– Ce vrei să spui?

Scoate un pistol Glock din tocul prins în betelia de la blugi, îl trânteste cu zgomot pe măsuță și se uită la mine serios și încruntat.

– Doar nu vrei ca familia ta să pățească ceva, nu?

Cred cu tărie în sistemul nostru judiciar. Faptul că Luis a insinuat că l-am judecat greșit mi se pare de-a dreptul...

Ok, recunosc, poate că l-am judecat greșit. Dar dovezile erau acolo, chiar la picioarele lui.

Nu pot să mănânc nimic la cină. Privirea rănită de pe fața plină de vânătăi a lui Luis atunci când l-am acuzat că face trafic de droguri mă face să mă simt oribil. Imediat ce terminăm masa, mă duc acasă la Kendall.

Mă trântesc în fotoliul beanbag purpuriu din camera ei și m-apuc să deșert sacul.

– Am vorbit cu Luis și e supărat foc pe mine că l-am judecat înainte de a asculta și versiunea lui. Și acum mă simt ca naiba. Luis și cu mine ne-am giugiulit în cabina de lângă piscină chiar înainte de bătaie. Și a fost foarte intens, spun și simt fluturi în stomac doar la gândul că mersesem atât de de-parte cu el. Nu-mi amintesc să fi simțit așa atunci când eram cu Marco și asta mă sperie de moarte. Numai că nu-mi permit să mă implic într-o relație cu un tip care e într-o bandă și face trafic de droguri.

– Aici sunt de acord cu tine, zice Kendall.

O, ce mult aș vrea să pot da timpul înapoi, pentru ca Luis să nu-i fi deschis ușa lui Marco.

– I-am spus lui Luis că m-am distrat bine cu el, dar adevărul e că a fost mai mult decât o simplă distracție. Mi s-a părut atât de real. Și tocmai de asta m-am lăsat purtată de val.

– I-ai spus că n-a fost decât o distracție?

– Ce altceva aș fi putut să fac, Kendall? Nu vreau să creadă că urmăresc să-l prind în capcana unei relații exclusive și că m-am îndrăgostit de el. Pentru că mi-ar râde probabil în față.

Din clipa când l-am cunoscut pe Luis în urmă cu doi ani, am știut că e genul de jucător. Nici măcar nu s-a oboșit să ascundă faptul că dorea să fie cu mine chiar din prima noapte când îl întâlнисem. Iar când l-am refuzat, și-a îndreptat imediat atenția spre o altă fată, mai mult decât dispusă să-i accepte avansurile.

Kendall e sunată pe mobil, dar ignoră apelul.

– Te-ai gândit vreodată că Luis ar putea să nu se simtă prins în capcană dacă ar intra într-o relație exclusivă cu tine?

– Nu.

– Atunci, draga mea, află că ai o groază de probleme.

Mie-mi spui?

– Mă îngrozesc doar la ideea de a aduce în discuție cuvântul *relație*. Oricum, problema nu e decât ipotetică, având în vedere că deja l-am categorisit pe Luis drept membru al unei bande.

Kendall scoate un oftat.

– Nu știu ce să zic. Dacă e traficant de droguri, atunci scapă de el cât mai repede. Dar Derek nu crede că Luis se ocupă cu așa ceva. Ei doi s-au împrietenit.

Of, sunt atât de derutată. Când l-am văzut încăierându-se și am zărit drogurile pe jos, la picioarele lui, am fost sigură de vinovăția lui Luis. Acum însă încep să am îndoieli.

– Crezi c-ar fi bine să discut cu el?

– Cu cine? întrebă Derek, care intră în cameră și o sărută pe Kendall de parc-ar fi căsătoriți.

– Cu Luis, îi răspund.

– L-am văzut cum a fost escortat afară din club, acum vreo două ore, zice Derek. L-am sunat pe mobil, dar nu mi-a răspuns. Părea destul de amărât.

– Ce s-a întâmplat? întreb eu panicată. De ce l-au concediat?

Derek ridică din umeri.

– Nu știu. Am întrebat personalul, dar nimeni n-a vrut să-mi spună nimic.

Mă ridic hotărâtă din fotoliul beanbag și-mi iau geanta.

– Mă duc acasă la Luis să stau de vorbă cu el.

Mi-e greață când mă gândesc că detenția căpătată de la doamna Peterson și concedierea de la club ar putea să aibă legătură cu cearta noastră din timpul orei de chimie. Nu i-am dat șansa să-mi explice pentru că undeva, într-un cotlon al minții, încercam să găesc o scuză ca să-l îndepărtez de mine.

M-am purtat ca o lașă.

– Stai așa, Nikki, zice Kendall luându-și și ea poșeta. Venim cu tine, ca să te sprijinim moral.

– Mersi, dar trebuie să fac chestia asta singură.

Kendall îmi aruncă o privire plină de înțelegere și simpatie.

– Bine, dar nu uita: dacă așa v-a fost scris, atunci totul va fi bine.

Mă întreb: dar dacă nu ne-a fost scris, atunci cât de rău poate fi?

O iau spre casă, bucuros că mama e la muncă și voi fi singur, ca să mă-nchid la mine-n cameră. Numai că imediat ce intru, îmi dau seama c-am greșit socotelile. Îi găsesc pe amândoi frații mei stând pe canapeaua din living. Nu l-am văzut pe Carlos de mai bine de un an și nu mă așteptam să fie externat din spitalul din Germania decât peste o săptămână. Arată bine, dar când se ridică îmi dau seama că încă mai are dureri.

– Salut, frate, îi zic. Ți-au dat drumul mai repede?

– N-am suportat să stau atâta timp în spital, așa c-am insistat să mă externeze mai devreme. Aproape să nu te recunosc, zice Carlos măsurându-mă din priviri. Văd că ai niște vânătăi de toată frumusețea. Cum arată celălalt tip?

– Vrei să zici ceilalți cinci?

Carlos fluieră admirativ, apoi se întoarce spre Alex.

– Frațiorul nostru a devenit un adevărat luptător în absența mea.

– Nu zău? mârâie Alex. Mai bine întreabă-l cu cine umblă mai nou.

Carlos ridică din sprâncene.

– Cu cine umbli, Luis?

– Nu-i treaba ta. Alex, unde sunt Brittany și Paco?

– S-au dus să ia cina cu părinții ei. Am renunțat să merg și eu când am aflat că vine Carlos. Deci, Luis... acum câteva minute, Julio mi-a trimis un mesaj c-ai fost concediat. Ce s-a întâmplat cu slujba aia a ta de la club?

– Nici asta nu e treaba ta.

– Ești fratele nostru mai mic, zice Carlos înaintând spre mine ca un soldat aflat în misiune. Tot ce faci e treaba noastră.

Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc acum e ca frații mei să-mi țină o predică. Îmi vine să-l împing pe Carlos cât colo, numai că se pare că are o rană nasoală, plus o grămadă de copci în picior de la șrapnelul ăla care i-a secționat mușchiul.

– Lasă-mă în pace, spun, dar mă adresez unor urechi surde.

Carlos dă să mă lipească de perete, așa cum făcea când eram copii. Mă mișc însă mai iute decât el și scap din strânsoare, dar după aia mă prinde de tricou și mă trage cu forța cu fața către el.

– Vinzi droguri, nu? zice, apoi îmi dă drumul la tricou.

Rahat. M-au încolțit. Alex se ridică într-o clipită în picioare.

Se postează lângă Carlos și amândoi formează un zid pe lângă care n-am cum să mă strecur.

– Lasă-l pe mâna mea, zice Alex.

Carlos clatină din cap.

– Ce mama dracului, Luis? Ai intrat în bandă?

Aud ușa din față deschizându-se și vocea mamei, care strigă:

– Ce se întâmplă aici?

În spatele ei stă Reyes, îmbrăcat în uniformă.

Carlos îi blochează imediat drumul, așezându-se în fața mea protector.

– Ai mandat? întreabă.

– Carlos, se răstește *mi'amá* la el pe un ton dojenitor. Nu fi nepolíticos. L-am invitat pe Cesar la noi să luăm cina.

– Cine naiba e Cesar? întreabă Carlos.

– Vecinul de alături, îi explic eu. Și proprietarul nostru.

Carlos se uită de la mine la Alex și de la Alex la mama.

– Ce-i asta? O glumă?

– Mi-e teamă că nu, răspunde Alex.

Mi'amá duce pungile cu cumpărături în bucătărie, apoi se întoarce în living.

– Ce cauți acasă atât de devreme, Luis?

– Am fost concediat.

Clipește din ochi, șocată.

– Concediat?

– Nu voiau ca un salariat cu vânătași pe față să le servească clienții.

Mi'amá clatină din cap dezamăgită și oftează. Fir-ar să fie, am impresia că e pe cale să izbucnească-n plâns. Mă-ntreb

dacă-i din cauza prezenței Polițistului prietenos printre noi. Își cere scuze și dispare tristă în bucătărie.

Reyes înaintează și-i întinde mâna lui Carlos.

– Tu trebuie să fii Carlos. Mama ta e foarte mândră că ești în slujba țării. Mă bucur să am ocazia, în sfârșit, să te cunosc.

Carlos și Reyes își strâng mâinile, iar Alex mă bate pe umăr.

– Luis și cu mine avem ceva treabă. Ne-ntoarcem imediat, zice.

Mergem în camera mea, care pe vremuri a fost a noastră, și Alex își ia o atitudine paternă.

– Sper că nu te ocupi cu droguri, mă avertizează în șoaptă, pentru a nu fi auzit de Reyes.

– Nu.

– De ce ai fost concediat? Și nu-ncerca să mă minți.

– Nu pentru c-aș fi intrat în bandă, Alex. Ți-am spus deja că m-au dat afară pentru că aveam vânătăi pe față... și pentru c-am întârziat, adaug eu.

– Și de ce ai întârziat? întrebă Alex fără să mă slăbească din ochi; chiar am impresia că nu și-a ales meseria potrivită.

– Peterson mi-a dat detenție. Acum mai scutește-mă. Nu port armă și nu vând droguri. Pe bune, Alex, lasă-mă în pace.

Îmi rulez tricoul în sus și îi arăt că la brâu țin ascuns un carnețel făcut sul. Îl scot.

– Vezi, n-am nicio armă. Am asta.

Carlos, care tocmai a intrat și el în cameră, îmi smulge carnețelul din mână.

– Ce-i chestia asta?

– E arma pe care ai crezut tu că o ține ascunsă Luis la brâu, îl informează Alex. E un carnețel, Sherlock.

Carlos deschide carnețelul și citește cu voce tare ce-am scris eu pe prima pagină:

*De nimeni nu e cunoscută cu adevărat
Și doar puțini nu o consideră o răsfățată
Secrete ce-i rămân ascunse
Sub pielea de soare sărutată.*

– Dă-mi aia! Țip la el și încerc să înșfac carnețelul.

Carlos se ferește și continuă să citească.

*Dacă încerc să o ating
Fuge de mine speriată
Iubita mea, destinul meu pe veci,
O să aștept și să încerc o altă dată.*

– Fir-ar să fie, omule. Asta-i al naibii de profund. Alex, până acum am crezut că tu ești cel mai lovit în cap din familia noastră, dar Luis te bate de departe, zice Carlos îndoind carnețelul și înapoindu-mi-l. Cine-i norocoasa?

– Nu contează. Oricum mă crede o scursură.

Carlos râde.

– Asta înseamnă că te place. La naiba, și Kiara a crezut despre mine că sunt un ticălos, atunci când m-a cunoscut.

– Chiar erai un ticălos, intervine Alex.

– Ba bine că nu, zice Carlos foarte plin de sine. Fetelor le plac ticăloșii sau cel puțin așa îmi amintesc eu din vremea când eram la liceu. Pentru ele suntem o provocare. Deși cu Kiara lucrurile au stat altfel, râde amintindu-și de iubita lui. Kiara a fost o provocare pentru mine. Nu mi-a făcut viața deloc ușoară.

Nici Nikki nu-mi face mie viața ușoară. La naiba, totul era atât de simplu înainte să ne mutăm înapoi în Fairfield. Îmi făcusem un plan solid și eficient, pe zece ani. Dar de cum ne-am întors aici, s-a ales praful de planul meu. Astăzi am fost nevoit să aleg între siguranța familiei și propriul meu viitor.

A trebuit să fac stânga-mprejur. Pentru că familia e pe primul plan. Așa a fost dintotdeauna și așa va rămâne.

A trebuit să iau pistolul așezat de Chuy pe măsută. După care am jurat credință bandeii Latino Blood, fapt care strică totul. Cât timp voi mai putea ascunde adevărul de frații mei, care deja sunt suspicioși?

– Alex! Luis! Carlos! Veniți să m-ajutați să pun masa! strigă *mi'amá*.

Frații mei practic iau poziția de drepți când îi aud vocea.

– O să vorbim despre asta mai încolo, promite Alex.

Mă fac că plouă cât timp sunt cu toții ocupați în bucătărie. Așa sper să câștig timp ca să gădesc o ascunzătoare sigură pentru pistol.

Când Reyes intrase în casă, ascunsesem pistolul în șort. Nimeni nu mă văzuse scoțând carnețelul din rucsac și făcându-l sul. Nu crezusem că voi fi în stare să țin pistolul ascuns în șort, dar reușisem. Jur că de câteva ori aproape că-mi alunecase din șort, însă ca prin miracol a rămas pitit acolo până ce Alex a ieșit din cameră.

Acum trebuie să-l ascund astfel încât frații mei să nu-l poată găsi și Paco să nu dea peste el din greșală și să-l confunde cu o jucărie. N-am timp să stau prea mult pe gânduri, așa că mă reped spre șifonier și vâr pistolul în buzunarul unicului costum pe care-l am. L-am purtat la nunți, înmormântări și câteva *quinche*⁴². Costumul stă în fundul șifonierului, deci sunt convins că pistolul va fi bine ascuns în el. Mă-ntorc în bucătărie și sper că vinovăția nu mi se citește pe față.

– Hei, mamă, știi că Luis e-ndrăgostit de o fată? întrebă Carlos după ce ne așezăm cu toții în jurul mesei mici din bucătărie.

Până și Reyes e prezent, dar cum a priceput că nu suntem prea încântați să îl avem printre noi, tace mâlc.

– Nu, nu știam, zice *mi'amá*.

⁴² Aniversare de cincisprezece ani (lb. spaniolă).

Nici nu se uită la mine. E clar, e încă supărată că m-am bătut și c-am fost concediat.

Mă bucur când aud soneria, care rupe tăcerea.

– Așteptați pe cineva? întrebă Alex îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– Nu, răspunde *mi'amá*.

Verișoara noastră Elena năvălește în casă ca o furtună. Totul e mare la Elena. Are părul mare, o personalitate mare și... mă rog, să zicem că nu are nevoie de implanturi cu silicon. Elena e foarte de gașcă, dar poate deveni o *latina* înfricoșătoare atunci când e furioasă rău.

– Nenorocitul ăla e pe-aici? întrebă ea.

Alex ridică din umeri.

– Vrei să zici...

– Jorge. Soțul meu care mă înșală.

Mi'amá se repede spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am găsit la Homestyle Buffet cu târfa aia de Nina Herrera.

– Cine-i Nina Herrera? întreb eu.

– Iubita lui din liceu. I-am prins asupra faptului.

– I-ai prins făcând sex la Homestyle Buffet? întrebă Carlos confuz și, poate, un pic amuzat.

– Nu. Luau cina împreună! Când m-a scos pe mine nenorocitul ultima oară la o cină în oraș, ai? Aud? Știe careva

din voi răspunsul? zice Elena uitându-se la fiecare din noi în parte și încruntându-se când dă cu ochii de Reyes. Lorena, îți dai seama că ai un polițist la masă?

– Sunt Cesar, zice Reyes ridicându-se în picioare ca să se prezinte.

Elena se holbează la cătușele care-i atârnă la brâu, gata oricând să fie prinse la mâna unui delincvent. Cum a avut probleme cu *el Ley*⁴³ pe vremea când era mai tânără, nu e de mirare că n-are încredere în poliție, la fel ca noi toți. Face un pas în lături, îndepărtându-se de Cesar de parc-ar fi fost infectat cu o boală molipsitoare.

– Ăăă, hm...

Se întoarce spre *mi'amá* și mârâie iute și cu furie: “Cemamanaibiicautăunpolițistlatineacasă?”

Rostește propoziția dintr-o suflare, de parc-ar fi un singur cuvânt.

Mama răspunde:

– Cesar e prietenul nostru.

Elena dă încet din cap, pe măsură ce creierul îi procesează informația.

– Prieten? De când v-ați făcut prieteni cu polițaii? Ia stai, poate că ăsta e un semn! zice afișând un zâmbet larg și întorcându-se spre Reyes. Domnule ofițer, vreau să-mi arestați soțul, mă înșală.

⁴³ Legea (lb. spaniolă).

– Aș vrea să vă ajut, dar nu pot interveni în mod legal, răspunde Reyes.

– Cine zice c-ar trebui să interveniți în mod legal?

– Ce face? Glumește, nu-i așa? o întreabă Cesar pe *mi'amá*, care ridică din umeri stânjenită.

– Nu tocmai.

Elena îl lasă în pace pe Reyes, care nu o poate ajuta, și se apropie de farfuria lui Carlos, de unde se servește cu o bucată de *taquito*⁴⁴.

– Carlos, am uitat să-ți urez bun venit. Cum te mai simți cu piciorul?

– Sincer să fiu, Elena, răspunde el în timp ce vară-mea îl sărută pe obraz și-i lasă o urmă mare de ruj roșu, n-am mai simțit nicio durere din clipa când te-am văzut. Ești mai amuzantă decât orice program de la televizor și mai eficace decât o pastilă de Vicodin.

Elena își mută acum atenția de la Carlos la mine. Îmi ia obrazul în palmă și mă ciupește atât de tare încât gem de durere.

– Vă iubesc pe voi, băieții Fuentes, de parc-ați fi copiii mei. Ah-ah!

⁴⁴ Tortilla mică, umplută de obicei cu carne de pasăre sau de vită (lb. spaniolă).

Se apropie. Îi văd un fir de păr rătăcit în bărbie, pe care-ar trebui, pe bune, să-l penseze, iar parfumul ei puternic îmi arde nările.

Își țuguie buzele și dau să mă feresc.

– Te rog, nu mă umple de ruj.

– A, lasă că știi eu că-ți place, zice.

Încerc să mă trag deoparte, dar îmi plantează un sărut umed pe obraz cu buzele alea mari ale ei.

– M-a murdărit? îl întreb pe Alex.

Alex își lasă capul pe umăr și îmi examinează urma lăsată pe obraz.

– Mda, ți-a făcut-o, frate.

Nu o așteaptă pe Elena să-l sărute. În schimb, își deschide brațele larg și o cuprinde. Iar când ea se întinde să-i dea un pupic, se ferește și o sărută el pe obraz.

– Mare pișicher mai ești, zice ea amenințându-l cu degetul. Dacă o s-o înșeli vreodată pe Brittany, o să-ți tai scula cu mâna mea.

– Va trebui să stai la coadă, Brittany e prima pe listă. Uite ce-i, Elena, o să-l sun pe Jorge să văd care-i treaba. Nu cred că are o aventură.

– E cineva acasă? se aude vocea lui Jorge.

Mă ridic iute de pe scaun, care zgârie dușumeaua, și sar să îl ajut pe Alex, care a prins-o pe Elena și încearcă s-o țină deoparte de Jorge. Reyes dă să intervină, dar îl reține cu un braț.

– Asta-i o ceartă normală, în familie, îi spun.

– Normală pentru cine?

– Nu te-am înșelat, zice Jorge, care e abătut rău de tot. Nina a vrut să discute cu cineva, e supărată după ce s-a despărțit de iubitul ei. Nu te mai purta ca o soție geloasă.

– Nu sunt geloasă, zice Elena zbatându-se să scape din strânsoarea noastră ca să ajungă la el. *Culero*⁴⁵, înțelege odată. Dacă fosta ta iubită zice că vrea să discute cu tine, e semn că te vrea înapoi.

Se aude din nou soneria.

– Răspund eu, zice Alex.

Nu-i dau atenție, până ce vocea lui puternică și poruncitoare răsună în toată casa.

– Luis, ai un musafir.

⁴⁵ Tâmpitule (argou mexican).

Am stat în fața ușii câteva minute bune ca să-mi adun curajul să sun. Înăuntru e în mod sigur o petrecere. Prin fereastră văd o mulțime de lume adunată în casă.

Alex vine să deschidă ușa. Mă cunoaște. O dată la câteva luni, părinții mei îl invită pe el, cu soția și copilul, acasă la noi la cină sau duminica la o gustare. Alex îl strigă pe Luis să vină. Inima îmi bate tare în piept de nerăbdare.

Luis vine la ușă; are o urmă mare de ruj pe obraz.

– Ce cauți aici? mă întreabă pe un ton încordat și se vede treaba că nu e încântat să mă vadă.

– Hai înăuntru, zice Alex, care mă cuprinde cu brațul pe după umeri și mă îndeamnă să intru. Vezi că mai ai urme de ruj pe față, frățioare, îi murmură lui Luis când trecem pe lângă el.

Luis înjură, apoi se freacă puternic pe obraz.

– Verișoarei mele îi place să ne pupe, îmi explică. E un fel de tradiție de familie, una fără rost și enervantă.

Văd un polițist în uniformă lângă mama lui Luis. Carlos e și el aici, și mai e și un cuplu. Cei doi par să se fi certat; sunt supărați unul pe celălalt.

Carlos arată spre mine.

– Ea e fata? îl întreabă pe Luis. Fata din poezie?

– Ce poezie? întreb eu, brusc curioasă.

– Nicio poezie, zice Luis. Fratele mele are halucinații din cauza analgezicelor pe care le ia. Nu-l băga în seamă.

– Te simți bine? îl întreb eu pe Carlos.

Carlos își suflecă pantalonul, dând la iveală o tăietură urâtă cusută cu copci, care se întinde de la coapsă până la gambă.

– Asta-i dovada că libertatea are și ea un preț.

– Au! Da' ce-ai pățit? întreb eu și fac un pas în spate, fiindcă mă ia cu fiori la simpla vedere a răni.

– Șrapnel de la un dispozitiv explozibil improvizat, zice mijindu-și ochii la mine. Ești mexicană?

– Carlos! îl dojenește maică-sa.

– Mai taci din gură, omule, îl ia la rost și Luis.

Carlos își ridică brațele în semn de capitulare.

– Ce-i? Mai nou e o crimă să-ntrebi o fată dacă-i mexicană?

– Nu. Doar că-i nepoliticos, răspunde Luis.

Carlos râde cu poftă.

– Pe bune, frățioare, doar știi că nu-s politicos din fire.

Îi răspund lui Carlos:

– Sunt mai degrabă americană decât mexicană, dacă asta are vreo importanță.

– Doar în măsura în care nu-ți recunoști originile. Nu vrem să ne pierdem moștenirea culturală.

– Uite cine s-a găsit să vorbească, intervine Alex. Carlos, care are o iubită cât se poate de albă.

– Ce vorbești? Dar tu? Care ai o nevastă albă ca un crin? ripostează Carlos pe un ton glumeț.

– Hei! Înainte să te iei de albi, ai face bine să îți cont că nepoțelul tău e pe jumătate alb.

– Nu jumătatea care contează, spune Carlos umflându-se în pene. Uite ce-i, sunt american și lupt pentru țara mea, dar asta nu înseamnă că-mi ignor originea mexicană sau că mi-ar fi rușine cu ea.

– Nici mie nu mi-e rușine, spun eu. Dar nu știu spaniola și nici nu umblu fluturând steagul mexican. Așa că nu-mi place să mă dau în spectacol atâta timp cât nu știu prea multe despre originile mele.

– Niciodată nu-i prea târziu să-nveți, zice Carlos.

– Luis, nu ai de gând să mă prezinți prietenei tale? întrebă mama lui.

Luis ezită, așa că fac un pas în față.

– Sunt Nikki, spun zâmbind.

– Nikki Cruz, adaugă Alex. Fiica doctorului Cruz.

– A, da, parcă îmi amintesc, zice mama lui Luis dându-și capul pe spate, adâncită în gânduri. N-ai fost la nunta lui Alex?

Mă rog în gând să nu-și aducă aminte că l-am pocnit pe fiu-său cu genunchiul în testicule, pe ringul de dans. Un incident pe care n-am niciun chef să-l reînviem acum.

Carlos e însă cel care nu lasă să treacă de la el. Se animă brusc.

– A, da! Nikki, nu tu l-ai lovit pe Luis în...

– Nikki e și ea la liceul Fairfield, explică Luis. Suntem colegi la ora de chimie.

Toată lumea tace acum și mă așteaptă să iau cuvântul. Mă întorc spre Luis și rostesc în șoaptă:

– Vreau să stau de vorbă cu tine.

– Mda. Vino după mine.

Îl urmez. Traversăm bucătăria și ieșim pe ușa din spate.

– Bun, zice el. Vorbește.

Îmi dreg glasul și mă uit în sus la cer, amintindu-mi că Luis vrea să ajungă acolo într-o bună zi. Își va urma visul sau s-a răzgândit?

– M-am tot gândit la ce mi-ai spus astăzi la ora de chimie. Știi tu, chestia aia că m-am grăbit să te judec fără să cunosc toate amănuntele. Și, ei bine... am ajuns la concluzia că ai avut dreptate.

Ridică din umeri.

– N-are nicio importanță.

– Ba pentru mine are, îl contrazic eu.

– De ce? Deja ți-ai făcut o părere despre mine, râde el scurt. Toată lumea și-a făcut.

– Spune-mi că nu vinzi droguri și-o să te cred. Uită-te în ochii mei și spune-mi adevărul.

Mă privește drept în ochi.

– Nu sunt dealer, zice fără să-și ia ochii de la mine. Drogurile alea nu erau ale mele. Nu sunt Marco, așa că nu ne mai pune pe amândoi în aceeași oală.

– Ești prieten cu el.

– Sunt prieten și cu Derek. Uite ce-i, nu știu ce s-a întâmplat între tine și Marco. Și sincer să fiu, nici nu vreau să aflu, pentru că dac-aș ști, probabil că l-aș bate măr.

– Nu-i nevoie să mă protejezi.

– Și dacă așa vreau eu? zice uitându-se în sus la cer și la stele. Fir-ar să fie, Nik, nici nu știi ce gânduri nebunești îmi trec prin cap de când am fost împreună cu barca lui Derek și pe urmă sâmbătă seara, lângă piscină... Tu vrei să ignori ce s-a întâmplat între noi, dar eu nu pot.

– Adevărul e că nici eu nu pot, spun înghițind cu greu nodul pe care-l simt în gât. Dar trebuie să știu dacă ești în LB sau nu, pentru că dacă ești nu mai putem continua.

– Uită-te la mine, Nik, zice Luis, iar când o fac oftează adânc. Nu sunt în nicio bandă.

– Ai avut dreptate să-mi atragi atenția că greșisem. Am vrut să cred tot ce-i mai rău despre tine ca să nu iau în seamă legătura pe care o simt că s-a creat între noi. E ca și cum tu m-ai înțelege și eu te-aș înțelege pe tine și pe urmă, sâmbătă seara, când am fost la cabina de lângă piscina lui Derek...

– Mi-ai spus că te-ai distrat.

– Ți-am spus că m-am distrat și-atât doar ca să scap de tine. Hunter mi-a zis odată că cei mai mulți tipi se pot regula cu fata pe care o iubesc cu aceeași ușurință cu care o pun cu o gagică pe care o agață pentru o noapte. Marco e ultimul băiat cu care am ieșit și practic mi-a frânt inima și sufletul și tot. Luis, sâmbătă seara a fost mai mult decât o distracție pentru mine. Trebuie să știi dacă tu crezi că putem face ca relația dintre noi să meargă.

– Uau. După cât de prost mi-a mers toată săptămâna, asta era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat, zice Luis trecându-și mâna prin păr și-i simt încordarea în tot corpul. Viața mea e al naibii de complicată în clipa asta.

– Îmi pare rău, spun eu. N-am vrut să complic lucrurile și mai mult.

Îmi fixez privirea în pământ. Nu vreau să-i văd fața atunci când îmi va spune că-mi fac iluzii.

– Nu-i vina ta, zice răsufând adânc și lăsând apoi aerul să-i iasă încet din piept. Nik, trebuie să fiu sincer cu tine. Nu știu dacă-i o idee bună să te încurci cu mine acum.

– Înțeleg. Nu trebuie să-mi explici.

Din clipa când ne cunoscuserăm, nu încercase niciodată să ascundă faptul că-i un jucător. Fusese o prostie din partea mea să-mi închipui că apropierea de mine și legătura care se născuse între noi aveau să-l schimbe.

– Nu, nu înțelegi.

Colțurile gurii îi zvâcnesc în sus, într-un zâmbet mic. Respirația mi se accelerează în clipa când întinde mâna, mă prinde blând de ceafă și îmi întoarce fața spre el.

– Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva, *mi chava*. Vreau să fii iubita mea.

– Da?

– Da.

Vorbele lui îmi înlătură îndoielile.

– Nici eu nu vreau să fiu cu nimeni altcineva, spun.

N-am vrut să las pe nimeni să se apropie de mine, dar asta înainte ca Luis să revină în viața mea. Poate că joaca asta de-a atrasul și respinsul e o încercare de a ne da seama unde ne aflăm. Dar timpul a trecut și lucrurile s-au schimbat, eu m-am schimbat și acum sunt gata să las trecutul în urmă.

Trece o clipă și simt cum pacea mă învăluie. Sper că nu vede lacrimile care amenință să-mi țâșnească din ochi.

– Vino-ncoace, zice. Tremuri ca varga.

Închid ochii și o lacrimă mi se prelinge pe obraz. Luis a reușit să pătrundă prin armura mea invizibilă de protecție și mă simt atât de vulnerabilă.

– Mi-e frică.

– Și mie.

Mă strânge și mai tare și mă sărută pe creștetul capului.

Mă simt așa de bine în brațele lui. Îmi îngrop fața în pieptul său ca să absorb mai bine căldura îmbrățișării.

- Promite-mi că n-o să mă minți niciodată, Luis.
- Promit.

A doua minciună pe care tocmai i-am spus-o noii mele iubite, cum că n-o s-o mint niciodată. Prima a fost că nu sunt membru al bandei Latino Blood. Dacă ar ști că am o sarcină de îndeplinit și că mi s-a ordonat să vând droguri pentru a-mi dovedi loialitatea, aș pierde-o definitiv. Sunt conștient că nu-s decât un ticălos egoist, dar nu vreau să renunț la șansa care mi s-a dat de a o avea pe Nikki în viața mea.

Ușa din spatele casei se deschide. E Brittany, care îl ține pe Paco în brațe. Ne vede și icnește surprinsă.

– Ups, scuze, zice retrăgându-se. N-am vrut să deranjez. Paco te căuta, Luis, și mama ta ne-a zis că ai ieșit afară. N-am știut că nu ești singur, adaugă mijindu-și ochii confuză în clipa când se uită mai bine la Nikki. Nikki Cruz, tu ești?

– Mda, spune Nikki îndepărtându-se un pic de mine.

– Ăăă... Păi, n-am știut că tu și cu Luis sunteți... prieteni.

– Suntem mai mult decât prieteni, o anunț eu pe cumnata mea.

– Da? Cum așa? Vrei să zici că sunteți împreună?

Îmi înfășor brațul în jurul umerilor lui Nikki, pentru că așa se cuvine și pentru că vreau să o simt aproape. Se uită în sus la mine și jur, aș putea să mă pierd în ochii ăia ai ei căprui-închis și atât de expresivi.

– Mda, suntem împreună, spun fără să-mi iau ochii de la ea.
Nu-i așa, *mi chava?*

Ochii noștri rămân înlănțuiți în timp ce Nikki îmi zâmbește și dă din cap.

– Mama ta știe? mă întreabă Brittany.

– Nu încă.

Brittany izbucnește în râs.

– Cred că bănuiește ea ceva. Am prins-o trăgând cu ochiul pe geamul de la bucătărie de cel puțin zece ori de când am venit. Habar n-aveam că ești cu o fată... dar asta explică de ce te spiona. *Mamá Fuentes* își protejează fiii ca o cloșcă. Și sunt convinsă că lucrurile n-or să se schimbe nici când fiul meu va începe să fie interesat de fete. Să nu uiți asta, Paco.

– Uiiz! strigă Paco și se zvârcolește ca să se elibereze din brațele mamei.

– Paco, *tío Luis* e ocupat acum, zice Brittany. N-are timp să se joace cu tine.

– E-n regulă, spune Nikki privind în lături. Oricum trebuie să plec.

Imediat ce maică-sa îl lasă jos, Paco aleargă spre mine.

– Ce mai face micul meu *taquito?* zic eu luându-l în brațe și bătând palma cu el. N-ar fi trebuit să mergi la culcare?

– Ba da, zice Brittany exasperată. Îi place să stea treaz noaptea și să doarmă ziua... exact ca și lui taică-său, adaugă

punându-și o mână pe burtica umflată. Nici copilașul ăsta nu mă lasă să dorm toată noaptea. Dumnezeu să m-ajute!

– E un Fuentes, zic eu cu mândrie. Nu-i așa, Paco? Știi c-o să ai un frățior cu care să te joci?

Paco dă din cap că da.

Nu și Brittany.

– Să sperăm că de data asta o să fie fată. Băieții ăștia din familia Fuentes mă omoară cu zile. Nu știu, zău, cum de a rezistat mama voastră cu trei golani în casă.

– Niciun moment de plictiseală, zic eu, apoi îl aud dinăuntru pe Carlos râzând în hohote. Și nici acum n-are motive să se plângă.

Alex o strigă pe Brittany să se întoarcă în casă și ea pleacă, lăsându-mă cu Paco în brațe.

– Mă mai ții minte? întreabă Nikki gâdilându-l pe nepoțelul meu pe burtică. Eu sunt Nikki.

– Ki-ki! urlă Paco. Ki-ki-ki-ki. Ki-ki-ki-ki, continuă dând din cap într-o parte și-n alta, de parcă ar cânta.

– Încă mai avem de lucrat la capitolul abilități verbale, o informez eu pe Nikki.

Ea îl mângâie încetișor pe păr.

– E o minune.

– La fel și tu.

Mă aplec spre ea ca s-o sărut și pentru o clipă o imagine a noastră repetând în viitor această scenă se proiectează în mintea mea... eu, Nikki și copilul nostru.

– Acum chiar trebuie să plec, zice Nikki. Mâine avem ore, în caz că ai uitat.

– Nu vreau să pleci.

– Știu c-ai fost selecționat în echipa de fotbal. Dacă vrei, pot să vin să te urmăresc la antrenament. Și după aia putem să mergem undeva împreună.

– Am ceva de făcut imediat după antrenament.

O mică însărcinare de la Chuy, ceva despre care Nikki nu trebuie să știe.

– Dar ne putem vedea după.

– Ok, zice încuviințând din cap.

Nu-mi dau seama dacă e sceptică sau nu.

Ne întoarcem în casă. Din păcate, toată lumea e în continuare acolo. Și, tot din păcate, toți ochii sunt ațintiți asupra noastră.

– Mă duc s-o conduc pe Nikki la mașină, îmi anunț eu familia și i-l pasez pe Paco lui Alex.

– La revedere, spune Nikki zâmbind timid și făcând nervoasă cu mâna tuturor celor aflați în încăpere, după care se apropie de *mi'amá*. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, doamnă Fuentes.

– Mulțumesc, răspunde mama politicoș. Și te rog transmite complimentele mele părinților.

Complimente părinților? De când s-a transformat *mi'amă* într-o femeie de lume manierată? Se preface oare de dragul lui Reyes? Orice ar fi, îi sunt recunoscător pentru felul în care se poartă.

O conduc pe Nikki la mașina parcată în fața casei. Se sprijină de ea înainte de a deschide portiera.

– Hei, zice, apoi își mușcă nervoasă buza de jos.

– Știi, asta a devenit deja un obicei al nostru, zice. Tu-mi spui "Hei" și eu îți răspund "Hei". Sau eu îți spun "Hei" și tu-mi răspunzi la fel.

Zâmbesc. La ce amănunte e ea atentă. Mă uit în jos la buzele alea dulci pe care abia aștept să le gust din nou.

– Hei, zic aplecându-mă s-o sărut.

– Hei, șoptește ea ușor în timp ce-mi trec buzele peste ale ei, apoi îmi pune o mână pe piept și mă împinge încet. Cred că înainte să continuăm cu giugiuleala ar trebui să știi că ai tăi se uită la noi.

Arunc o privire în spate, spre casă. Luminile sunt dintr-odată stinse și disting în întuneric niște siluete care se uită pe fereastra de la camera din față.

– E cam jenant, șoptesc.

– Sună-mă mai încolo, zice deschizând portiera.

– Stai așa, n-ai de gând să mă săruți?

Serios, acum că am o iubită, am de gând să profit. La naiba, la cât de prost mi-a mers toată săptămâna, mă gândesc că un sărut m-ar ajuta să nu-mi pierd mințile.

– Poftim, zice și mă pupă pe obraz.

– Până și pupăturile alea stupide ale verișoarei mele Elena sunt mai acătării, Nik. Zău așa, *mi chava*, ai milă și aruncă-mi și mie un os.

– Dar ți-am spus, avem spectatori.

Ridic din umeri.

– Nu-mi pasă. Hai să le oferim ceva care să merite să fie privit. Sunt cu spatele la ei, așa că oricum n-au cum să vadă mare lucru.

Îmi înconjoară gâtul cu brațele.

Gem de plăcerea de a-i simți corpul lipit de mine.

Afară e întuneric și liniște și numai lămpile de pe stradă licăresc palid. Nikki știe cum să mă înfierbânte cu doar o atingere a buzelor și își valorifică avantajul. Buzele ei moi se plimbă peste ale mele, iar și iar. Ne sărutăm. Din fericire, spatele meu ne ferește îmbrățișarea pasională de ochii curioșilor.

O mașină claxonează de mai multe ori, apoi oprește lângă mașina lui Nikki, stricând momentul.

– Ce faci, Fuentes? Văd c-a dat norocul peste tine, aud o voce familiară.

E Marco.

Nikki încremenește, după care își îngroapă capul în pieptul meu în încercarea de a-și ascunde identitatea. Nu are însă niciun rost, mașina o dă de gol. Îmi țin totuși mâinile încordate sprijinite de mașina ei, protejându-mi iubita, cu toate că sunt conștient că-i inutil.

– Ce mai faci, Delgado? întreb eu.

Scoate capul pe geam.

– Nu prea multe, se pare, comparativ cu tine și cu Nikki. Să-ți dau un pont: îi place când o lingi în spatele urechii.

– Mersi de sfat, omule, da' cred c-o să mă descurc și singur. Acum cară-te naibii de aici.

Râsul lui Marco plutește în aer și după ce demarează scrâșnind din roți și dispare.

– A plecat? mă întreabă Nikki cu voce înăbușită, pentru că și ține în continuare capul îngropat în pieptul meu.

– Îhî. Nu-ți face griji. O să-i spun eu lui Marco să te lase în pace.

Îi ridic capul ca să mă pierd iar în ochii ei triști.

– Vreau să uiți ca ai ieșit vreodată cu el.

Mă aplec ca s-o sărut din nou însă se retrage.

– Înainte să plec vreau să-ți spun ceva. Nu vreau să nu dorm toată noaptea de grijă.

– Ok, te ascult.

– N-o să fac sex cu tine, izbucnește.

Cuvintele ei mă pocnesc în libido precum o găleată cu apă aruncată peste o flacără plină de testosteron. Am impresia că penisul mi-a zvâcnit în semn de protest.

– Nu vreau ca relația noastră să se reducă la sex, spune ea. Dacă vom înlătura acum așteptările legate de sex, va fi mai bine.

Mai bine pentru cine?

– Nici eu nu vreau ca relația noastră să se reducă la sex, Nik, dar trebuie să recunosc... Speram ca la un moment dat să intervină și sexul.

Se uită-n dreapta și în stânga, de parc-ar vrea să se asigure că nimeni nu trage cu urechea la conversația noastră.

– Pur și simplu nu pot. Prea multe complicații, știi.

Nu, nu știi. Și oare chiar vreau să aflu? Rahat. O fi din vina lui Marco? Sau a mea?

– O să te înțeleg dacă vei vrea să te desparți de mine din cauza asta, zice cu sfială.

Nu am de gând s-o mint. Mă excit doar privind-o, dar e mai mult decât atât. O plac cu adevărat. Și încă foarte mult. Îndeajuns încât să o consider iubita mea. Îmi place să stau de vorbă cu ea. Restul va veni de la sine, atunci când va fi pregătită.

– Bine, îi spun. De acord cu regula asta fără sex. Dar... ăăă... putem menține opțiunea deschisă și să reluăm discuția mai târziu? Știi, pentru cazul că te răzgândești...

– Mda, spune sărutându-mă ușurel pe buze. Deși, dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea mari speranțe. Putem face însă alte lucruri împreună.

Ridic din sprâncene, curios.

– Ca de pildă?

– O să-ți arăt altă dată, zice și își acoperă gura cu mâna când un zâmbet îi traversează fața. Nu pot să vorbesc despre asta atâta timp cât maică-ta stă cu ochii pe noi. Ne vedem mâine.

Urcă în mașină și pleacă și-n clipa următoare *mi'amá* deschide ușa din față.

– Ai ceva să-mi spui? mă întrebă înainte să intru în casă și să dau ochii cu restul familiei.

– Mda. Am o iubită.

– Nu ești de părere că o iubită ți-ar putea complica viața?

– *Si, mamá.* O să-mi complice viața.

Dar nu în felul în care își închipuie ea. Chestiunea cu Latino Blood atârnă ca un nor negru pe deasupra capului meu. Îmi pare rău că pentru a afla ce pune Chuy la cale am fost nevoit să intru în bandă. Dar asta e, n-am avut încotro.

– Ei, o să vezi, totul va fi bine, spun.

– Colegiul este lucrul cel mai important pentru tine în clipa asta, zice mama. Mai important decât fetele. Nu lăsa nimic să te abată de la scopurile pe care ți le-ai propus, Luis. Pentru că dacă o s-o faci, vei regreta toată viața.

În clipa asta, scopul meu e să trec cu bine de ziua de mâine, când după antrenamentul la fotbal va trebui să merg în Evanston. E prima sarcină pe care mi-a dat-o Chuy și o ocazie de a dovedi că sunt dispus să-mi asum riscuri pentru bandă. Și aș minți dacă n-aș recunoaște că o parte din mine a primit cu bucurie provocarea.

A doua zi dimineată mă scol și-mi deschid imediat celularul, în speranța că voi găsi un mesaj de la Luis. Simt fluturi în stomac doar la ideea că poate și el s-a gândit la mine de cum s-a trezit.

Un text apare pe ecran. E de la Luis. Nu mă pot abține și rânjesc citindu-i mesajul atât de bine gândit.

Luis: Hei.

Mesajul a fost trimis acum douăzeci de minute. Tastesz rapid unicul răspuns potrivit, apoi apăs pe TRIMITE.

Eu: Hei.

Mă reped în baie, dar îmi iau mobilul cu mine, în caz că Luis îmi mai trimite vreun mesaj. În timp ce mă spăl pe dinți aud țiuitul telefonului. Un alt mesaj. Mă grăbesc să termin cu periatul dinților, apoi iau telefonul în mâini.

Luis: Totul ok?

Eu: Ce anume?

Luis: Noi. Eu.

Eu: Da. De ce?

Luis: Așa.

La școală, stau așezată lângă Luis pe podea în fața dulapului meu înainte să sune clopoțelul.

– Nu mi-am făcut tema la mate aseară, îi spun și scot din mapă foaia cu tema dată de domnul Gasper. După ce am ajuns acasă n-am fost în stare să mă concentrez. Oricum, mare lucru

nu înțeleg din matematică. Minteaa mea nu e făcută pentru calcule. Nici măcar nu știu de ce trebuie să învățăm chestiile astea, oricum n-o să le folosim în viață.

– Depinde de meseria pe care o faci, zice Luis și-mi ia foaia de hârtie, apoi și-o așază în poală. Haide, mai avem zece minute până ce încep orele. Te ajut eu cu tema.

Încerc din greu să mă concentrez la orice altceva decât el. Îmi pun mâna peste a lui și trasez cu degetele cercuri invizibile pe podul palmei sale.

– Îmi distragi atenția, zice el.

– Știu.

Râde, apoi își retrage mâna.

– Nu vrei o notă mare pentru tema la matematică, *mi chava?*

Îl sărut.

– Ba da, dar prefer să stau cu tine.

– Nu vreau ca iubita mea să rămână corijentă la mate și să fie nevoită să meargă la cursurile de vară. Concentrează-te, îmi cere.

– Ok, ok, zic ținând pixul deasupra hârtiei. Gata, m-am concentrat.

Lucrăm împreună și terminăm cu un minut înainte să sune clopoțelul. Tot ce știu e că Luis are răbdarea unui sfânt. A putut să-mi explice totul la nivelul meu de înțelegere, nu ca domnul Gasper, care e întotdeauna atât de confuz.

- Mersi, îi zic și bag foaia de hârtie în mapă.
- Hai să luăm prânzul împreună în pauză.
- Cu amicii tăi?
- Mda, zice împletindu-și degetele cu ale mele.
- Nu mă înțeleg prea bine cu ei. Mă detestă.
- O să fie bine, ai să vezi.

Kendall și Derek vin pe coridor spre noi.

– Presupun că v-ați rezolvat problemele aseară, nu? zice Kendall.

Îi strâng mâna lui Luis.

– Mda.

Mă despart de Luis în clipa când sună clopoțelul. Știu că n-o să-l mai văd până la pauza de prânz, în schimb o să-l văd pe Marco. Suntem în aceeași clasă la ora de sport. De obicei îl ignor și el mă ignoră pe mine.

Numai că astăzi n-am noroc.

– Deci ți-ai găsit în sfârșit un alt tip de care să te legi ca o obsedată ce ești? mă întreabă Marco în timp ce alergăm pe pista care înconjoară terenul de fotbal.

Sprintez, dar ține pasul cu mine. Domnul Harris, profesorul de educație fizică, ne cronometrează.

– Țineți ritmul, e bine așa, ne strigă când trecem pe lângă el.

– Chestia asta dintre tine și Luis să știi că n-o să țină, zice Marco, apoi tace când un grup de alergători ne depășește. Și

când o să-ți dea papucii, o să-l faci să se simtă ca un gunoi și o să-i asmuți pe toți cei din nord împotriva lui, așa cum ai făcut cu mine?

N-am asmuțit pe nimeni împotriva lui Marco. Ne-am despărțit când el s-a alăturat bandei. Și tatuajele Latino Blood pe care le-a afișat la școală nu aveau cum să-l facă prea popular în rândul prietenilor mei. Știu că cei mai mulți elevi care locuiesc în nordul orașului nu l-au mai băgat în seamă pe Marco după ce noi doi ne-am despărțit. Numai că nu cred că asta a avut de-a face cu despărțirea noastră, ci cu faptul că și-a etalat ostentativ afilierea la bandă.

Continui să alerg și să ignor cuvintele care ies din gura lui Marco. Păcat că nu mi-am luat căștile cu mine ca să ascult muzică și să nu-l mai pot auzi deloc.

– Dacă îi spui lui Luis ce ți-am zis, o să arăt tuturor fotografia aia a ta nud, pe care-o am pe telefon, zice Marco aplecându-se spre mine. Ți-am spus că am șters-o, dar am mințit.

Lacrimi amenință să se adune în ochii mei, însă mă stăpânesc. După ora de sport, mă grăbesc să ajung la vestiar și mă rog în gând ca Marco să blufeze.

În timpul pauzei de prânz îl văd pe Luis pe hol, chiar la intrarea în sala de mese.

– Hei, zice el.

– Hei. Uite ce-i, o să mă duc să mănânc la bibliotecă, îi spun eu. Am de învățat și n-o să pot cu atâta lume în jur. Ne vedem la ora de chimie, da?

Trebuie să stau cât mai departe de Marco și de amenințările lui.

Luis se ia după mine.

– Vin și eu cu tine la bibliotecă.

– Nu. O să-mi distragi atenția. Și trebuie să mă concentrez.

– Serios? mă-ntreabă el neconvins.

– Serios.

Îl sărut. Ador senzația atingerii buzelor lui, care mă face pe moment să uit de amenințările lui Marco. Când sunt cu Luis, cred că totul va fi bine.

– Hei, voi doi, fără manifestări de afecțiune în public, ne strigă un profesor.

O, nu. E doamna Peterson. Ne bate pe umeri.

– Despărțiți-vă.

Ne așteaptă să ne despărțim din îmbrățișare, apoi își încrucișează brațele la piept.

– Nikki, o să îl rog pe dr. Aguirre să te trimit acasă cu un manual al elevului de la liceul Fairfield. Se vede treaba că nu ai memorat regulile de comportament. Dacă vrei să rămâi după ore ca să-l studiezi, te pot ajuta, adaugă, apoi ridică din sprâncene fixându-l pe Luis cu privirea. E la fel de valabil și pentru tine, domnule Fuentes.

– Dumneavoastră n-ați încălcat niciodată regulile, doamnă P.? întreabă Luis.

– Nu, răspunde ea, apoi cade câteva clipe pe gânduri. Deși o dată, când eram la liceu... adaugă și vocea i se stinge treptat. În fine, nu contează. Nu vreau să vă mai văd sărutându-vă pe hol. Nu eu am făcut regulile, dar sunt obligată să le aplic.

Ce șoc! Doamna Peterson tocmai a recunoscut că a încălcat și ea regulile. Și poate că nici nu e de acord cu unele dintre ele. Luis pare încântat de sine că a făcut-o să recunoască.

– Ne vedem mai târziu, strig după el în timp ce mă îndrept spre bibliotecă. Du-te să iei prânzul cu amicii tăi.

Mă așez într-o cameră pentru studiu individual și-mi scot prânzul și o carte de ficțiune pe care tocmai am luat-o de pe raft. Adevărul e că n-am de învățat. Numai că nu știu cum să-i spun lui Luis că nu pot să umblu cu amicii lui.

La ora de chimie, Peterson ne urmărește cu ochi de vultur. La naiba, n-o fi făcut ea regulile, dar se descurcă de minune cu aplicarea lor. Astăzi ne predă toată ora. Mă uit la Nikki și o surprind privindu-mă fix. Zâmbește. Sunt tipul cel mai norocos de pe pământ. Îmi pare rău că o s-o las singură după antrenament.

Clopoțelul sună, în sfârșit. Nikki și cu mine mergem împreună spre dulapurile noastre.

– Ne vedem pe teren, îi spun, apoi o trag spre mine.

Mă împinge.

– Ai auzit ce-a spus doamna Peterson. Fără manifestări de afecțiune pe holuri.

– Nu se uită acum la noi. Și-n plus, orele s-au terminat.

Mă amenință cu degetul.

– Îți place să trăiești periculos, domnule Fuentes, o imită ea pe Peterson. Promite-mi că n-o să mai faci prostii, ca să fii pedepsit cu o altă detenție.

– Asta nu pot să-ți promit, *mi chava*.

În vestiar, Dougan vine spre mine în timp ce mă îmbrac cu tricoul de fotbal.

– Nimănu-i nu-i place ideea ca tu și cu Nikki să fiți împreună, zice el. Mă rog, în afară de Kendall și Derek.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce cred alții, îi răspund.

Mă așez pe bancă și-mi trag ghetele de fotbal, în speranța că Dougan se va face nevăzut.

N-o face.

Se așază lângă mine.

– Părinții ei vor face o criză de isterie când vor afla că iese cu un tip din LB. Știu că ești în bandă... nu are niciun rost să negi. Dar ca să știi, o să fiu aici, gata s-o consolez pe Nikki atunci când își va da seama că nu ești decât un gunoi de mexican.

Termin de legat șireturile la o gheată și mă apuc de cealaltă. Nu vreau ca cineva să se amestece în relația mea cu Nikki și cu atât mai puțin Dougan. Știu că Alex și cu Brittany au avut probleme similare. Toți prietenii lor au încercat să îi prevină că relația dintre ei se va sfârși prost, însă în ultimă instanță părerile lor nu au contat deloc. La fel vreau să se-ntâmple și cu mine și Nikki – noi doi ne vom rezolva singuri problemele, fără niciun amestec din afară.

– Habar n-ai ce vorbești, Dougan.

– Știu mai multe decât îți închipui.

Termin de încheiat șireturile și mă uit în jur, ca să m-asigur că nu e nimeni în apropiere care să tragă cu urechea.

– Uite care-i treaba, Dougan. Dacă îi suflă vreo vorbă lui Nikki, cei din LB or să îți tăbăcească fundu.

N-aștept să îmi răspundă și mă îndrept spre teren, unde antrenorul ne pune să facem tururi de pistă pentru încălzire. Nikki stă în tribună, cu Kendall și alte câteva fete, și ne urmărește.

Marco vine să alerge cot la cot cu mine.

– Ce mai faci, Fuentes? Văd că ai un fan, zice arătând cu capul spre tribune.

– Dacă ai ceva împotriva iubitei mele, ai face bine să-ți ții gura, îi răspund. Pe bune, las-o în pace dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

– Da' ce ești tu? Bodyguardul sau iubitul ei? glumește Marco.

– Ambele.

Arunc o privire spre tribune. Nikki nu pare prea încântată că vorbesc cu Marco.

– Mi se pare amuzant că tu și cu Nikki v-ați combinat, zice Marco, apoi mă bate pe spate. Noroc, frate... atâta timp cât o să țină.

Sprintează spre marginea terenului pentru a discuta cu antrenorul înainte ca să apuc să-i răspund.

Derek e genul de mijlocăș care poate arunca mingea mai departe și mai precis decât am văzut vreodată. Marco și cu mine suntem înaintași și ne înțelegem atât de bine pe teren de parcă am avea un singur creier. Știm instinctiv la ce să ne așteptăm din partea celuilalt și ce gândește fiecare din noi.

Singurul lucru care îmi abate atenția este prezența lui Nikki. De fiecare dată când mingea iese în aut, mă trezesc că o caut din priviri în tribună.

– Fuentes, ce naiba faci acolo? strigă la mine antrenorul. Saltochmai ți-a aruncat mingea de la margine și tu te uiți aiurea.

– Scuze.

– Ieși de pe teren și stai pe tușă până ce-ți vine mintea la cap, strigă el, apoi îi face semn unui alt jucător să-mi ia locul.

Ies în fugă de pe teren și mă duc la țâșnitoarea de apă. Îmi clătesc gura și dau capul pe spate ca să mă răcoresc.

– Ți-am distras atenția, nu? mă întreabă Nikki.

Mă întorc și o văd stând rezemată de gardul din zale de lanțuri. Soarele îi strălucește în părul castaniu-închis cu reflexe roșcate naturale.

Dacă mă distrage? La naiba, sigur că da.

– Am ratat mingea din cauză că mă uitam după tine.

– Nu-i bine. Vrei să plec? Nu-i mare scofală. Nu vreau să-l enervez pe antrenor.

Îi fac cu ochiul.

– Știi bine că nu vreau să pleci.

– Nikki Cruz, lasă-mi jucătorul în pace sau o să interzic accesul publicului și-o să te dau afară! strigă antrenorul.

– Du-te să marchezi un gol ca să-l calmezi pe bietul om, îmi spune Nikki.

– Așa o să fac.

În restul antrenamentului mă concentrez asupra exercițiilor fizice și nu asupra lui Nikki. După antrenament, ies din vestiar împreună cu Marco discutând despre strategia jocului. Nikki mă așteaptă pe hol.

– Hei, zice.

– Hei, îi răspund și-l bat pe Marco pe spate. Ne vedem în parcare, la mașina ta.

Tipul oftează.

– Bine. Da' să nu întârzii. Avem treabă.

O îmbrățișez pe Nikki și-mi aplec capul ca să o sărut, dar se trage înapoi.

– Ai planuri cu Marco?

– Mda, ridic eu din umeri. M-a rugat să-l ajut cu ceva.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că n-am vrut să știi, d-aia. Ascultă, tu ai probleme cu tipu' și nu am vrut să te enervez. După ce termin, vin la tine, promit.

– Scuze. N-am vrut să te iau la întrebări, zice trăgându-mă spre ea și sărutându-mă. Dar nu prea am încredere în oameni.

– Da, știi. Și mi-am propus să te vindec de chestia asta.

O iau pe după umeri și mergem împreună spre parcare.

Marco mă așteaptă în mașină. Claxonează când mă vede.

– Hai odată, *pendejo!* strigă el impacientat pe geam.

– Ne vedem mai încolo, îi spun lui Nikki, apoi o sărut din nou și urc în mașina lui Marco.

La câteva minute după ce plecăm, Marco îmi face semn spre torpedou.

– Deschide-l.

Mă conformez și cinci punguțe cu pudră albă învelite în celofan albastru se holbează la mine.

– Chuy vrea să vinzi marfa cu șaptezeci și cinci de dolari punga. Noi o să păstrăm douăzeci și cinci.

Trântesc ușița torpedoului.

– Omule, asta-i *yoyo*⁴⁶. Știi, pentru chestia asta aproape c-am fost exmatriculat.

– Ce, parcă nu știi? Uite, zice scoțând o foaie de hârtie cu o adresă mâzgălită pe ea: Newsberry Drive numărul 2416, Evanston. Chuy a zis că putem scăpa de toată marfa dacă o vindem acolo. Hai, ne așteaptă un *culero*.

Traversăm Fairfieldul mergând pe șerpuitorul Sheridan Road până ce ajungem la Evanston. Nu scot o vorbă tot drumul. Mă uit pe geam la pietoni și mă întreb ce-or fi crezând ei despre noi. Văd doi mexicani într-o mașină și-și închipuie imediat că suntem traficanți? Astăzi nici nu s-ar înșela. Nu e o cantitate de marfa care să ne arunce-n pușcărie pentru zece ani, dar suficientă pentru a fi arestați.

Reiau în minte amenințările lui Chuy. *Fie ești cu noi, fie împotriva noastră. Doar nu vrei ca familia ta să pățească ceva, nu?*

⁴⁶ Denumire argotică a cocainei.

Mda, sigur că nu vreau ca familia să pățească ceva. Trebuie să fac asta. Trebuie s-o fac pentru frații mei, pentru nepoțel, cumnată și *mi'amá*. Traficul de droguri pentru LB e atât o obligație, cât și o modalitate de a afla informații din interior. Sunt aproape convins că și Alex a făcut asta. Cât despre Carlos, el știu cu siguranță c-a făcut-o... și acum a venit rândul meu.

Încă nu s-a întunecat, așa încât nu ne e greu să găsim adresa. Ajungem la casa cu pricina.

– Locul ăsta e-n paragină, zic holbându-mă la bucățile de fier vechi și de lemn aruncate la întâmplare sau adunate grămada prin curte.

– Te aștept în mașină, spune Marco.

Îndes cele cinci punguțe în buzunar. N-am mai făcut așa ceva niciodată și mă simt ca un farsor.

– De ce nu te duci tu? îl întreb pe Marco. Doar ești veteran.

– Chuy mi-a zis că tu trebuie s-o faci. Ca să-ți dovedești loialitatea, adaugă uitându-se în oglinda retrovizoare. Uite ce-i, nu m-aș mira dacă tipu' ăsta ar fi unu' dintre amicii lui Chuy, pus să te verifice.

Rahat.

– M-acoperi, da?

– Da-da... te acopăr, răspunde pe un ton detașat, de parc-ar fi făcut chestia asta de o mie de ori. Hai, du-te odată. Nu mai trage de timp.

Bag mâna în săculețul pe care l-am pitit în mașina lui Marco azi-dimineață, înainte de ore, și scot dinăuntru pistolul. Îl vâr la brâu, apoi mă-ndrept spre ușa din față. Pe ea e lipit un abțibild pe care scrie NU PRIMIM VÂNZĂTORI AMBULANȚI. Sunt pe cale să vând droguri. Asta înseamnă că-s vânzător ambulant? Probabil că dac-aș fi pus să scriu un eseu pe tema asta, aș compune unu' de milioane, cu argumente pro și contra.

Ok, recunosc, trag de timp. *Poți să o faci*, îmi spun în timp ce inima îmi bubuie tare și repede în piept. Sun la ușă și aud înăuntru pașii cuiva. Ușa se deschide. Un tip cu capul ras și care seamănă cu un luptător în cușcă pe care l-am văzut odată la televizor stă în fața mea. Bănuiesc că nu s-a spălat de-o săptămână, pentru că pute de-ți ia mințile.

– Cine naiba ești tu? mă întrebă.

Hm... ce-ar trebui să răspund? Nu mi-e deloc ușor să vin c-o replică pe moment.

– Ăăă... cred că am ceva ce-ți trebuie.

Arăt ca un idiot.

– Ce adică? zice tipul, deloc deranjat de cât de prostească este conversația noastră.

Dau să scot o punguță din buzunar, dar tipul mă înșfacă de tricou și mă trage înăuntru.

– Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? Copoii mișună prin părțile astea, gata să pună laba pe tipi așa, ca tine. De cum te văd că fluturi punguțele cu cocaină, te saltă și pe urmă

ajungem amândoi la mititica. În fine... zice trăgând aer pe nas și văd cum mâinile îi tremură de nerăbdare. Hai să vedem ce-ai adus.

Scot cele cinci punguțe.

– Șaptezeci și cinci de dolari fiecare. Trei sute șaptezeci și cinci în total.

Întotdeauna m-am priceput la calcule.

– Ce zici de trei sute cincizeci? contracarează el.

Acu' pe bune, ai voie să negociezi într-o vânzare de droguri? E clar, tipu mă crede ageamiu. Ceea ce și sunt, numai că am un șef, pe Chuy. Și dacă Chuy mă monitorizează, mai bine să nu dau înapoi. Pentru că, altfel, loialitatea mi-ar fi pusă la îndoială.

– Da ce mama naibii îți închipui că sunt, vânzător en gros? îi răspund pe un ton enervat, intrând cu ușurință în rolul de gangster. Trei sute șaptezeci și cinci sau mă car de-aici, adaug, apoi îmi vine o idee: dacă tot am ajuns așa departe, ce-ar fi să plusez nițel? Mai am zece doritori să plătească patru sutare pentru o marfa de puritatea asta. Dacă n-o vrei tu, or s-o ia ei.

Am făcut cursul opțional de economie – acolo am învățat importanța raportului cerere-ofertă. Dacă tipu' va crede că cererea e mare și oferta mică, am șanse să joace după cum îi cânt.

Ezită o frântură de secundă. Risc și blufez. O iau spre ușă.

– Ok, ok! strigă el după mine. Mă-ntorc imediat cu banii. Stai... acolo unde ești.

Țin punguțele într-o mână și o întind pe cealaltă după Glock. Dacă individul are de gând să mă împuște, aș face bine să fiu pregătit fie să trag și eu în el, fie s-o iau la sănătoasa.

La naiba, nu mai știu nici eu cine sunt. Un traficant de droguri, membru al unei bande, pe cale de a deveni un nenorocit de doi bani? Cât de ușor mi-a venit să fac o întoarcere la 180 de grade. Singurul lucru care mă face să rămân aici e faptul că încă n-am aflat ce pune Chuy la cale. E oricum ceva care mă implică și pe mine. Asta o știu sigur. Nu pot să merg la poliție. Chuy are ochi și urechi peste tot și chiar a făcut aluzie că are pe statul de plată și câțiva copoi din Fairfield. Pentru prima oară în viață, mă aflu în poziția de a nu putea face lucrul corect.

Ideea că acest *pendejo* care vrea să-mi cumpere drogurile ar putea fi un polițai sub acoperire îmi trece prin cap, numai că felul cum se uitase cu jind la *yoyo* și începuse să tragă aer pe nas la gândul că va avea marfa la dispoziție mă face s-o dau repede uitării.

Tipul se întoarce cu un teanc de bancnote.

– Uite, zice îndesându-mi banii în mână.

Să-i număr acum, înainte de a pleca, sau asta e considerat un semn de lipsă de respect? Nu cunosc procedura, așa că

improvizez. Răsfir bancnotele și le arunc o privire scurtă, după care îi dau punguțele.

Mă duc spre mașină și inima îmi bate-n continuare cu putere. Fluxul ăsta de adrenalină e ca un soi de drog natural care mă face să mă simt invincibil, ca atunci, în Boulder, când escaladasem muntele solo. Riscul de a mă trezi aici mușcat de un șarpe e mic, dar faptul că mi-am mințit familia și pe Nikki ar putea avea consecințe mai grave.

– Hai să ne cărăm de aici, îi spun lui Marco în timp ce mă strecor pe scaunul pasagerului.

Demarăm în trombă și după ce ne-ndepărtăm puțin primesc un mesaj pe telefon.

Nikki: Hei, ce mai faci?

Nu răspund.

Îi dau întâlnire lui Luis la adăpostul pentru animale. Reacționez cu întârziere când îl văd venind pe o motocicletă, își scoate casca și se îndreaptă spre mine.

– E motocicleta ta? îl întreb.

– Ea vărului meu Enrique. Mi-a împrumutat-o. Mi-a zis c-o să mă lase să lucrez la atelierul lui auto câteva zile pe săptămână. Știe c-am fost concediat de la clubul Brickstone și afacerile lui au început din nou să meargă bine.

Mă trage spre el și mă ține mult timp îmbrățișată.

– Mi-a fost dor de tine, chiar dacă-n clipa asta miroși a câine ud.

– I-am făcut baie lui Granny.

– Granny?

– Cățeaua mea favorită. Vrei s-o cunoști?

– Sigur.

– Haide.

Îl prezint personalului de la adăpost, apoi mergem la cușca lui Granny.

– Nu-i așa că-i adorabilă? spun aplecându-mă și luând-o în brațe. E oarbă, dar are auzul perfect.

Luis o ia de la mine din brațe.

– Hei, Granny, ce mai faci?

Granny își vâra botul în tricoul lui, acceptând să fie mângâiată.

– Vrei să o iei acasă, nu? mă întreabă el.

– Cum de ți-ai dat seama?

– După felul cum te uiți la ea.

– Părinții mei nu vor să ne luăm câine, dar sper să îi conving. Cred c-or să cedeze curând. Deocamdată am reușit să-i fac să vină aici, ca s-o vadă, adaug și mă uit în gol. Cred că le e teamă ca după moartea ei să nu sufăr.

– Și așa o să faci?

O scarpin pe Granny după ureche.

– Mda, probabil.

– Cât mai are Granny de trăit?

– Cât mai avem noi toți de trăit? îi răspund și capăt un zâmbet gânditor din partea lui în chip de răspuns.

Îi arăt și ceilalți câini și-i povestesc istoriile și ciudățeniile fiecăruia. Jake, beagle-ul, nu se oprește din urlat. Lui Hannah, corcitura de ciobănesc, îi place prea mult de tovarășul ei de cușcă. Puii care au sosit astăzi vor fi probabil adoptați până în prânz.

– Toată lumea iubește puii de căței.

– În afară de tine. Ție îți plac câinii disperăți.

Îl împing în joacă.

– Granny nu e disperată. Doar neputincioasă.

– Anul trecut am făcut un curs de psihologie. Dacă aş fi expert, probabil că te-aş diagnostica drept genul de persoană căreia îi place să se facă utilă.

– E o presupunere corectă, recunosc eu şi-mi zic în sinea mea că e mai bine, oricum, decât să fii neputincios. Dar dumneavoastră, domnule Fuentes? Dumneavoastră sunteţi neputincios?

– Aş putea să fiu, dacă tu mi-ai cere-o, răspunde el şi eu izbucnesc în râs.

Îl conduc la studioul improvizat pe care l-am amenajat pentru a-i fotografia pe câini ca să postez pozele pe site-ul de adopţii pe care l-am creat. Iau aparatul şi-i arăt pozele câinilor de la adăpost.

– Maggie e o somnoroasă, aşa că i-am aşternut o pernă şi am aşezat-o pe ea atunci când am fotografiat-o, îi explic. Iar lui Buster îi place să prindă lucrurile pe care i le arunci, aşa că l-am surprins cu trei mingi în bot, ca lumea să afle că e un câine jucăuş. Ceea ce-ncerc să fac e să arăt prin poze personalitatea fiecăruia.

– Sunt impresionat, zice Luis aruncându-mi o privire admirativă în timp ce se uită pe poze. Sunt foarte bune. Ai putea să le publici într-o carte.

– Scopul meu e să ajut câinii să fie adoptaţi, îi spun.

– Eşti o sfântă.

Îmi amintesc de poza nud pe care Marco mi-a zis că nu a șters-o din memoria telefonului.

– Nici vorbă. Ăn trecut am făcut câteva prostii mari de tot.

– Toți am făcut, zice arătându-mi brațul. Vezi cicatricile astea? Nu am mințit atunci când ți-am spus c-am fost mușcat de un șarpe. Am căzut de pe o stâncă. S-a întâmplat chiar înaintea nunții lui Alex. Nu purtam echipament de protecție.

– De ce?

– Fiindcă uneori îmi place să trăiesc periculos. Ție nu?

– Nu. Mai bine zis nu-mi mai place.

Luis continuă să se uite peste poze. Ultima e a lui Granny. Și nu e tocmai reușită.

– Stai aici, îi spun și i-o așez pe Granny în brațe. Rămâi așa.

Stă în lumină și o mângâie pe Granny în timp ce eu fac poze. În clipa când o întoarce cu burtica în sus și începe să o scarpine, iar Granny stă răsucită cu capul în sus și aproape că zâmbește la aparat, știu c-am prins poza perfectă. O fi ea oarbă și bătrână, dar ar fi animalul de companie ideal pentru mine. Iar faptul că Luis zâmbește cu căldură în timp ce o mângâie mă face să-mi doresc să printez fotografia și să o agăț pe perete la mine în cameră. Simt că Granny e deja a mea.

– E rândul tău, zice și mi-o pasează pe Granny.

O țin în brațe, iar el ne face poze cu telefonul mobil.

Mă sună mama. Mă roagă să vin acasă ca s-o ajut să atârne niște perdele noi în living. Mai nou, e pasionată de motivele

florale abstracte care îi amintesc de o artistă pe nume Georgia O’Keeffe⁴⁷ sau cam așa ceva.

– Trebuie să plec, îi spun lui Luis.

Ne îndreptăm spre parcare acum pustie.

– Nu crezi că grăbim prea mult lucrurile? îl întreb.

– Nu-ți face griji, *mi chava*. Totul e în regulă.

Își trage casca pe cap și ambalează motorul motocicletei.

– Vezi să nu faci vreun accident! strig eu după el.

Îmi face semn cu degetul mare ridicat, apoi așteaptă să intru în mașină înainte de a demara în trombă.

Și-n clipa aia îmi dau seama că iubitul meu e dependent de adrenalină. Întrebarea e: o să pot să țin pasul cu el?

⁴⁷ Pctoriță americană (1887-1986). S-a făcut cunoscută în anii 1920 prin picturile de mari dimensiuni înfățișând flori reprezentate foarte de aproape, ca văzute printr-o lupă.

La meciurile de fotbal dintre echipele de liceu nu sunt prezenți de obicei polițiști și oameni de pază, cu excepția celui în care Fairfield joacă împotriva lui Fremont. Echipa noastră e pe deplin motivată duminică dimineața, când are loc meciul. Suntem licee rivale, din orașe rivale, cu bande rivale. Presupun că după incidentul de anul trecut, când un jucător de la Fremont a fost înjunghiat de unul de la Fairfield, conducerea liceelor au decis să angajeze forțele de ordine ca să patruleze prin tribune și pe marginile terenului, ca nu cumva lucrurile să scape de sub control.

Câștigăm cu cinci la patru. Alex, Brittany, Carlos și cu Paco rămân după meci ca să stea de vorbă cu niște prieteni vechi din Fairfield.

Îl țin în brațe pe Paco și Mariana și alte câteva fete vin spre noi.

– Ce copil drăguț, zice ea.

Paco atrage puicuțele ca un adevărat magnet. Bate palma cu Mariana și chiar îi spune *“chica”*, așa cum l-a auzit pe Alex c-o strigă pe Brittany. Sună mai degrabă a *cha-cha* și fetele se prăpădesc de răs. Omule, copilul ăsta știe deja să flirteze.

Nepoțelul meu e al naibii de dotat în domeniul ăsta, chestie la care de altfel m-așteptam, având în vedere că e un Fuentes.

Carlos stă lângă mine și dă mâna cu un tip pe care nu l-am mai văzut până acum.

– Salutări surorii tale, îi zice.

– Cine era? îl întreb după ce individul pleacă.

– Fratele lui Destiny.

Destiny. Fosta lui iubită. Nu știu dacă s-au mai văzut sau au vorbit la telefon de când s-au despărțit, în urmă cu ceva ani. Carlos fusese obsedat de fata asta și tapetase peretele de deasupra patului cu poze de-ale ei. Și mai știu sigur că fusese distrus atunci când ea îi dăduse papucii și c-ar fi dat orice, numai s-o recâștige. Dar asta până să apară Kiara.

Mă uit în jur după Nikki. Stă în tribune, de vorbă cu niște prieteni.

– Hei, Nik! o strig.

Se uită la mine, apoi își ferește ochii.

Ce naiba?

Cu Paco în brațe, mă îndrept spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

Prietenii ei mă salută, apoi se împrăștie în grabă.

Nikki își încrucișează brațele la piept și rădăcinile moștenirii ei latino ies la suprafață.

– Sinceră să fiu, sunt cam geloasă, pentru că i-ai făcut ochi dulci Marianei.

– Pe bune, ești geloasă? o întreb eu amuzat. Grozav.

Asta înseamnă că ține la mine.

– Nu e deloc de râs. Te-am văzut. Flirtai cu ea.

– Nici vorbă. Paco flirta. Și nu știu dacă poți să învinovățești pentru așa ceva un băiețel de nici doi ani.

Îmi aplec capul pe umăr și schimb subiectul.

– Ai văzut alea două goluri pe care le-am marcat pentru tine?

– Pentru mine?

– Nu m-ai văzut cum arătam spre tine după?

– Ai arătat spre cer, Luis. Spre Dumnezeu.

– E același lucru.

– Ba deloc și știi că am dreptate

Mi-l ia pe Paco din brațe. Nepoțelul meu se joacă acum cu părul ei și dintr-odată eu sunt cel gelos.

– De ce iei lucrurile astea în râs? mă-ntreabă Nikki.

– Pentru că nu-s decât o prostie. Nu mă gândesc la nimeni altcineva decât la tine, zic în timp ce Paco îi plantează pe obraji pupături mari și umede. Vezi că te face flească.

– Măcar e cineva care o face.

– Vrei să ne certăm? Înainte să-mi răspunzi, te previn că te găsesc ridicol de sexy atunci când te înfurii.

– Nu, doar că... Nu contează. Dacă nu vrei să recunoști că flirtai, n-are niciun rost să mai vorbim despre asta.

Frații mei râd când o văd că îmi întoarce spatele.

– O, Doamne, zice Carlos, cred că frățiorul nostru a dat de dracu’.

Ne ia apoi în brațe pe amândoi și pe Alex.

– Hai sărutați-vă și împăcați-vă. Kiara o s-ajungă aici în mai puțin de o oră și am o sarcină pentru voi doi. Și pentru tine, Alex.

– Ce fel de sarcină? îl întreb.

– Să dezgropăm cutia de bijuterii a mamei.

O, nu. Iarăși? Când era mic, Carlos s-a gândit c-ar fi grozav să se dea drept pirat care își ascunde prada. Cutia de bijuterii a mamei i-a servit drept comoară. S-a dovedit că ideea n-a fost chiar așa grozavă, pentru că a uitat unde o ascunsese. Verigheta mamei și toate bijuteriile pe care le avea la viața ei erau în acea cutie. Ani în șir am tot săpat pe petecul de teren împădurit de lângă casă și ne-am ales mereu cu mâna goală.

– Nu cred că lui Nik îi place ideea asta cu căutatul comorii, îi spun lui Carlos.

– Ba nu mă deranjează deloc, intervine ea. Unde e?

– Bună întrebare. Țin minte doar că am ascuns-o în râpa de lângă casă, zice Carlos scărpinându-se în creștetul capului, cu tunsoarea aia a lui de soldat, și înfiorându-se. Am mare nevoie de cutie. Kiara vine încoace și, ei bine, trebuie să aflăm cum stăm. Am încercat s-o caut singur azi-dimineață, dar mi-a cedat nenorocitul ăsta de picior.

Carlos pleacă s-o ia pe Kiara de la aeroport și noi, ceilalți, ne îndreptăm spre râpă, înarmați cu lopeți. Nikki m-a convins să împrumut de la adăpost un câine ciobănesc german care să

ne ajute în cercetări. Îl cheamă Hank și Nikki se jură că știe ea c-a fost special antrenat pentru căutări la un moment dat în cursul vieții lui despre care nu se cunoaște nimic.

În păduricea de deasupra râpei, Alex împarte terenul în secțiuni. Alex, Brittany și cu mine nu suntem prea optimiști, însă Nikki și Hank compensează cu energia lor. Hank amușinează în aer, sare peste o grămăjoară de bețe și dispare împreună cu Nikki în zona care le-a fost repartizată.

Brittany flutură în aer mica lopată de grădină, de parcă ar ridica mâna să răspundă la școală.

– Cât de adânc trebuie să săpăm? strigă ea.

– Nu știu, răspunde Alex. Presupun că nu foarte adânc. Carlos nu era decât un puști când a ascuns comoara și nu-i plăcea să muncească de să-l treacă apele.

M-apuc să sap, lăsând cam douăzeci și cinci de centimetri între găurile pe care le dispun în formă de caroiaj, ca să nu-mi scape nimic. Cutia de bijuterii era albă, deci n-o pot rata. Mă uit spre Nikki. Vorbește cu câinele, îi zice “Caută”. Pe bune, ar trebui un câine să știe ce înseamnă asta? Râd când îl văd pe Hank amușinând. În clipa când se oprește într-un loc, Nikki începe să sape. E atât de concentrată asupra sarcinii pe care o are, încât nici nu-și ridică ochii.

Ceea ce-nseamnă că pot s-o urmăresc în voie.

Știu la ce se gândește. Că fratele meu Carlos are nevoie de ajutorul ei. E disperat să găsească, în sfârșit, cutia și știu că

Nikki e mai mult decât motivată s-o găsească. Nu m-ar mira să sape în toate locurile amușinate de Hank până ce se va lăsa întunericul. Iubita mea e în misiune. N-am inima să-i spun că poate Hank amușinează în căutarea unui loc în care să-și facă nevoile și nu pentru că ar fi dat peste vreo urmă.

Mă-ntreb ce-ar spune dacă i-aș mărturisi că și eu am nevoie de ea.

După vreo douăzeci de minute și cinci alarme false, o aud pe Nikki strigând:

– Cred că Hank a găsit-o!

Inima îmi zvâcnește în piept când o zăresc în genunchi, fluturându-și brațele înainte și înapoi ca să fie văzută. Și într-adevăr, când mă apropii îmi dau seama că a săpat o bucățică mică de pământ care ar putea ascunde comoara. Hank latră acum frenetic, surescitat la maximum.

– Câinele ăsta e-un geniu, Nikki! zice Alex, apoi își ia lopata și sapă restul gropii.

Mă alătur și-l ajut să scoată cutia.

– Îi trimit un mesaj lui Carlos c-am găsit-o, spun în timp ce Alex deschide capacul putrezit.

Nikki rânjește cu toată fața și-l laudă pe Hank, oferindu-i drept recompensă o bucățică de mâncare pe care a avut-o pitită în buzunar. Sunt încă șocat și tot nu-mi vine să cred că Hank a avut ceva de-a face cu găsirea cutiei. Poate că n-a fost decât un

noroc choir, dar, pe de altă parte, când mă uit în jos la câine, mi se pare că deslușesc o expresie de mândrie pe moaca lui.

Alex scoate din cutie inelul de logodnă al mamei și-l ține în lumina care cade printre copaci. Diamantul strălucește.

Ne-ntoarcem acasă și Nikki îi dă vestea cea bună mamei. *Mi'amá* deschide cutia și scoate dinăuntru verigheta și inelul de logodnă. Și le strecoară pe degete și lacrimile îi curg pe obraji.

– A trecut atâta timp, zice înecându-se de plâns.

Paco o vede plângând și o întreabă dacă are buba.

– Da, zice ea. Am buba.

Mama așază inelele înapoi în cutie exact în clipa când Carlos și cu Kiara intră pe ușă. Kiara îl ceartă pe Carlos pentru că insistă să-i care singur bagajul deși nu e complet vindecat, dar el nu-i ia în seamă protestele. Kiara ar trebui să știe de acum că fratele meu e un nemernic încăpățânat. Mai încolo or să se cazeze la un hotel din apropiere, însă Carlos n-a vrut să-i lase valizele scumpe în mașină atâta timp cât o să stea parcată în fața casei noastre.

– Voi doi vă certați pe bune? întreabă Alex. Doar nu v-ați mai văzut de peste un an.

– Ne place să ne certăm, răspunde Carlos. Țsta-i unul din cele două lucruri la care ne pricepem cel mai bine, nu-i așa, *mamacita*⁴⁸?

Kiara își dă ochii peste cap.

⁴⁸ Iubițico (lb. spaniolă).

– N-n-nu știi de ce te iubesc așa de tare.

Carlos îi aruncă o privire obraznică și-o trage spre el.

– O să-ți arăt de ce mai târziu.

Kiara pare mulțumită de răspuns și ne îmbrățișează pe Alex, Brittany și pe mine.

– Ea e iubita mea, Nikki, îi spun, după care arăt spre cățelul jegos care găfâie întins pe podea. Iar el e Hank, orfanul.

Nikki nu e deloc pregătită pentru îmbrățișarea ca de soră regăsită a Kiarei și nici pentru nonșalanța cu care logodnica fratelui meu se duce să-l mângâie pe Hank, care se dă imediat pe spate, expunându-și burtica.

Brittany și Alex pleacă s-o aducă pe Shelley, sora lui Brittany. Locuiește într-o unitate de îngrijire a persoanelor cu dizabilități, dar își petrece majoritatea weekendurilor acasă la Alex și Brittany. Lui Paco îi place să călărească în scaunul ei cu roțile și habar n-are că mătușa lui e handicapată. Nikki și cu Shelley se cunosc mai de mult și de cum sosește Shelley, încep să sporovăiască despre câini și adăpostul pentru animale. Nikki îi promite c-o va duce într-o zi să-i arate adăpostul, ceea ce-o face pe Shelley să țipe fericită, iar pe Brittany să surâdă recunoscătoare.

La cină, când toată familia se adună în jurul mesei, realizez brusc că Nikki și cu mine formăm un cuplu. Îmi țin brațul peste spătarul scaunului ei, iar ea stă sprijinită de mine. Recunosc, deși nu-mi vine la îndemână, că m-am îndrăgostit deja de ea

până peste cap. Simplul gând că aş putea s-o pierd din cauza implicării mele în LB mă scoate din minţi. Mai ales că mai târziu primesc pe telefon un mesaj de la Marco să ne întâlnim la depozit.

Strâng mâna lui Nikki pe sub masă. Îmi răspunde strângând-o şi ea pe a mea, apoi se uită la mine.

– Eşti bine? mă întreabă încet în timp ce restul familiei continuă să se-ndoape. N-ai scos o vorbă de când am venit.

– Mă gândeam.

– La ce?

Mă aplec şi-i şoptesc la ureche:

– La renegocierea termenilor acordului dintre noi.

Se face roşie ca sfecla şi-mi şopteşte:

– O să vorbim mai târziu despre asta.

– Ca să ştii, am luat mereu zece la orele de dezbateri, o previn eu.

Se uită în sus la mine cu un rânjel întipărit pe buzele alea rubinii şi sexy.

– Şi eu.

Luni, Luis mă ia prin surprindere când apare la mine acasă după antrenamentul la fotbal.

– Ai fi putut să-mi trimiți un mesaj, îmi spun.

Ridică din umeri.

– Mda, dar m-am gândit că ți-ar prinde bine un meditator la matematică. Îmi ofer serviciile, zice, apoi adaugă cu un mic zâmbet infatuat – gratuit.

O, Doamne, am dat de belea. Cu cât stau mai mult prin preajma lui Luis, cu atât mai tare vreau să fim împreună. Mă forțez să păstrez distanța și-mi spun că n-o să-l las să se apropie prea mult. Cu toate că asta îmi doresc. Atunci când mă ia în brațe, mă simt protejată și în siguranță. Minte îmi spune că sentimentul ăsta de siguranță e unul fals. Încerc tot timpul să-mi dau seama care din cele două emoții se bazează pe realitate.

Am senzația că atunci când mă anunță că va merge să lucreze la atelierul auto al vărului său mă minte și are în plan să facă altceva. Probabil că-s paranoică. I-am cerut să fie mereu sincer cu mine și vreau să am încredere în el. Am însă îndoieli. Deși, atunci când sunt cu el, îmi e ușor să nu le iau în seamă.

– Da, aș avea nevoie de ajutor la mate, recunosc eu.

– Bună, Luis, zice mama când îl conduc spre masa din bucătărie pe care mi-am împrăștiat manualele.

– Bună ziua, doamnă Cruz, răspunde Luis politicos.

– Voi doi ați început să petreceți mult timp împreună, enunță mama un adevăr care se vede cu ochiul liber.

Luis dă din cap afirmativ.

– Da, doamnă.

– Bine, sper să nu fie ceva foarte serios. Nikki trebuie să se concentreze pe pregătirea pentru colegiu și păstrarea notelor mari.

Tresar jenată.

– Mamă, te rog, mă faci de râs.

– Nu-i nicio problemă, Nik, zice Luis. Și mama mea tot asta spune.

Mă simt tentată să le dovedesc amândurora că faptul că suntem împreună nu ne pune în pericol viitorul.

– Poate Luis să rămână la cină? bâigui eu schimbând subiectul, înainte ca mama să-i ceară lui Luis să-i prezinte garanții.

Știi că-și face griji din cauza mea și că nu vrea să mai trec prin ceea ce am trecut cu Marco. Și ea și tata m-au dădăcit cu privire la băieți. Ceea ce ei nu știu e că toate prietenii pe care le-am avut cu băieții după faza cu Marco n-au fost decât asta... prietenii și atât. În timp ce cu Luis... lucrurile stau cu totul altfel. El înseamnă mult mai mult pentru mine. Le-am spus

însă că nici cu el nu-s decât prietenă, ca nu cumva să intre în panică.

– Vrem să comandăm mâncare chinezească, Luis. Ți place? îl întreabă mama.

Luis ridică din umeri.

– Mănânc orice.

– Atunci ești bine-venit la noi la cină.

Zice asta fără să zâmbească, de parcă nu l-ar fi invitat decât din politețe. Sper ca Luis să nu fi observat. Se uită apoi la manualele împrăștiate pe masa din bucătărie.

– Bun, acum ar fi cazul să vă apucați de lecții.

Luis și cu mine ne așezăm la masă. Luis mă ajută la tema de matematică, după care se mută de cealaltă parte a mesei ca să-și facă și el temele. Mă apuc să compun un poem pentru ora de abilități lingvistice. Profa ne-a cerut să scriem despre cineva care ne-a marcat viața, fie în bine, fie în rău. Mă gândesc să scriu despre Luis, pentru că mă face să-mi doresc să mă schimb... mă face să-mi doresc să iubesc din nou. Încă mai am rețineri față de el deși, sinceră să fiu, n-aș vrea.

Furișez o privire spre el, în căutarea inspirației.

Îl surprind uitându-se la mine. Fluturi încep să-mi zboare prin stomac și încep să fantalez despre ce-am face dacă am fi singuri în casă.

M-aștept să-și ferească privirea, dar n-o face.

– De ce te holbezi la mine?

– Aș putea să te-ntreb același lucru, îmi răspunde.

– Vezi-ți de temă, îi spun încercând să nu las să transpară faptul că-n clipa asta îmi vine să m-așez în poala lui și să-i cuprind gâtul cu brațele.

Se uită în jos la mapa de științe sociale.

– Îți simt ochii ațintiți asupra mea, zice după un minut.

– Scuze.

Mă zgâiesc la pagina albă din fața mea și m-apuc să scriu poemul. Prima încercare este despre un erou care a sărit să mă salveze înainte ca inima mea să înghețe complet și să se spargă în milioane de bucăți care nu se vor vindeca niciodată. Nu, sună ca o povestire paranormală. Iar eu sper ca ceea ce este între mine și Luis să fie real, însă după experiența tristă din trecut nu mai am încredere în instinctele mele.

– Vrei să vii la mine duminică? mă întrebă Luis. *Mi'amá* o să fie la muncă și frații mei vor să facă un grătar.

– Sună bine.

– Dar trebuie să te previn. Se pare că s-au hotărât să jucăm Aruncă ciorapul, zice, apoi râde când îmi vede expresia de pe față. Nu-i ce-ți închipui tu. E un joc cu mingea de tenis și un dres... știi tu, un ciorap de femeie. În fine, o să-ți dai seama cum se joacă când o să vezi.

– Mda, zic eu neconvinsă. Frații tăi sunt competitivi din fire?

– Ca să-ți faci o idee, Carlos se antrenează probabil de câteva luni bune, încă de când era staționat în străinătate. Alex ne bătea întotdeauna, dar acum, că vom juca pe perechi, cred c-avem o șansă bună să câștigăm. Brittany e de categoria muscă și n-are prea multă forță.

– Și care-i trofeul pus în joc?

– Dreptul de a te fâli cu victoria, ridică el din umeri. Chestie care contează foarte mult la mine în familie.

Mama pleacă să ia mâncarea chinezească, iar eu îmi mușc buzele, întrebându-mă dacă e cazul sau nu s-aduc vorba despre marea Discuție. Mă uit la Luis și-mi dau seama că-mi va fi tare greu să mențin condițiile impuse inițial.

– Ăăă... n-ai zis tu ceva despre o dezbatere sau cam așa ceva?

Își zvâcnește imediat capul în sus.

– Da. Sunt pregătit.

Râd.

– Pregătit pentru ce?

– Pentru dezbatere sau... știi tu... orice ai vrea să facem. Sunt de acord cu orice.

– Doar nu suntem la Campionatul mondial de poker.

– Da, știu, *chica*.

Îmi răsucesc nervoasă o șuviță de păr în jurul degetului.

– Trebuie să recunosc că m-am gândit mult la tine.

– Și eu m-am gândit la tine. Vino-ncoace.

Își trage scaunul de sub masă și-mi face semn să mă așez în poala lui. Sper ca mama să nu apară chiar acum. Mă așez în poala lui și-i înconjur gâtul cu brațele. Mă uit în jos, în ochii lui întunecați și fascinanți.

– Nik, n-o să te fac să suferi. Și n-o să te las baltă după.

– Știu. Numai că-mi vine greu și... mi-e frică.

– Frică de ce? mă-ntreabă și mă mângâie drăgăstos pe spate. Spune-mi.

Nu-i spun ce-mi stă pe inimă. Marco. Avortul spontan. Trădarea. Și secretele lui Luis. Mi-e frică să nu fiu din nou vulnerabilă. Îmi îngrop fața în gâtul lui și-l strâng cu putere. În ciuda inhibițiilor și suspiciunilor mele, simt că m-am îndrăgostit de Luis. Și a-i rezista fizic a devenit tot mai imposibil.

– Ca să știi... nu iau pilula și nici alte anticoncepționale, îi șoptesc.

– Nu-i nimic. Am prezervative, zice el, apoi zâmbește timid. Deși nu am acum la mine. Nu sunt un *pendejo* care să care tot timpul prezervative la el, pentru orice eventualitate.

Cu cine altcineva aș putea să las mai bine trecutul în urmă decât cu un băiat cu care vreau să fiu... și de care am început să mă îndrăgostesc? Mă cuibăresc în poala lui și îi șoptesc la ureche:

– Am emoții.

Întinde mâna și îmi cuprinde fața în palmă.

- Trebuie să ai încredere în mine.
- Nu știu dacă o să pot.

Nu sunt deloc sigur că invitația adresată lui Nikki de a veni la mine duminică a fost o idee bună, mai ales după ce Carlos se decide s-o ia la întrebări și să mă facă pe mine de râs.

– Nikki, zice de cum intră ea în casă, știai că Luis se uită la o poză cu tine și cu un câine vreo oră înainte de a se duce la culcare? Jur că o ia cu el și la budă, deși nu știu ce face acolo, înăuntru, cu ea.

Carlos n-a fost niciodată genul care să asculte de sfaturi. Azi-dimineață l-am atenționat să nu-i spună tâmpeniilor lui Nikki. Ar fi trebuit să știu că o să procedeze după cum îl taie capul.

– Nu-l băga în seamă, Nik, îi spun iubitei mele.

– De acord, zice Kiara aruncându-i o privire urâtă lui Carlos și dându-i un pumn în stomac. Las-o în pace, Carlos.

– Cred c-ar trebui să se simtă flatată, acum că știe cât de mult o place frățiorul meu, spune el făcând pe nevinovatul.

– Ce coincidență, zice Nikki confuză. Și eu mă uit tot timpul la poza lui Luis, adaugă făcându-mi cu ochiul.

Toată lumea tace. La naiba, nu mi-am închipuit că *mi novia*⁴⁹ e în stare să-i țină piept de una singură lui Carlos.

Se uită în sus la mine cu o privire adoratoare.

– Marile spirite se întâlnesc. Nu-i așa, Luis?

⁴⁹ Iubita mea (lb. spaniolă).

Mai direct de atât nici că se poate. Îi fac și eu cu ochiul și o iau de mână.

– Absolut.

Fața i se luminează, iar când soarele pătrunde prin fereastră văd în ochii ei căprui stropi aurii ca niște pistrui.

Își înclină capul pe umăr și-l întreabă pe Carlos:

– Deci, când aveți de gând, tu și cu Kiara, să vă logodiți? Luis mi-a spus că sunteți prieteni de ceva vreme.

Bravo, Nikki. Iubita mea e capabilă să răspundă atacurilor cu aceeași monedă. Asta o să-l învețe minte pe Carlos să nu-și mai bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Alex, care tocmai a intrat din bucătărie în living, nu se poate abține și izbucnește în râs.

– Omule, aici te-a avut.

– Chiar așa, Carlos, intervine și Kiara, c-c-când o să ne logodim?

Carlos își drege glasul. Și mârâie învins.

– Nu putem să discutăm despre asta mai încolo? zice, apoi își mijește ochii batjocoritor spre Nikki. Data viitoare, când o să-mi vină să mă mai iau de tine și de Luis, să mă oprești.

Nikki îi răspunde ridicând degetul mare în aer.

– Promit.

După ce terminăm cu mâncatul, Alex scoate niște dresuri de-ale mamei și zice:

– A sosit vremea întrecerii.

Mă holbez la ciorapi. O să treacă ceva vreme după ce Alex o s-ajungă înapoi acasă până ce mama o să-și dea seama că două perechi de ciorapi de-ale ei au fost tăiate în partea superioară. Nu mă-ndoiesc nicio clipă că nu va observa. Nu se pune deci problema dacă, ci când. Iar eu voi fi singurul care voi fi prin preajmă și voi suporta consecințele.

Printre multe alte metehne pe care noi, frații Fuentes, le avem, e și aceea că suntem foarte competitivi. E o chestie care depășește rivalitatea fraternă normală. Transformăm orice întrecere într-un război. Câștigătorului îi revine dreptul de a se fâli pe veci cu victoria, în timp ce pierzătorul capătă dreptul de a se face mișto de el pe veci. Pentru noi e un fel de tradiție religioasă.

În trecut, întrecerile dintre noi nu erau corecte, pentru că eu eram mai mic. Dar acum suntem toți trei cam de aceeași înălțime și avem cam aceeași forță, deci orice competiție dintre noi se anunță acerbă.

– Hai să mergem în parc, zice Alex, apoi scoate o minge de tenis din dulapul din față.

Paco pare mult prea surescitat pentru a juca.

Brittany își duce o mână la frunte.

– Așteaptă jocul ăsta cu mare nerăbdare de o săptămână. Cred că-i de neoprit, zice și arată spre Alex. Vorbesc de soțul, nu de fiul meu.

– Eu am un handicap, din cauza piciorului! țipă Carlos, după care scoate un soi de strigăt de luptă pe care l-a învățat probabil în armată, dar care sună ridicol în casă.

Dacă l-ar auzi Reyes, bănuiesc c-ar ieși în goană, dărâmând ușa și cu arma pregătită, convins că suntem jefuiți.

– Nu-ți acordăm niciun handicap, spune Carlos. Nu ești rănit la braț.

– De acord, intervin eu.

– Măi, da' duri mai sunteți, zice Carlos, deși știe prea bine că dacă eu sau Alex am avea vreo rană, nici el nu ne-ar acorda vreun handicap.

Nikki se oprește.

– Uite ce-i, cred c-ar trebui să-mi explicați cum vine chestia asta cu Aruncă ciorapul. Pentru că, sinceră să fiu, denumirea mă duce cu gândul la o ofensă la adresa femeilor.

Își pune mâinile în șold și tot ce-mi vine-n minte e că mi-aș dori să văd șoldurile alea neacoperite de haine.

– Nu-i nicio ofensă la adresa femeilor, îi răspund eu. Nu m-aș mira deloc dacă într-o bună zi ar deveni probă olimpică.

Râde.

– Nu prea cred.

Ne îndreptăm cu toții spre un teren imens și pustiu, acoperit cu iarbă, de lângă parc.

– N-am de gând să joc o chestie care se cheamă Aruncă ciorapul, exclamă Brittany. Deși mi-ați explicat ce înseamnă,

mie tot mi se pare că sună vulgar, adaugă acoperind urechile nepoțelului meu. Și nu vreau să-l aud pe Paco cum rostește cuvintele astea.

Carlos își dă ochii peste cap.

– Brit, scoate-ți, rogu-te, bățu din fundul ăla de bogătană și înghite-l. Ai să joci și cu asta basta. Iar când Paco o să crească, nu numai că o să rostească numele jocului, da' o să-l și joace. E o tradiție de familie.

Brittany rămâne cu gura căscată de surpriză.

– Carlos, din moment ce-mi fac griji ca Paco să nu audă cuvintele Aruncă ciorapul, rostește ea în șoaptă, crezi că-mi face plăcere să te aud cum înjuri?

– Pot măcar să spun cuvintele alea pe litere? întrebă Carlos.

Nu cred că glumește.

Alex se bagă între cei doi.

– Brit, e-n regulă dacă nu vrei să joci. Paco te poate înlocui, deși mi-e teamă c-o să-mi compromită șansele.

Brittany se apropie de Alex și-l împunge cu degetul în piept.

– Bine, o să joc, dar numai pentru că sunt soția ta și te iubesc.

Kiara îi urmărește pe Alex și Brittany cu o privire invidioasă, apoi se uită la Carlos, care habar n-are de nimic. Mai devreme, Nikki glumise pe seama ei, însă acum am

senzația că iubita fratelui meu se aștepta să primească un inel de logodnă. Nu știu de ce trage Carlos de timp, având în vedere că suntem cu toții convinși că până la urmă asta o să se întâmple.

– Intru și eu în joc, zice Kiara oftând.

Mă uit spre Nikki. Abia aștept să terminăm odată cu jocul, ca să rămân singur cu ea.

– Tu ce zici?

– Intru și eu, răspunde aruncându-mi o privire care-mi face inima s-o ia la goană. Numai să-mi explici ce trebuie să fac.

– Ce primește câștigătorul? vrea să afle Brittany.

– Dreptul de a se lăuda cu isprava, răspunde Carlos. Ceea ce în familia noastră valorează mai mult decât banii. Așa c-am face bine să câștigăm, mamacita, adaugă întorcându-se spre Kiara.

Alex așază un băț pe jos ca linie de start și ne arată tuturor invenția fabricată manual – care în fapt nu e decât piciorul unui dres de-al mamei având mingea de tenis băgată în zona degetelor și un nod în celălalt capăt.

– Scopul e să aruncăm discul ăsta improvizat cât mai departe. Câștigă perechea care reușește din încercările cumulate cea mai bună aruncare.

– Cei mai bătrâni să-nceapă, îl invit eu.

– Bine.

Stă la linia de start și începe să învârtă mingea pe deasupra capului tot mai repede, până ce-i dă drumul. Mingea zboară

înalt și departe prin aer. Când aterizează, Alex ne privește pe toți fudul, convins că nimeni n-o să-l întrecă. Se duce și marchează locul cu o piatră.

– Brit, e rândul tău.

Brit încearcă să folosească aceeași tehnică, rotind mingea pe deasupra capului. Alex stă lângă ea, explicându-i cum trebuie să procedeze, în timp ce Paco se joacă netezindu-mi părul dat cu gel.

– Haide, Brit, știi că poți, zice Alex. Acum rotește mingea mai repede în aer. Fato, da' știi că ești sexy când faci mișcarea asta. Ok, acum dă drumul la minge.

Brittany se conformează, dar eliberează ciorapul când este îndreptat spre marginea terenului. Zboară direct în dreapta ei și nu în față. Și aterizează la vreo cincisprezece metri în lateral față de linia de start.

– Ce mama naibii a fost asta? întrebă Alex cu răsuflarea tăiată.

Brittany pufnește și strigă la el:

– Ai spus că arăt sexy și mi-am pierdut concentrarea. Nu-i vina mea. N-am mai jucat chestia asta niciodată, Alex. Data viitoare să taci din gură și să mă lași s-arunc mingea fără să faci comentarii.

– *Chica*, ne-ai făcut de râs. Ai nevoie de antrenamente intensive cu ciorapul, zice el glumeț, apoi o ia în brațe și o aduce spre locul unde stăm noi. Când o să ne-ntoarcem acasă...

– E rândul meu, spune Carlos frecându-și vesel mâinile. Și acum veți avea plăcerea de a-l urmări la lucru pe marele expert, adaugă și se îndreaptă șchiopătând spre linia de start, unde începe să rotească un capăt al dresului pe deasupra capului. Kiara, iei notițe, da?

– Sunt p-p-prea ocupată să mă uit cum îți încordezi mușchii, îi răspunde ea.

Carlos ridică dintr-o sprânceană, apoi aruncă ciorapul cât de tare poate. Mingea aterizează cam la un metru mai încolo de locul marcat de Alex. Carlos scoate încă un strigăt de luptă și își sărută mușchii de armată proaspăt regășiți.

– Puternic ca un soldat, prostovanilor!

– Ești *loco*, îi spun în timp ce așază un băț pe jos pentru a marca locul, apoi ia dresul și i-l dă Kiarei.

Kiara imită stilul elicopter al lui Carlos și se descurcă destul de bine. Dresul nu ajunge atât de departe pe cât îl aruncase Carlos, dar măcar e drept înainte, nu în lateral. Carlos dă din cap, impresionat.

– Cred c-avem victoria în buzunar, Kiara, zice marcând locul.

E rândul meu.

– Stai! strigă Nikki înainte să mă așez la linia de start, apoi se apropie în grabă și îmi strivește buzele cu un sărut. Noroc!

– Mmm, mă dau în vânt după pupicii care aduc noroc. Ar trebui s-organizăm întreceri de-astea mai des, zic eu.

Nikki se trage deoparte, iar eu răsuflu adânc și îmi canalizez toată energia pentru a arunca dresul mai departe decât a făcut-o Carlos. Îl învârt pe deasupra capului, apoi îl azvârl în aer cu toată forța. Zboară sus și sunt convins că înălțimea atinsă e în regulă, însă mă tem că nu și distanța, asta până ce aterizează la câțiva centimetri mai departe de bățul lui Carlos.

– Nu se poate! strigă Carlos.

Îmi sărut mușchii, imitându-l în batjocură.

– Nu-l dobori tu pe înotător, prostovanule! Chiar și-n afara sezonului, tot te bat măr!

O prind pe Nikki de mijloc și o trag spre mine.

– Ei, cum a fost?

– Perfect.

– E rândul tău. Fă-mă mândru de tine, *chica*.

Nikki se duce spre linia de start și concentrarea și determinarea i se citesc pe fața încordată. Învârte mingea pe deasupra capului ca un războinic sabia, apoi îi dă drumul icnind tare, de se aude în tot parcul.

Dresul aterizează mult după locul marcat pentru aruncarea Kiarei. Adunând cele două aruncări, am câștigat.

Arăt cu degetul spre Nikki.

– Bravo, fato!

Sare veselă, săltându-și brațele în aer de parcă tocmai am fi câștigat o excursie în Hawaii.

– Ura! V-am bătut!

În timp ce sărbătorim, o mașină plină de fete se apropie de noi. Oprește și una dintre ele coboară. Are un zâmbet larg pe față și înaintea legănându-și șoldurile direct spre Carlos.

– Carlos! strigă ea emoționată. Nu-mi vine să cred! Fratele meu mi-a zis că te-ai întors, dar... în fine, tocmai voiam să ies în oraș cu prietenele și le-am convins să facem un ocol. Ca să văd cu ochii mei dacă-i adevărat.

E Destiny, fosta iubită din liceu a fratelui meu.

Carlos face ochii mari.

– La n-a-i-b-a, Des. Nu te-am văzut de-atâta timp. Ce mai faci? zice arătând spre Paco. Trebuie să avem grijă cum vorbim din cauza nepoțelului.

Destiny izbucnește în râs.

– Nimic deosebit. Merg la cursurile de asistente medicale. Dar tu?

– Sunt în armată. Staționat în Orientul Mijlociu, dar acum sunt într-o permisie.

– Uau, zice ea lingându-și buzele ostentativ și măsurându-l din priviri. *Tu eres guapo.*

– Și tu arăți bine. La fel cum te știu.

– Nu te-ai căsătorit?

Carlos ridică mâna stângă și arată spre degetul inelar gol.

– Nț. Tot burlac.

– Grozav.

Una dintre fete o strigă.

– Trebuie să plec, dar mă bucur că te-am văzut, zice Destiny și scoate o carte de vizită din geantă. Sună-mă când ai timp. Numărul de telefon e trecut pe verso. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă.

– Bine, spune Carlos și bagă cartea de vizită în buzunarul de la spate.

Ne uităm cu toții cum fosta iubită a fratelui meu își înfășoară brațele în jurul lui, strângându-l tare. Există câteva feluri de îmbrățișări. Îmbrățișarea scurtă, impersonală și “obligatorie”. Îmbrățișarea de durată medie, gen “mă bucur să te revăd”. Și îmbrățișarea de tipul celei aplicate acum de Destiny lui Carlos. Adică una lungă, o combinație între îmbrățișare și presare, care zice “vreau să fim mai mult decât prieteni”.

Îmi arunc privirea spre Kiara. Stă lângă Brittany și e perfect conștientă de tipul de îmbrățișare la care asistă.

– Serios, sună-mă, strigă Destiny în timp ce se întoarce la amicele ei.

Când Carlos se răsucește, în sfârșit, spre noi, cred că ne vede expresia șocată. Probabil că nimeni nu vrea să vorbească pentru că nu știm ce-am putea zice.

Într-un târziu, Kiara e cea care ia cuvântul.

Ridică mâna stângă și flutură în aer degetul “fără inel”.

– Tot burlac? îl imită ea pe un ton sarcastic. Glumești?

– Da' ce-am făcut? întrebă Carlos neștiutor. Ce, voiai s-o mint?

– Nu. Nu voiam să vă lipiți și să vă frecați unul de altul, exact așa cum ați făcut.

– Nu m-am frecat de ea. A fost o îmbrățișare inocentă de rămas-bun.

– I-i-inocentă? Iubitule, n-a fost deloc o îmbrățișare inocentă.

– Exagerezi, Kiara. Vrei să ne certăm, despre asta e vorba? Permisia mi se termină curând și după asta n-o să ne mai vedem pe puțin șase luni. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să faci o dramă dintr-un nimic.

– Nu, nu vreau să ne certăm. Și nici să fac o dramă din nimic, Carlos. Tu ai provocat cearta.

Nărilor Kiarei se umflă de furie și văd că ochii i-au devenit apoși. Dar nu se repede și nici nu țipă la Carlos. Se mulțumește să-i spună:

– Poate c-ar trebui să te împaci cu Destiny. Cred că i-ar plăcea.

– Asta vrei?

– Se pare că asta vrei tu. De ce nu scoți cartea de vizită s-o suni?

– Poate c-așa o să fac, urlă Carlos, de-acum enervat.

– Bine. Și dacă tot o suni, de ce să n-o ceri în căsătorie? Pentru că pe mine, e clar, nu vrei să mă iei de nevastă, mai zice Kiara și o ia înapoi spre casă.

– Carlos, țin mult de tine, dar câteodată te porți ca un idiot, spune Brittany, după care o urmează pe Kiara.

Nikki face un pas în spate, ne anunță “Plec și eu cu fetele”, apoi se face și ea nevăzută.

Alex și cu mine ne uităm la Carlos.

Carlos își aruncă brațele în aer.

– Ce-i? Întreabă pe un ton defensiv, orb la ce se petrecuse.

– Tocmai te-ai purtat ca un măgar cu Kiara de față cu fosta iubită, zice Alex.

– Nu m-am purtat ca un măgar, ripostează Carlos, apoi se apleacă spre noi și ne șoptește: N-am vrut să afle dinainte că vreau s-o cer de soție.

– Măcar puteai să i-o prezinți lui Destiny și să-i explici că e iubita ta.

Carlos scoate mingea din dres și spune:

– Alex, ultimul lucru pe care l-ar vrea Kiara e să-i fac eu cunoștință cu Destiny.

– Tot nu pricepe, șoptesc eu.

Alex își așază palmele pe umerii lui Carlos.

– Spune-mi, Destiny are cea mai vagă idee că ai o iubită?

– Și ce contează?

– Contează. Pentru că a flirtat cu tine pe față.

– Și ce dacă? Așa flirtează fetele. Asta nu-nseamnă că o înșel pe Kiara. Ea știe că nu mă culc cu altele.

– Cu altele nu, da' asta era fosta ta iubită, prostule, zice Alex. Du-te și cere-i scuze Kiarei și rezolvă problema. Implor-o să te ierte, dacă crezi că e cazul.

– Ea crede că nu vrei s-o iei de nevastă, adaug eu.

– Rahat! exclamă Carlos. V-am pus pe toți să căutați cutia cu bijuterii fiindcă *mi'amá* mi-a promis că, dacă o găsesc, pot să-i dau Kiarei inelul pe care l-a primit de la *papá*. L-am dat la bijutier, la curățat. Aveam de gând s-o duc mâine pe Kiara la un concert la Ravinia⁵⁰ și să-i cer mâna în pauză, adaugă scărpinându-se la ceafă și scoțând un oftat. Acum trebuie să dreg lucrurile.

Ne întoarcem acasă și le găsim pe fete stând în curtea din față. Kiara bravează, dar se vede c-a plâns.

– Mi-ai spus că ai trecut de faza cu D-D-Destiny, îi spune ea lui Carlos. E clar că m-ai mințit. Diseară m-m-mă întorc în Colorado. Am obosit s-s-să tot aștept ceva ce n-o s-s-să se întâmple niciodată.

– Am terminat-o cu Destiny din clipa când mi-ai lipit magnetii ăia tâmpiți cu fursecuri pe dulapul de la școală, răspunde Carlos.

– N-n-nu te cred.

⁵⁰ Cel mai vechi festival muzical în aer liber din SUA. Se desfășoară, începând cu 1936, din iunie până în septembrie, la Chicago.

– De dragul tău, voiam să fie ceva special, dar acu'... ce mama naibii, zice Carlos trăgând aer adânc în piept. Kiara, vrei să te măriți cu mine? bolborosește de față cu noi toți.

– Și, mă rog, de ce aș face-o? îl înfruntă Kiara.

– Pentru că te iubesc, răspunde Carlos și se duce spre ea, se așază într-un genunchi și o prinde de mână. Vreau să mă culc lângă tine noapte de noapte și să mă trezesc uitându-mă la tine în fiecare dimineață. Vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să reparăm împreună mașini și să mănânc porcăria aia de taco din tofu pe care o faci și despre care ai impresia că e mexicană. Vreau să mă cațăr pe munți cu tine și să ne luăm la întrecere care din noi ajunge mai repede în vârf. Vreau să mă cert cu tine ca să ne împăcăm pe urmă făcând sex ca doi nebuni. Mărită-te cu mine pentru că fără tine aș fi acum la trei metri sub pământ... și pentru că-ți iubesc familia ca pe familia mea... și pentru că tu ești prietena mea cea mai bună, așa că vreau să îmbătrânesc alături de tine.

Îi dau lacrimile, ceea ce mă șochează, fiindcă nu l-am văzut în viața mea pe Carlos plângând.

– Mărită-te cu mine, Kiara Westford, pentru că atunci când am fost împușcat, singurul lucru la care m-am gândit a fost cum să mă-ntorc mai repede acasă ca să mă-nsor cu tine. Hai, *chica*, spune da.

Kiara izbucnește în plâns.

– Da.

Ne repezim cu toții să-i felicităm, apoi mergem să stăm de vorbă cu câțiva vecini de vizavi care au fost martori la scenă, dar când mă răsucesc pe călcăie văd că Nikki a dispărut.

– Unde-i Nik? o întreb pe Brittany.

Brittany arată spre casă.

– Am rugat-o să-mi aducă de la tine din șifonier un hanorac cu fermoar. Am înghețat de frig.

Șifonier? Of, la naiba! Năvălesc la mine în cameră și o găsesc pe Nikki căutând printre hanoracele care atârnă în șifonier. Dacă dă cu ochii de Glock...

– Hei, zic postându-mă în fața ei.

Împing ușa, blocându-i accesul la șifonier. Pistolul o mai fi acolo unde îl lăsasem? Sau l-a găsit? Ce explicații aș putea să-i dau dacă îmi cere socoteală? Aș putea încerca să fac pe prostul, deși nu m-am priceput niciodată prea bine la treaba asta.

– Hei, îmi răspunde ea. Brittany m-a rugat să-i aduc o jachetă de-a ta.

– Lasă că i-o duc eu, spun împingând-o ușurel din fața șifonierului.

Nikki se uită mirată la mine.

– Ce s-a întâmplat?

Am o armă pitită înăuntru, asta s-a întâmplat.

– Nimic.

– Ești sigur? Pari cam agitat.

– Păi sunt, zic eu și-mi vine să mă dau cu capul de pereți pentru c-am făcut-o curioasă. Voiam să-ți zic ceva.

– Ce?

Ezit o clipă, așteptând să prind din zbor o idee deșteaptă.

– M-am îndrăgostit de tine, izbucnesc.

Fir-ar să fie. Chiar am rostit cuvintele astea? Nu le-am mai spus niciodată unei fete și mi-am jurat nici să nu le spun vreodată, decât dacă așa simt.

Iar partea cea mai gravă e că într-adevăr așa simt.

După ce Luis a rostit cuvântul acela magic care începe cu *i*, m-am prefăcut c-o aud pe Brittany cum mă strigă și practic am fugit din cameră. Am ignorat faptul că mi-a spus că mă iubește și după aceea nu a mai repetat declarația.

Miercuri mă decid să-l însoțesc la lucru, pentru că trebuie totuși să discutăm despre cele petrecute duminică. Nu vreau să fac mare caz, dar nici nu-mi place să-l văd aruncând cu vorbele, așa cum făcea și Marco.

Luis lucrează acum pentru vărul lui. Atelierul auto al lui Enrique se află în partea de sud a Fairfieldului, la colțul dintre Washington Street și strada principală. E o intersecție unde obișnuiau să-și dea întâlnire membrii bandelor. Când eram în școala primară, zona asta era recunoscută pentru incidentele săptămânale cu împușcături din mașini. Am văzut cu ceva vreme în urmă un articol pe prima pagină a ziarului local în care se vorbea despre absența activității bandelor în ultimii ani, dar tot mă simt ciudat că am ajuns în partea asta a orașului.

– Aici e, spune Luis și oprește motocicleta pe unul din cele trei locuri de parcare din fața atelierului.

În trecere, zăresc urmele de gloanțe pătrunse în zidul de pe latura clădirii. Luis mă conduce înauntru.

Un tip cu tatuaje pe toată lungimea brațelor stă aplecat deasupra unui motor. Poartă un tricou murdar și niște pantaloni pe care-ar fi trebuit de mult să-i spele.

– Salut, ese, zice el.

Luis arată spre mine.

– Ea e Nikki.

– *Encantando de conocerte, Nikki. Soy Enrique, el primo de Luis.*⁵¹

– Nikki nu știe spaniolă, Enrique, îl informează Luis.

Enrique scoate un hohot de râs.

– Scuze. Am crezut că ești mexicană.

– Nu toți mexicanii vorbesc spaniola, ripostez eu.

– Toți cei pe care îi cunosc eu o vorbesc, spune el. De fapt, majoritatea nu vorbesc engleza.

– Tata a considerat că e mai important pentru el să-nvețe bine engleza. Nici măcar acasă nu vorbim între noi în spaniolă.

Enrique clatină din cap, semn că nu-i de acord cu teoria lui tata.

– Fiecare cu părerile lui.

Luis se apropie și se uită sub capota mașinii la care lucrează vărul lui.

– Scurgere la filtrul de ulei? întrebă el.

– Sí. Trebuie reparat și...

⁵¹ Încântat să te cunosc, Nikki. Sun Enrique, vărul lui Luis (lb. spaniolă).

Încremenește când o fată intră în atelier. Pare puțin trecută de douăzeci de ani și mi-e clar că-l cunoaște pe Luis, din moment ce din clipa când îl vede se repede la el și-l îmbrățișează cu foc.

– Te-ai făcut un adevărat bărbat, Luis, zice trecându-și palma peste barba lui nerasă. Ultima dată când te-am văzut, abia îți răsăreau tuleiele.

Luis îi îndepărtează mâna.

– Mersi că m-ai făcut de râs în fața iubitei, Isa.

– Alex nu mi-a spus că ai o iubită, spune fata și se uită surprinsă la mine, care stau retrasă la câțiva metri distanță. Scuze, nu te-am văzut. Sunt Isabel, o veche prietenă de-a fratelui lui Luis.

Îi zâmbesc.

– Și eu mă bucur să te cunosc.

Enrique, care a rămas tăcut de când Isa a intrat în atelier, își șterge mâinile pe pantaloni. Îl văd cum înghite în sec și observ că pare agitat.

– Bună, Isa, zice el rânjind cu toată fața. Ce plăcere. Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

– Am fost ocupată cu munca, răspunde ea.

– Da, știu. Îmi pare rău că nu-ți faci timp să treci mai des pe aici.

Isa își mușcă buzele, tulburată.

– Mașina s-a înecat când am vrut s-o pornesc. M-am gândit s-o aduc aici, ca s-o verifici.

– Sigur că da, exclamă Enrique plin de entuziasm. Dă-mi cheile. O să mă uit la ea chiar acum. Luis, du-te în spate. Am tras acolo mașinile care au nevoie de schimb de ulei.

Luis îmi spune să-l aștept în timp ce se duce și-și pune salopeta. Stau câteva minute de vorbă cu Isa, apoi Luis se întoarce.

– Vrei să lansezi o nouă tendință în modă? îl întreb în glumă, uitându-mă la salopeta mult prea mare care îl acoperă de la gât până la glezne.

Arată cu degetul mare spre încăperea din fundul atelierului.

– Vrei să probezi și tu? Am una de rezervă în spate.

– Nu, mersi.

Ia o trusă de unelte de pe un raft și-mi face semn să-l urmez. Soarele strălucește pe cer și astăzi e cald afară, deși cu vremea din Chicago toamna, niciodată nu știi ce va aduce ziua de mâine. Mă așez pe jos în fața mașinii la care lucrează Luis și-mi ridic capul, ca să mă bată soarele.

– Enrique e membru în vreo bandă? îl întreb încet, ca să nu m-audă decât el.

– E GA – Gangster Autentic... nu mai e activ.

– Cum adică?

Ridică din umeri.

– E veteran, nu pifan. Gangsterii Autentici sunt convocați numai dacă se întâmplă ceva foarte important. Altfel... își vede de treaba lui, deși... loialitatea rămâne.

– O place pe Isabel.

– Știu, zice și se așază pe troliu, scoțând uneltele din trusă. Numai că, din câte mi-a spus, Isabel l-a refuzat de fiecare dată când a invitat-o în oraș. Ea suferă și acum fără speranță după tipul pe care l-a iubit în liceu.

Un val de regrete că și eu am jelit fără rost după relația mea eșuată cu Marco mă cuprinde. Mi-am pierdut timpul, timp pe care n-o să-l mai capăt în veci înapoi.

– A fost o despărțire urâtă?

Luis îngheață.

– Nu s-au despărțit propriu-zis. El a murit.

– Groaznic.

Luis își ferește privirea.

– Era prietenul cel mai bun al lui Alex.

– Cum a murit?

– A fost împușcat.

Prin cap încep să mi se învălmășească tot felul de întrebări.

– De o bandă rivală?

– Nu. De propria bandă.

Stă pe troliu și se uită trist în jos.

– Luis, nu reușesc să înțeleg de ce-ar vrea cineva să intre într-o bandă.

– Unii oameni n-au de ales, răspunde el, apoi se întinde la loc pe troliu, sub mașină.

Îl bat cu pantoful în picior.

Alunecă înapoi de sub mașină și se uită la mine.

– Întotdeauna ai de ales. Uite, tu n-ai intrat într-o bandă, deși frații tăi așa au făcut, spun eu și mă aplec să-l sărut. N-ai ales calea ușoară. Și te iubesc pentru asta.

Ridică din sprâncene la auzul cuvântului care începe cu i.

Ups! Am încurcat borcanele.

– Nu în sensul că te iubesc, mă grăbesc să adaug, după care îmi acopăr gura cu mâna, jenată.

Se ridică în șezut și îmi trage cu blândețe mâna în jos.

– Nu-ți face griji, *mi chava*, zice și-mi face cu ochiul. Am înțeles ce vrei să spui. Uite care-i treaba, nu știu exact de ce-au intrat frații mei în bandă. Presupun că au făcut ceea ce trebuiau să facă. Așa că nu-i judeca atât de aspru. Nu știi ce-nseamnă să ai o viață ca a noastră... să fii sărac și să te trezești în mijlocul unor lupte de stradă. N-ai fost niciodată nevoită să vezi oameni împușcându-se din mașini și să-ți ții prietenul muribund în brațe. Crede-mă, e nasol de tot.

– Ai dreptate. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi. Mă bucur doar că nu ești băgat în treburile astea.

Dă din cap, apoi se apucă de lucru, iar eu stau și-l urmăresc.

– Pot să te ajut cu ceva? îl întreb la un moment dat. Mă simt prost să stau degeaba în timp ce tu muncești.

Scoate mâna de sub mașină.

– Dă-mi cheia pentru filtrul de ulei.

Mă uit la uneltele așezate pe jos. Hm... toate arată la fel.
Luis stă în continuare cu mâna întinsă.

– Aici m-ai pierdut.

Râde.

– Scuze. E chestia aia care arată ca un clește cu mânere roșii din cauciuc.

Având în vedere că printre unelte se află o singură chestie cu mânere roșii, ghicesc ce-i trebuie. Iau cheia și i-o așez în palmă.

După ce termină, iese de sub mașină.

– Îmi amintești de cumnata mea. Nu știe nimic despre mașini, doar să bage cheia în contact.

Ridic mâna, ca la școală.

– Și eu știu să fac asta.

– Spune-mi măcar că taică-tău te-a învățat cum să schimbi o roată.

– Nu trebuie să-nvăț să schimb roțile, răspund scoțând din geantă un card pe care îl port întotdeauna la mine, pentru orice eventualitate. Tata mi-a luat un card Triplu-A pentru situații de urgență.

Își dă ochii peste cap.

– Ar trebui să știi să schimbi roțile. Să-mi amintești să-ți arăt cândva.

Petrecem restul timpului stând de vorbă. E cu adevărat înspăimântător. Cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îl plac mai mult. Suntem complet diferiți, dar îl înțeleg. Nu rămânem niciodată în pană de subiecte și chiar dacă discuția trenează la un moment dat, între noi nu intervin tăceri stânjenitoare.

– Ce-ai zice să aplici la Purdue? mă întreabă când ajunge la a patra mașină care așteaptă să-i fie schimbat uleiul.

Mi-a spus deja că Purdue e pe primul loc pe lista lui de aplicații la colegiu.

– Nu știi. Nu am trecut-o în primele mele zece opțiuni. De ce mă-ntrebi?

– Mă gândeam că... dacă tu și cu mine vom mai fi... Știi ceva, uită ce-am zis. Cred c-am inhalat prea mulți vapori de ulei.

Ar fi grozav să mai fim împreună la sfârșitul anului școlar și să mergem la același colegiu. Mă simt atât de apropiată de Luis și cu fiecare zi care trece ne apropiem și mai mult. Trebuie să-mi amintesc constant să nu mă las purtată de val.

Trebuie să-i spun ce simt.

Îl bat cu palma pe genunchi.

– Cred că relația noastră a devenit prea serioasă.

– De ce ești așa pesimistă? răspunde ieșind din nou de sub mașină. Trebuie să ai mai multă încredere.

Mă trage în jos spre el și mă mângâie pe spate. Simt cum căldura mâinilor lui îmi pătrunde prin bluză.

– Sunt murdar pe mâini, zice. Probabil că ți-am pătat bluza.

Ne retragem la auzul unor pași.

– Ce mai faci, omule? spune Marco.

E însoțit de un tip uriaș, cu o înfățișare înfricoșătoare.

Mă agăț cu putere de brațul lui Luis.

– Nu mă prezinți amicei tale? întrebă tipul cu înfățișare înfricoșătoare.

Simt mușchii lui Luis cum se încordează.

– Nikki, el e Chuy, un prieten de-al meu.

Chuy își mută trabucul dintr-un colț al gurii în celălalt și mă măsoară din ochi cu mare interes. Mă face să mă simt de parc-aș fi evaluată.

– Mergi la liceul Fairfield?

– Da.

– Nu te-am văzut niciodată.

– Locuiește în partea cealaltă a orașului, intervine Marco.
Nu-i așa, Nik?

Dau din cap că da.

– Uite ce-i, băieți, zice Luis și am senzația că încearcă deliberat să le mute atenția de la mine. Dacă îl căutați pe Enrique, cred că e în atelier.

– Nu pe Enrique îl caut, spune Chuy. Ci pe tine, Fuentes.
Am o sarcină pentru tine.

Inima aproape că mi se oprește în piept când realizez ce se petrece.

Luis a fost racolat în LB.

Expresia șocată a lui Nikki când Chuy mi-a zis că pe mine mă căuta îmi spune c-a înțeles despre ce-i vorba. Își ia geanta și sacul cu cărți de pe jos.

– Trebuie să plec acasă. Acum.

– Ce te grăbești așa tare? o întreabă Chuy. Ai vreo problemă cu mine, pentru că vreau să stau de vorbă cu prietenul tău?

– Nu, n-are nicio problemă cu tine. Hai să mergem înăuntru, intervin eu.

N-am niciun chef ca Nikki să-nceapă iar să mă ia la întrebări.

Chuy dispare fără grabă înăuntru. E urmat de Marco. Mă-ntorc spre Nikki.

– E-n regulă, o asigur. Nu e ce crezi tu.

Se uită la mine de parc-aș fi un străin, nu iubitul ei.

– Vreau să mă-ntorc acasă.

– Te duc imediat. Dar acum te rog să stai aici... și să m-aștepți.

Intru în atelier, nerăbdător să scap cât mai iute de Chuy și de Marco.

– Unde s-a dus Chuy? îl întreb pe Enrique.

Isa e tot acolo și stă de vorbă cu el.

– La mine în birou, răspunde Enrique.

Nu-și permite să-l vorbească de rău pe Chuy din cauza loialității lui neabătute și a jurământului de credință față de Latino Blood, chiar dacă l-a depus cu multă vreme în urmă.

Chuy e așezat la biroul lui Enrique, de parcă el ar fi proprietarul atelierului. Marco stă în picioare lângă el, ca un bodyguard.

Închid ușa după mine, pentru cazul că Nikki ar trage cu urechea.

– Bun, despre ce-i vorba?

Chuy lasă scrumul să cadă direct pe birou.

– E un tip care-mi datorează cinci bătrâne. Vreau ca tu și cu Marco să recuperați banii. Astă-seară.

Întinde mâna și scoate o bucată de hârtie din buzunarul de la spate. Mă uit la adresă. Augusta Lane.

– E pe teritoriul bandei Fremont 5, spun eu.

– Îhî.

Nu pot să mă gândesc decât la privirea dezamăgită a lui Nikki când am lăsat-o afară, lângă mașină.

– N-ai cum să intri pe teritoriul celor de la Fremont 5 fără să-ți zboare careva creierii, îmi scapă porumbelul din gură.

– Ba da. Și exact asta ai să faci, adaugă Chuy arătând spre ușă. Iubițica aia a ta pare o fată tare drăguță. Mi-ar trebui o puicuță de-asta sexy să-mi vândă marfa în față la barul DePaul.

Băieții de colegiu trebuie serviți de fete frumoase. Nu-i așa, Marco?

Marco dă din cap afirmativ.

– Așa e. Mariana face furori acolo.

Rahat!

– Să nu v-atingeți de Nikki, rostesc eu răspicat.

Vreau să mă fac bine înțeles că Nikki nu va fi niciodată un bun aparținând bandei. Al naibii să fiu dac-o s-o târăsc și pe ea în LB.

– Cred c-a sosit momentul să-ți dezvălui un mic secret, zice Chuy ridicându-se. La Chicago Community Bank există o cutie de valori pe numele tău. Când vei împlini optsprezece ani, vei avea acces la ea. Cheia e la mine.

Scoate din buzunar o cheiță argintie strălucitoare și o împinge pe birou înspre mine.

– Imediat după ziua de naștere, o să-mi aduci tot ce găsești în cutia de valori. Dar mai întâi trebuie să mergi în seara asta pe teritoriul celor din Fremont 5, ca să-mi arăți că poți rezista presiunii. Loialitatea, Luis. Trebuie s-o câștigi și după aceea vei culege roadele.

Iau cheia și o vâr în buzunarul de la spate.

– Zici c-ai deschis depozitul pe numele meu?

– Asta nu are importanță. Important e să-ți dovedești loialitatea, zice scoțând pe nas un nor de fum. Dacă o vei face, o să ai parte de mai mulți bani decât ai visat vreodată.

Marco dă să iasă din birou în urma lui Chuy. Mă postez în fața lui și-l opresc înainte s-ajungă la ușă.

– Tu ce amestec ai în chestia asta, Marco?

– Eu nu fac decât să execut ordinele.

– Asta vrei să fii toată viața, un executant?

– N-am nicio altă opțiune. Nici tu n-ai. Asta-i o chestie serioasă, Luis. Eu o știu. Chuy o știe și el. Așa că-i momentul să te pui pe treabă, adaugă împingându-mă ca să iasă. Cu cât te desparți mai repede de Nikki, cu atât va fi mai bine. Nikki nu face decât să complice lucrurile. Ne întâlnim la depozit peste o oră.

După ce pleacă, mă uit din nou la bucățița de hârtie pe care e notată adresa. Am nervii întinși la maxim.

Nikki mă așteaptă în garaj. Stă de vorbă cu Isa. Nu vreau s-o mint în continuare, dar nici să risc s-o pierd.

– Hei, spun îndreptându-mă spre ea.

– Du-mă acasă, Luis, îmi ordonă ea. Rău am făcut c-am avut încredere în tine.

Încredere. M-a implorat să-i acord încredere și-n tot acest timp făcea afaceri pentru Latino Blood... împreună cu Marco. Inima nu mi se înmoaie. Mi se frânge.

Ies ca o furtună și mă cațăr în spatele motocicletei.

– Lasă-mă să-ți explic, zice Luis.

Clatin din cap. Nu vreau s-aud nimic. Suspiciunile mele au fost de la bun început întemeiate.

– Nu e ce crezi tu.

Iubirea. Nu e oare decât un cuvânt folosit de băieți pentru a le manipula pe fete?

– Nu vreau s-aud nimic, răspund. Dacă nu mă duci acasă, o s-o iau pe jos.

Dau să cobor de pe motocicletă. Luis înjură în barbă, apoi zice:

– N-ai să mergi pe jos. Te duc eu.

M-așez la loc și mă prind cu mâna în spate în loc să mă țin de el. Dacă-l ating, o să-mi pierd curajul și-o să-l las să-mi explice de ce toate indiciile duc spre ideea că-i membru al bandei. Mi-e teamă că o să-l cred și asta pentru că vreau să-l cred. *Nu e ce crezi tu*, așa mi-a spus.

Oprește motocicleta pe aleea din fața casei.

– Nik! strigă după mine când cobor și mă îndrept spre ușă.

Nik!

Mă opresc, dar fără să mă-ntorc cu fața spre el.

– Tu ești dintr-o familie bogată și locuiești într-un cartier de oameni bogați. Eu nu. Tipi ca Marco și Chuy sunt... de-ai mei.

– Și eu sunt unul de-ai tăi, șoptesc încetișor.

– Nu în același sens, zice și mă ia de umeri. Nikki, nu sunt un Latino Blood.

Mă răsuțește spre el și-și întinde brațele goale spre mine.

– Uite, vezi, nu am tatuajele bandei. Nu spun că nu umblu cu oameni din bandă, dar nu sunt de-al lor.

– Nu vreau să umbli cu ei.

– Asta e ca și cum eu ți-aș cere să nu te vezi cu Kendall.

Are dreptate, chiar dacă nu-mi convine. Latino Blood e prezentă în partea de sud a orașului, acolo unde locuiește el.

– Nu știi ce să zic, Luis, spun făcând un pas în spate ca să pot gândi mai limpede. Am impresia că nu-mi spui tot adevărul. Am nevoie de tine și mi-e teamă că ești deja în bandă.

– Umblu cu ei, asta-i tot.

– Mi s-a mai spus asta și altă dată. De către Marco. Și știi că povestea noastră s-a sfârșit urât.

– Da' eu nu sunt Marco. Și nu sunt în Blood. Și n-o să te părăsesc.

Mă uit în ochii lui și văd în ei numai sinceritate. Nici urmă de minciună.

– Sper că n-o să te-apuci să vinzi droguri. Pentru că atunci am terminat-o cu tine.

– N-o să vând droguri. Promit.

Boxcar Alley este cel mai nasol cartier din suburbiile de vest ale orașului Chicago. Casele sunt așezate în fața unui depou de vagoane de marfa scoase din uz, ceea ce-l face locul ideal pentru tranzacții ilegale și toxicomanii fără adăpost.

N-am timp de pierdut, așa că iau pistolul din șifonier și mă întorc la atelierul lui Enrique. El o să-mi dea sfaturi fără să-l ia gura pe dinainte în fața restului familiei. Enrique a păstrat Codul Tăcerii impus de Latino Blood chiar și atunci când alți tipi nu l-au respectat.

I-am spus lui Nikki că n-o să fac afaceri droguri. Nu-mi place c-am fost nevoit s-o mint. Dar dacă a vinde droguri este condiția pentru a câștiga încrederea lui Chuy și a-mi proteja familia, ce pot să fac? Nici eu nu vreau să fac treburi murdare pentru Chuy, însă n-am încotro. Nu am mințit-o când i-am spus că nu sunt în Latino Blood. Cu toate că Chuy așa crede. Nu fac decât să interpretez un rol pentru a afla ce pun la cale cei din bandă. Și pentru asta trebuie să joc strategic.

Enrique se uită la mine stând așezat la birou.

– Fir-ar să fie, vere. Boxcar Alley e un cartier nenorocit. E pe teritoriul inamic.

– Marco vine cu mine, îl informez eu. Ca să-mi țină spatele.

– Vrei să vin și eu? Problema e că-s cunoscut în zonă și dacă mă văd Gangsterii Autentici din Fremont 5, ar putea să iasă rău.

– Nu vreau să se răzbune pe tine sau să-ți distrugă atelierul.

– Bine. Ai mare grijă de tine, Luis. Ia Mustangul meu. Dacă *pendejo* ăia din Fremont 5 sar la bătaie, măcar să ai cu ce să fugi. Cei mai mulți dintre tipii tineri din bandă nu prea știu să tragă, zice bătându-mă pe spate. Ești înarmat?

Dau din cap că da.

– Deși și tu și eu știm că n-o să folosesc pistolul.

– Vezi să nu te împuști singur din greșeală, spune, apoi se uită fix în ochii mei. Dacă se ajunge la o chestie de care pe care, atunci să fie ei.

Mă întâlnesc cu Marco la depozit. Pornim spre Boxcar Alley și străbatem în viteză zone mai prăpădite decât Fairfield. Mi-am tras un hanorac pe mine și o pereche de ochelari de soare, așa că sper că nimeni nu va observa că nu sunt din cartier.

Se vede treaba că Marco a mai fost pe aici, din moment ce după ce parcăm îmi zice să-l urmez. Depășim o prăvălie cu băuturi și c-un bețiv în față, care vorbește singur. Tipii care vin spre noi pe stradă arată în mod cert de parc-ar căuta ceva acțiune sau un motiv de încăierare. Ne pitim într-o drogherie și rămânem în afara razei lor vizuale până ce trec mai departe. Sunt convins că într-o bătaie am face față la trei sau patru, dar n-aș paria pe noi dacă am fi doi contra zece.

Ne furișăm prin străduțele dosnice din spatele depoului. Nu ridic capul decât atunci când sunt nevoit să văd ce am în față. Marco se îndreaptă direct spre casa cu pricina, de parcă ar recupera bani zilnic de pe teritoriul celor din Fremont 5.

– Nu vrei să verificăm mai întâi care-i treaba? îl întreb eu. Sau să ne facem un plan?

Marco dă din mână nepăsător, semn că n-am de ce să-mi fac griji.

– Nt, totu-i în regulă.

Sună și un tip vine și deschide ușa.

– Ce vreți? întreabă pe un ton tăios.

– Bani. Și dacă nu ni-i dai acu', o să-ți facem viața un coșmar, latră Marco prin dinții încleștați.

Are ochii larg deschiși și arată ca un nebun. Mă gândesc că joacă teatru, asta până îl văd cum scoate un pistol și îl îndreaptă direct spre capul individului.

– Dă-ne cele cinci miare sau îți zbor creierii. Hai mai iute, că n-am timp de pierdut.

– Stai așa, Marco, îi spun. Ia-o mai ușor, frate.

– Tu vezi-ți de treaba ta. Stai cu ochii în patru. Nu lăsa pe nimeni înăuntru.

Tipul ridică mâinile în aer, face un pas în spate și intră în casă, urmat de Marco. Nu știu ce să fac. Mi-e clar de-acum că Marco face din această intervenție o demonstrație de forță. Fir-

ar a naibii de treabă! Dacă se-apucă să tragă... încep să mă gândesc cum ar fi viața mea în spatele gratiilor.

Nu așa îmi făcusem eu planurile. Urma să mă întorc la Fairfield, să termin liceul, să merg la colegiu și pe urmă să aplic la programul aeronautic de la NASA – așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. În mintea mea, prevăzusem totul punct cu punct.

În timp ce, după cum mi se arată acum, singurul loc în care aș merita s-ajung e pușcăria. Mă uit în sus la cerul întunecat. O să pierd totul... inclusiv pe Nikki.

După câteva minute, tocmai când dau să bat la ușă ca să îi spun lui Marco c-am terminat cu Chuy și că nu-mi mai pasă de ordinele lui cretine, îl văd că iese.

– Ai luat banii? îl întreb.

– Îhî.

– Deci totul e ok?

– Hmm... Cred c-ar fi cazul să o luăm din loc și cât mai rapid.

Ne grăbim să străbatem labirintul de străduțe din Boxcar Alley. Mă uit în spate și văd niște tipi care s-au luat după noi. Își agită armele, iar noi încercăm să ne pierdem urma prin depoul ticsit de marfare.

Nicio șansă.

Ne ascundem în spatele unui vagon. Marco scoate capul și un glonț zboară razant pe lângă el.

– Trebuie să ieșim de aici. Dacă rămânem pe loc suntem terminați, zice.

N-am fost niciodată implicat într-un schimb de focuri, dar am fost martor la câteva. Scot pistolul, dar îl țin la șold, parțial ascuns vederii. Marco face același lucru.

– Mașina noastră e acolo. O vezi? îl întreb în timp ce adrenalina îmi pompează prin vene cu maximă viteză.

Dă din cap.

– Hai să fugim și să ne aruncăm în ea fără să ne uităm înapoi, îi spun.

– Am priceput.

– Dacă trag în noi, trage și tu în vagoane, ca să-i sperii. Or să bage capu' la cutie și să sperăm c-or să și-l țină acolo până ce ajungem noi la mașină.

N-avem timp de strategii elaborate sau de făcut un plan de rezervă, pentru că tipii sunt pe cale să ne înconjoare. Dacă nu ne mișcăm rapid, se-alege prafu' de noi.

– Acum! strig eu și amândoi ne repezim spre Mustangul lui Enrique.

Pulsul mi se accelerează când aud răsunând o împușcătură. Apoi o alta. Și încă una. Sar în mașină și mă uit la Marco. Scoate pistolul pe geam și îl descarcă, în timp ce eu pornesc motorul.

Demarez în trombă, conștient c-am scăpat ca prin urechile acului.

– Pune pistolul în torpedou, îi spun dându-i arma.

Mă uit în oglinda retrovizoare după polițai, dar nu zăresc niciunul.

Gâfâim și zgomotul respirației noastre e singurul care se aude în mașină.

– A fost cât p'aci, zice Marco rezemându-și capul de spătarul scaunului. Of, rahat, omule, spune după câteva clipe.

– Ce-i?

– Ești rănit.

Mă uit spre biceps. Sângele îmi curge din braț, pătând scaunul. Sfâșii gluga de la hanorac și-i spun lui Marco să-mi lege brațul.

– N-am nimic, îi zic. E doar o zgârietură.

– Din zgârieturi nu curge sânge, Luis. Ești sigur că te simți bine?

Îmi imaginez expresia de pe fața mamei când va vedea că sângerez.

– O să dorm la noapte la Enrique. O să m-ajute el cu rana.

– Ai avut noroc c-ai scăpat cu viață, spune Enrique când apar la el acasă, o jumătate de oră mai târziu. Brațul tău...

– A avut o scurtă întâlnire cu un glonț tras de cei din Fremont 5, completez eu.

Dă din cap.

– Maică-ta o să înnebunească de grija ta și pe urmă o să te omoare în bătaie. Chuy e un nemernic că a trimis doi puști ca voi pe teritoriul dușman.

– Mie-mi spui.

Fac un duș în apartamentul lui Enrique de deasupra atelierului. Glonțul a ieșit, dar mi-a făcut o creștătură de vreo cinci centimetri și când mă așez și mă uit în jos la rană simt că doare al dracului de tare. N-o să fie greu s-o ascund, chiar și bandajată. O să port un hanorac și cămăși cu mânecă lungă până ce o să se vindece.

– Unde s-a dus Marco? mă întrebă Enrique după ce închide atelierul și urcă la apartament.

– La depozit.

Îmi trag pe mine cămașa împrumutată de la Enrique. A sunat-o pe *mi'amá* și a anunțat-o c-o să rămân la el peste noapte.

– Știi ceva cum c-aș fi fost binecuvântat din naștere în LB?

– Nu știu nimic despre așa ceva, zice uitându-se intens la mine. Și chiar dacă aș ști, probabil că n-aș putea să-ți spun.

Comprende?

Știe. Dau din cap în semn c-am înțeles. Nu are niciun rost să-ncerc să-i smulg informații. Dacă a jurat să păstreze secretul, îl va duce cu el în mormânt.

Codul Tăcerii.

Un cod pe care încă nu l-am încălcat, deși intenționez s-o fac cât mai curând.

La două săptămâni după ce mă asigură că nu face parte din Latino Blood, Luis împlinește optsprezece ani. Știu că părinții mei sunt invitați la un dineu în oraș, iar Ben e plecat în Wisconsin, la un turneu de jocuri pe calculator, așa că îl invit pe Luis la mine pentru o cină aniversară intimă.

Nu sunt o bucătăreasă prea pricepută, dar știu să gătesc după rețetă. Am cumpărat o carte mexicană de bucate de la librărie. La mine-n casă nu consumăm prea des mâncare mexicană autentică, așa că cele mai multe rețete reprezintă pentru mine o noutate absolută. În afară de micul dejun, noi comandăm de obicei mâncarea sau servim masa la clubul Brickstone. Dacă totuși prepară ceva în casă, mama se rezumă în general la feluri simple, precum pastele sau carnea semipreparată și marinată, care nu trebuie decât băgată în cuptor.

Luis ajunge fix la șase, așa cum stabiliserăm, cu un buchet de narcise galbene în mâini. Codițele sunt legate cu o fundă galbenă mare.

– Hei, zice.

– Hei, răspund eu.

Îmi examinează rochița neagră scurtă și decoltată, care mi se mulează perfect pe corp.

– Să fiu al naibii, Nik, arăți de milioane, spune uitându-se oarecum rușinat în jos, la blugii pe care-i poartă. Scuze, ar fi trebuit să mă dichisesc și eu nițel.

– Nu e cazul. Arăți oricum ca un armăsar, zic eu luându-i florile din mână. N-ar fi trebuit să-mi aduci flori. E ziua ta, nu a mea.

– Mi-a făcut plăcere.

Duc florile la nas ca să le miros și Luis pare agitat.

– N-am știut dacă or să-ți placă sau nu. Carlos m-a sfătuit să-ți iau niște trandafiri roșii, dar eu am ales flori galbene. Mi-am zis că aveți ceva în comun. Florile astea am impresia că luminează încăperea... așa, ca tine.

Întind mâna și-i mângâi barba nerasă, gândindu-mă cum de mi-a trecut vreodată prin cap că ar putea să semene, câtuși de puțin, cu Marco. Privirea lui tandră îmi pătrunde drept în inimă.

– Îmi plac la nebunie. Haide, ți-am pregătit cina, mă fudulesc eu.

– Ce-i asta? mă întreabă de cum dă cu ochii de cutia împachetată pe care am așezat-o pe masă.

– E cadoul tău.

– Nu trebuia.

– Știu. Dar am vrut să-ți fac un cadou. Deschide cutia.

O deschide și eu îmi țin răsufierea.

Scoate dinăuntru un obiect ce seamănă cu o bucată contorsionată de minereu de fier negru la culoare, însă eu știu că nu-i o rocă oarecare. O învârte gânditor în mână, studiind-o. Oare a ghicit ce este? Sper să n-o confunde cu un prespapier ieftin.

– E un meteorit, mă grăbesc să-i explic. Din Argentina, în cutie vei găsi certificatul de autenticitate, cu date despre locul și circumstanțele în care a fost găsit.

Se uită la mine cu o expresie uluită pe deasupra meteoritului.

– Știu ce e. Am văzut așa ceva în muzee. Și-n cărți. Dar n-am ținut niciunul în mână până acum. Și nici nu mi-am permis să cumpăr.

Examinează fiecare latură în parte, mângâind cu venerație toate curbele și adânciturile.

– Nu-mi vine să cred că obiectul ăsta provine din spațiu. E super tare... și suprarealist.

– E-al tău.

– Nu știu ce să spun. Trebuie să fi costat o avere. Eu... uau! Aproape că îmi vine să te rog să-l returnezi și să ceri banii înapoi, numai că nu vreau să mă despart de el.

Îl sărut pe obraz.

– E-n regulă. Oricum n-aveam nevoie de banii din fondul pentru colegiu.

Ridică din sprâncene, iar eu zâmbesc obraznic.

– Glumesc. Am pus deoparte o parte din banii câștigați din babysitting și primiți cadou de ziua mea, zic trasând o linie în jos pe cămașa lui. Oricum, meriți cadoul.

– Asta e discutabil, *mi chava*, spune el prinzându-mi mâna. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

– Bine. Misiune îndeplinită.

– Nu încă.

Așază cu grijă meteoritul înapoi în cutie și mă sărută pasional, până ce-mi doresc mai mult și simt că mă topesc pe dinăuntru. Rămân fără suflare și nu vreau să mă mai opresc. Știu că suntem singuri și mai știu că i-am pregătit și un alt cadou, așa că sunt tentată să-i propun să sărim peste cină.

– Mersi pentru cadou, zice cu buzele lipite de-ale mele.

– Cu plăcere, răspund îmbujorată toată, apoi mă desprind din îmbrățișare și arăt spre sufragerie, unde totul e aranjat. Am gătit mâncare mexicană.

– După o rețetă moștenită de la *abuelita*⁵²?

– Nu tocmai. M-am inspirat dintr-o carte de bucate cumpărată ieri de la mall.

Râde.

– Data viitoare când vei dori să gătești ceva autentic mexican, cheamă-mă. *Mi'amá* ne-a învățat să gătim pe mine și pe frații mei încă de când eram mici.

⁵² Bunicuța (lb. spaniolă).

Abia după ce-i ofer un platou de enchilada de pui și guacamole⁵³ îmi dau seama c-ar fi trebuit să respect întocmai rețeta și să amestec bucățile de avocado cu mâna în loc să le bag în mixer. Sosul arată ca o supă și n-are niciun gust. Pentru desert am pregătit niște tarte cu fructe, care se desfac însă în mici bucăți gelatinoase atunci când le servesc.

– Ai făcut o treabă excelentă, zice Luis în timp ce fugărește cu lingura prin farfurie tarta alunecoasă care nu se dă prinsă cu niciun chip.

– Minți. A ieșit o porcărie. Adevărul e c-ar fi trebuit să comand mâncarea. Dacă ai fi doamna Peterson, mi-ai da patru pentru cina asta.

Râde.

– Ba nu, îți dau zece pentru că te-ai străduit. Chipsurile de tortilla au fost grozave.

– Fiindcă le-am cumpărat de la băcănia mexicană din Wheeling.

După ce terminăm, mă ajută să strâng masa și să pun vasele în mașina de spălat. Îl văd apoi că se reazemă de blatul de lucru din bucătărie și mă urmărește din priviri.

– Ai făcut planuri și pentru restul serii sau improvizăm?

Îi iau mâna și-i împletesc degetele cu ale mele.

– Mai am un cadou pentru tine.

⁵³ Turtă din făină de porumb (tortilla) umplută cu diverse feluri de carne mărunțită și câteva tipuri de ardei foarte iuți.

– Da? Ce?

Mă apropii și-i șoptesc la ureche:

– Eu.

Înghite în sec. Mușchiul din maxilar îi zvâcnește.

– Vrei să mergem sus... la mine în cameră?

Dă încet din cap.

– Nu credeam să urmeze ceva mai bun după cină, dar cu asta chiar că m-ai dat gata.

Îl iau de mână și-l conduc la mine în cameră. Inima îmi bubuie în piept, dar mă simt pregătită. Îmi spun că totul e în regulă, pentru că îmi doresc acest lucru la fel de mult ca Luis. Aici, la mine acasă, eu voi deține controlul. Tot ce trebuie să fac e să-mi păstrez cumpătul și să nu mă las purtată de val.

Luis face turul camerei, studiind fotografiile atârinate pe pereți. Majoritatea mă înfățișează pe mine alături de prietene. Altele sunt cu câini de la adăpostul pentru animale. Se oprește în dreptul uneia în care apărem amândoi, la nunta lui Alex și Brittany din urmă cu doi ani. Niciunul n-am știut că fotografia surprinsese exact acel moment.

Arată cu degetul spre poză.

– De unde o ai?

– Brittany ne-a adus-o odată, când ai mei i-au invitat pe ea și pe Alex la masă.

Se uită atent la poză și la expresia de pe fața mea.

– Erai foarte supărată. Cât despre mine, ce rânjet infatuat și prostesc aveam. Mă credeam grozav, zice clătinând din cap și trecând la următoarele poze.

Stă cu spatele la mine și eu încep să trag încet în jos fermoarul rochiei.

– Chiar ești grozav, Luis, îl tachinez eu.

– Nț, doar că...

Se oprește brusc în mijlocul frazei când se uită la mine și-și dă seama că mă dezbrac. Îmi simt gura uscată, în timp ce las bretelele să-mi alunece de pe umeri și rochia să cadă pe podea, la picioarele mele.

Ochii lui nu mă părăsesc nicio clipă. Ochii mei nu îl părăsesc nicio clipă.

– Ce ziceai? îl întreb.

– Am uitat.

Mă măsoară de sus până jos. Port chiloței din dantelă roz și un sutien de aceeași culoare, totul special ales pentru această ocazie.

– *Mi chava...* zice făcând un pas în față. Nu am crezut că poți fi mai frumoasă decât atunci când mi-ai deschis ușa, dar m-am înșelat.

Îmi țin respirația, nerăbdătoare, iar el își trece degetele ușor peste umerii mei, apoi îmi trage la o parte cu blândețe bretelele de la sutien.

Îmi țin respirația, nerăbdătoare, iar el își trece degetele ușor peste umerii mei, apoi îmi trage la o parte cu blândețe bretelele de la sutien.

E ok, îmi spun. Sunt perfect capabilă să mă simt bine fără să mă implic emoțional. Buzele lui iau locul degetelor. Mă sărută pe un umăr, după care își trece buzele fierbinți peste gâtul meu și îl sărută pe celălalt.

Mă agăț și mă sprijin de el pentru că răsuflarea lui caldă pe piele mă face să amețesc. Îl vreau aici, cu mine, îl vreau aproape... dar nu e decât sex. Nu trebuie să fie decât sex.

Îmi strecor mâna spre blugii lui și îi desfac fermoarul.

– Hei, mai ușor, fetițo, zice amuzat.

Își strecoară un braț pe după mijlocul meu și mă strânge tare, în timp ce se apleacă și mă sărută. Buzele lui se mișcă încet peste ale mele, mângâindu-le, înainte ca limba să pornească în explorare. Îi simt răsuflarea fierbinte amestecându-se cu a mea, iar limbile noastre alunecă, atingându-se una de alta într-un ritm lent care îmi face pielea să se încălzească și să transpire. Măinile i se plimbă încet în sus și în jos pe spatele meu în același ritm cu cel al sărutării.

Adevărul e că atunci când sunt cu Luis, sunt tentată să las deoparte orice inhibiție și să cedez tentațiilor.

Își trage tricoul peste cap, apoi îl azvârle cât colo. Are o creștătură mare și urâtă, acoperită cu crustă, pe braț.

– Ce s-a întâmplat? întreb trasând cu degetul conturul rânii.

– M-am tăiat la lucru, la atelier, răspunde pe un ton nepăsător.

– Dar ce făceai?

Ezită suficient de mult pentru a mă face să mă-ntreb dacă mă minte sau nu.

– Nu contează.

Mă sărută din nou, încercând să mă facă să uit de rana misterioasă. Ceea ce și reușește pe moment.

Ne dezbrăcăm complet și ne întindem pe pat. În loc să sară pe mine, își trece alene mâinile peste fiecare centimetru din corpul meu, de parc-ar vrea să-l memoreze pentru un viitor tablou.

Îl imit, mângâindu-i pielea fierbinte cu gesturi lente, chinuitoare, care îl fac să gâfâie. Mă aplec peste el și-i explorez fiecare părticică din corp cu buzele și cu limba. Strânge cearșafurile în pumn atât de tare, încât încheieturile degetelor i se albesc. Mă face să mă simt de parcă eu aș deține puterea, și nu el.

Până ce vine rândul lui să mă exploreze. Încerc să-mi păstrez calmul. Dar mi-e greu. Îmi adun toate forțele, însă nu știu cât o să mai rezist. Îmi dă cu blândețe părul de pe față și mă privește în ochi.

– Îmi trăiesc fantezia, zice.

– Ce fantezie?

– Să fiu singur cu fata pe care o iubesc. Te iubesc, Nikki.
Știi asta, nu?

Hmm...

– Mda. Și eu te iubesc, bâlbâi eu prostește, încercând să opresc valul de emoție care amenință să mă cuprindă.

Își trece degetul mare peste buzele mele și jur că ochii i-au devenit apoși.

– N-am mai simțit niciodată așa ceva pentru o fată, îmi șoptește.

Nu vreau să mai aud vorbe de iubire.

Luis e periculos și e în stare să mă facă să-mi pierd controlul, dacă-și pune mintea. Nu-mi permit asta. Are secrete. Și eu am secrete. Secrete pe care nu putem să ni le împărtășim. Dar ne putem bucura fiecare de corpul celuilalt.

– Haide să facem sex, izbucnesc.

Întind mâna și deschid sertarul de la noptieră. Scot un prezervativ din cutia pe care am cumpărat-o în weekend și i-l dau.

– Poftim.

– *Lo único que quiero es hacerte el amor, mi vida.*

Mă uit la el cu o privire goală. Cred că nu și-a dat seama c-a vorbit în spaniolă.

– Vreau să fac dragoste cu tine, iubito. Mai mult ca orice pe lumea asta. Dar mi-ai spus că...

– Uită ce-am spus. Hai s-o facem.

Se apleacă și dă să mă sărute, dar îi pun o mână în piept și îl împing.

– Pune-ți prezervativul.

– Acum?

– Da, acum.

Pare un pic frustrat că îl grăbesc, dar desface pachetul și-și trage prezervativul. Dacă o s-o facem repede, atunci voi reuși să mă detașez. Și totul va fi bine. În seara asta voi uita de ceea ce am trăit cu Marco.

Stă acum deasupra mea, cu mâinile așezate de o parte și de alta a capului meu. Mă uit în sus la pielea lui arămie lipită de a mea.

– Hai odată, îl îndemn.

Buzele lui sunt doar la câțiva milimetri de-ale mele.

– Nik, trebuie să recunosc că nu așa mă așteptam eu să se întâmple.

– E-n regulă. Haide s-o facem. Grăbește-te.

Închid ochii. Nu pot să îl privesc. Nu acum, când mi-am propus să nu mă las copleșită de emoții. Ezită, înjură în barbă, apoi se îndepărtează.

O pală de aer rece pătrunde pe sub pătură când Luis se așază pe marginea patului.

– Ce e? îl întreb. De ce te-ai oprit?

Își scoate prezervativul și-l aruncă în coșul de gunoi.

– Nu e bine.

– Ce vrei să spui?

Se uită la mine supărat.

– La naiba, Nik, te porți ca și cum asta n-ar fi decât o aventură de o noapte între doi străini. Eu vreau să facem dragoste și tu îți ții ochii strânși așa de tare de parcă ți-ai dori ca altcineva să fie în locul meu.

– Nu-i adevărat... Eu doar...

– Las-o moartă, zice luându-și boxerii și trăgându-i pe el. Data viitoare când prietenul tău o să-ți zică “te iubesc”, poate c-o să-i răspunzi cu mai mult decât “Mda. Și eu.”

– Nu vreau să mă iubești, ripostez.

– Prea târziu, *mi chava*.

Mă ridic în fund.

– Eu nu-s capabilă să iubesc, Luis.

– Așa că tot ce vrei e un partener de regulat, nu? Iatră el la mine trăgându-și pantalonii. Nu crezi că ar fi fost corect din partea ta să mă anunți că tot ce vom face e să ne regulăm, ca să nu mă fac de râs spunându-ți ce sentimente am față de tine?

– Nu te-ai făcut deloc de râs. Nu fi supărat pe mine. Nu vreau să mai sufăr. Nu vreau să mai trec prin ceea ce-am trecut cu...

– Marco, completează el. M-am săturat până peste cap. Marco și iar Marco. }l mai iubești și acum?

– Nu... N-ai idee prin ce-am trecut...

Alte cuvinte nu mai ies din mine.

– Atunci spune-mi. Ca să termini odată cu chestia asta și să treci mai departe.

– Nu pot.

Își ia tricoul de pe jos și se uită la mine cu o expresie gravă.

– Mă iubești?

Îmi încleștez mâinile pe pătură, o trag peste piept și-i dau singurul răspuns de care sunt în stare.

– Nu.

Îmi vine să sparg, să rup ceva, orice. Am plecat de la Nikki de acasă cu un singur gând în cap – totul s-a sfârșit între noi. Am fost un idiot să-mi închipui că ea avea față de mine aceleași sentimente. M-am mințit singur că nu-mi cedase mai devreme pentru că se temuse... dar în realitate nu voia decât să se folosească de mine pentru a-l uita pe Marco.

Nu mă duc acasă, ci pornesc spre depozit. Pe drum observ în oglinda retrovizoare o mașină pe care am mai văzut-o de câteva ori. Sunt urmărit? Accelerez prin zonele mai aglomerate ale orașului și o pierd. Ajung la depozit și dau de Marco, care pierde vremea cu alți câțiva tipi. Unii beau bere, alții trag droguri. E exact scena de care *mi'amá* a vrut mereu să mă ferească, probabil pentru că-a intuit că, la un moment sau altul, aș putea să mă las atras.

Momentul ăla a venit.

– Salut, *amigo*, zice Marco și din ochii lui injectați îmi dau seama că-i drogat rău. Credeam că-n seara asta ieși cu *novia* în oraș.

– Nu mai e *novia* mea.

Iau o doză de bere și o dau pe gât. Berea e dintr-aia ieftină, dar sper să mă ajute să mă-mbăt cât mai repede.

– Felicitări. Bine c-ai scăpat de cățeaua aia, spune Marco ridicându-și cutia de bere în chip de toast. La mai mare!

– Așa să fie!

Strivesc doza de bere în pumn și mă servesc cu o alta. Și încă una. La a cincea bere, mă simt deja al naibii de bine. Nu-mi mai pasă de nimic și de nimeni și mai ales de Nikki.

Trebuie să-i spun că ceea ce s-a întâmplat între noi în seara asta a fost o greșeală care n-o să se mai repete. Nu vreau să-i dau satisfacția de a crede că m-a făcut să sufăr. Scot mobilul și o sun.

– Hei, Nik. Sunt cu Marco, zic și-mi pun brațul pe după umărul amicului meu. Tocmai făceam schimb de povești despre tine. Nu-i așa, *amigo*?

Marco izbucnește în râs. Știu că ea îl aude. Sunt un *pendejo* sadea, așa că-i dau înainte. În starea de beție în care mă aflu, nu mă mai pot opri. Mă simt de parcă Nikki m-ar fi înjunghiat în inimă.

– Acum o să închid, mă previne ea.

– Nu! urlu eu în telefon. Mai am să-ți spun un singur lucru.

– Ce? mă întrebă.

E momentul să fiu un ticălos, așa cum mă crede ea.

Mă concentrez să rostesc cuvintele fără să mă bâlbâi, dar nu știu dacă reușesc.

– Am terminat-o cu tine.

Închide telefonul. Cuvintele mele au rănit-o. Știu sigur că mâine-dimineață o să regret ce-am spus, însă în clipa asta mă simt bine și nu-mi pasă câtuși de puțin.

Mă împleticesc spre răcitor și iau o altă bere. Când termin să o dau pe gât, văd dublu și nu mai pot să mă gândesc la... nimic. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce i-am zis lui Nikki, dacă am sunat-o sau doar așa mi s-a părut.

– Hei, Luis, zice Mariana apropiindu-se. Omule, ești beat criță.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– Necazuri în paradis?

Scutur din cap și ridic cutia de bere.

– Ăsta-i paradisul meu.

– Știu eu cum poți s-o uiți pe Nikki.

– Cum?

– Cu mine.

Mă sărută și sunt prea slăbit și prea beat ca s-o resping. Nu pe Mariana o vreau. Iar ea știe, dar nu-i pasă. Aș putea să închid ochii și să pretind că e Nikki... așa mi-aș dovedi mie însumi cât de ticălos sunt.

Mariana mă conduce spre o cămăruță din spatele depozitului. Mă trântesc pe o canapea veche și descleiată, iar ea se așază călare peste mine, dar corpul meu refuză să coopereze... de parc-ar ști ce vrea și anume nu pe Mariana.

– O iubesc, îi zic ca s-o opresc înainte ca lucrurile s-ajungă prea departe.

– De ce? mă-ntreabă iritată.

– Ea e îngerul meu.

Mariana se dă jos de pe mine și se îndreaptă spre ușă.

– Habar n-ai ce pierzi, Luis.

Ba am habar. Am mai avut aventuri de-o noapte... toate sunt la fel. Cu Nikki a fost altceva... și tocmai de-asta mă doare atât de tare.

– Scuze, îi spun Marianeii.

Nu răspunde. Iese din cameră și trânteste ușa în urma ei.

Mă trezesc dimineața devreme și-mi dau seama că am adormit pe canapeaua din depozit. Toată lumea a plecat, cu excepția câtorva membri ai LB pentru care șandramaua asta înseamnă acasă.

Mi se învârte capul încă înainte de a mă ridica în șezut. Mă-ntreb dacă arăt la fel de rău precum mă simt. Mă uit în jos la cutiile goale de bere din jur și stomacul mi se răzvrățește. Îmi vine să vărs.

Ies afară împleticindu-mă și vomit. Sunt atât de slăbit, încât abia dacă mă țin pe picioare.

– Ai avut o noapte grea? zice Chuy apropiindu-se.

– Sí.

– Și eu mă îmbătăm cui când eram de vârsta ta. Ce vremuri frumoase!

– În clipa asta nu mi se par deloc frumoase, îi răspund în timp ce un nou val de gheață mă cuprinde.

Râde când mă vede cum îmi vărs iar mațele din mine.

– Mai ai cheia pe care ți-am dat-o?

– N-am avut timp să mă duc la bancă, îi răspund eu. În plus, am avut impresia că sunt urmărit.

Rânjește cinic.

– Eu am pus să fii urmărit, Luis. Ești un bun prețios pentru mine. Și pentru Blood.

La naiba, acum trebuie să-mi păzesc fundu' și mai abitir.

Chuy mă bate pe spate suficient de tare încât să-mi facă stomacul să se zgâlțâie.

– E-n regulă, *amigo*. Mai ai o săptămână la dispoziție, după care voi fi nevoit să iau măsuri. Țasta-i un avertisment. Bun, acum du-te acasă, îmi ordonă. Alex și cu Carlos te așteaptă, dar să nu le spui c-ai fost aici.

– De unde știi unde sunt frații mei?

– Nu ți-ai dat seama până acum, Luis? zice Chuy. Nu ți-ai dat seama că am ochi și urechi peste tot? Ce naiba, chiar și când am stat închis am fost tot timpul la curent cu tot ce făceai. Te-am urmărit și-n Colorado.

– De ce eu?

– O să-ți spun când vei fi pregătit. Acu' mută-ți naibii curu' de-aici.

Intra pe ușa de acasă, dar nu reușesc s-ajung până la baie, așa că mă reped afară și vomit în tufișuri. Mă fac că nu văd cum ai mei se holbează la mine. Mă împleticesc prin casă și mă duc direct în dormitor. Somn. Tot ce-mi trebuie acum e un pui de somn. Mă prăbușesc cu fața în jos pe saltea.

– Luis! strigă *mi'amá* furioasă din prag, dar eu n-am chef să stau s-o ascult. Pe unde ai umblat? Te-am sunat toată noaptea și n-ai răspuns. Ce rost are să ai telefon mobil, din moment ce nu-i răspunzi nici măcar mamei tale? adaugă mijindu-și ochii la mine. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? Te droghezi?

Cu coada ochiului am impresia c-o văd făcându-și cruce. Dacă se-apucă să aprindă lumânările memoriale și să invoce spiritul tatei, chiar că m-a pierdut.

– M-am îmbătat, îi răspund. Și acum sunt mahmur. Dacă ți-aș fi răspuns la telefon aș fi stricat toată distracția.

O aud cum icnește, șocată, apoi simt ceva care mă pocnește în ceafă. Un pantof.

– Chestia asta nu se numește abuz împotriva copilului?

– Ba da, dacă ai fi copil. Dar tu ai optsprezece ani, Luis. Ești bărbat. Deci poartă-te ca atare.

Iese trântind ușa. Zgomotul e ca de ciocan care mă izbește în cap, exact ceea ce sunt convins c-a și intenționat. *Mi'amá* nu-i deloc o persoană subtilă din fire.

Camera devine, în sfârșit, un sanctuar și închid ochii. Liniștea nu durează însă prea mult. Aud ușa scârțâind.

– Ai de gând să mă pocnești și cu celălalt pantof? bolborosesc cu capul înfundat în pernă.

– Nț, răsună vocea lui Alex. *Mi'amá* ne-a sunat pe Carlos și pe mine ca să venim încoace și să ne asigurăm că n-ai murit. Pentru că asta a crezut azi-noapte, când nu i-ai răspuns la telefon.

Alex și Carlos – echipa luptătorilor din iad. Ultimii oameni pe care-aș vrea acum să îi aud mâncând căcat. Dacă se hotărăsc să mă urmărească și ei, o să car după mine un adevărat alai.

– N-am nimic.

– Atunci scoală-te din pat și hai să stăm de vorbă.

– Ok, în cazul ăsta află că nu mă simt bine. Pleacă de-aici, gem eu. Dacă nu vrei cumva să vărs pe tine.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte între tine și Nikki? mă întreabă Alex.

– *Nada*. Acum totul e istorie.

Carlos chicotește.

– Da-da, vezi să nu. Crede-mă, frățioare, și eu am trecut prin asta. Soluția nu e să te îmbeți cui. Trebuie să vorbești cu ea și să vă rezolvați problemele.

– Nu vreau să discut despre asta.

Deschid ochii și-l văd pe Alex ghemuit deasupra patului.

– N-am de gând să te las s-o dai în bară, așa cum am făcut eu și cu Carlos.

– Fii serios, Alex. Am dat-o deja în bară și nu intenționez să schimb ceva în toată chestia asta prea curând.

Totul s-a schimbat cât ai clipi din ochi. Cu Luis, cu mine... cu noi. Îmi petrec restul serii de duminică plângând în pat și întrebându-mă cum de o luaseră lucrurile razna. Telefonul dat de Luis în toiul nopții a pus capac. Dumnezeu, cum mi-a luat-o inima la goană când i-am văzut numele pe ecran. Am sperat că-mi va spune că va aștepta, oricât de mult, ca să-mi deschid inima. Dacă m-ar fi iubit cu adevărat... Of, acum nu mai contează. Mi-a zis că totul s-a terminat între noi.

Problema e că sentimentele pe care le-am avut și încă le mai am pentru el sunt atât de intense, încât mă sperie. Am vrut să fac dragoste cu el din tot sufletul și trupul meu, însă de teamă nu am mers până la capăt. Și tot ce am putut să fac a fost să-i ofer trupul meu. N-a fost de ajuns.

Luni mă străduiesc din răspuțeri să îl evit pe Luis la școală, dar de fiecare dată când îmi ridic ochii îl văd, fie în fața dulapului, fie mergând pe coridor împreună cu amicii lui. Își ferește privirile chiar și la ora de chimie, când stăm așezați vizavi la mesele de laborator.

– Vii cu mine după ore la meciul de fotbal? mă întrebă Kendall marți, după chimie.

– Nu. Nici gând, îi răspund.

Se oprește din mers și se uită la mine compătimitoare.

– De ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat duminică seara?

– Luis și cu mine ne-am despărțit.

– Asta știu. Nu-mi spui de ce?

– O să-ți spun când o să fiu pregătită. Deocamdată nu sunt. Oftează.

– Bine. Oricum, poți să contezi pe mine.

– Da, știu că pot conta întotdeauna pe tine. Poate că-i cazul să-ți faci o altă prietenă bună, care să n-aibă atâtea probleme.

– Vezi să nu! zice aruncându-mi un zâmbet cald. Ești un model pentru mine.

– Pentru ce? Pentru rolul de regină a dramei?

– Nu. Te-ai gândit vreodată câți câini ai salvat? Ești genul care nu renunță niciodată să-i ajute pe cei neputincioși.

– Acum am impresia că eu sunt cea neputincioasă.

– Dar ești conștientă că nu trebuie să te dai bătută. Ești mai puternică decât îți închipui, Nikki.

În fiecare zi, în fiecare clipă, sunt tentată să îi trimit lui Luis un mesaj cu “Hei” sau să îl sun, doar ca să-i aud vocea.

Miercuri îl văd discutând cu Mariana în fața dulapului lui. Stau unul lângă altul în pauza de prânz. La ora de chimie el face o glumă și ea râde atât de tare, încât am senzația c-o să-i explodeze plămâni.

Joi, după ore, mă bucur că mi-a venit rândul să lucrez la adăpostul pentru animale. Munca o să-mi abată gândurile de la Luis.

Trec mai întâi pe la biroul de recepție, apoi mă-ntorc la cuști. Mi se oprește răsuflarea când văd cușca lui Granny goală. Cartonașul roz de identificare de pe fanta ușii lipsește.

Să fi murit noaptea, singură și speriată? Sau a slăbit atât de mult încât au fost nevoiți s-o ducă la veterinar? Intru în panică și mă grăbesc să dau de Sue.

– Ce s-a întâmplat cu Granny? o întreb.

– A fost adoptată, zice ea, și-n clipa aia îi sună telefonul. Am crezut că știi, adaugă înainte să preia apelul.

De unde era să știi? Nu eu i-am făcut formele. Deschid registrul cu adopții și parcurg lista cererilor aprobate. Citesc numele Granny în capul foii cu ultima cerere și inima mi se umple de fericire că și-a găsit și ea, în fine, un cămin.

Asta până să arunc o privire în josul paginii, unde dau de numele persoanei care a adoptat-o. Luis Fuentes.

Îcnesc.

– Nu se poate!

– Prietenul tău a venit aici aseară, chiar înaintea închiderii, și a adoptat-o, îmi spune un alt voluntar.

Luis știa ce mult mi-o doream pe Granny. Cum de a îndrăznit să vină să o ia? Vrea să-mi facă în ciudă. Doamne, cum de mi-a trecut vreodată prin cap să fiu cu cineva care e capabil să adopte un câine doar din răzbunare?

Fierb de furie în timp ce-mi îndeplinesc conștiințioasă sarcinile: curăț cuștile și duc câinii la plimbare. Imediat cum

termin treburile, urc în mașină și pornesc în viteză spre casa lui Luis.

Bat la ușă.

Niciun răspuns.

Bat cu pumnul.

Niciun răspuns.

Îmi lipsesc urechea de ușă și aud înăuntru televizorul mergând. Asta înseamnă că cineva e acasă.

Mă strecor prin spațiul dintre tufișuri și fereastra din față. Îl zăresc pe Luis stând pe canapea, cu Granny în poală, apoi bat în geam ca să-i atrag atenția. Își ridică privirea și-i fac semnul universal de “deschide naibii ușă”.

O deschide înainte să apuc să mă întorc pe verandă.

– Am vomitat în tufișurile alea acum câteva zile. Ai grijă pe unde calci.

Câh! Încerc să nu pășesc peste nimic neidentificabil, însă cum tufișurile îmi taie calea strădaniile mele sunt inutile.

– Nu pot să cred că mi-ai furat câinele.

– În viața mea n-am furat un câine, Nik. Cât de rău crezi că pot să fiu?

– Știi foarte bine că mă refer la Granny.

– Cum să fi furat câinele, din moment ce l-am adoptat cu acte în regulă de la adăpost?

Îmi mijesc ochii spre el.

– Știai că și eu o voiam pe Granny.

– Mda, și ce-i cu asta? Doar știi zicala... cine merge la plimbare pierde locul de onoare. Vrei să auzi cum sună în spaniolă?

Face tot ce poate ca să mă enerveze și mai tare și tactica îi reușește.

– Nu, nu vreau s-aud. Tu nici nu voiai un câine.

– Uite că acum vreau. Granny și cu mine ne înțelegem foarte bine, zice împletindu-și degetele. Vezi, așa suntem, ca două suflete îngemănate.

– Chestia asta cu adopția n-are absolut nicio legătură cu Granny. Ci cu noi.

– Nu mai există noi. Sper că n-ai uitat.

Cuvintele lui mă dor.

– Așa că ce faci? Furi singurul câine de la adăpost de care știi că sunt atașată doar ca să mă scoți din sărite?

– Zău așa, Nikki. Sufocai bietul animal cu dragostea ta. N-am luat-o pe Granny de la adăpost ca să mă răzbun pe tine. S-au dat niște spurgeri în cartier și avem nevoie de un câine de pază.

– Dar Granny e oarbă! țip eu. Nu poate fi câine de pază. Nici măcar nu cred că poate să latre. Granny e cu un picior în groapă.

Se preface insultat, și el și Granny, de vorbele mele.

– Ce naiba, nu țipa așa de tare. O să te audă.

– Faci mișto de mine?

Ridică din umeri.

– Uite care-i treaba. Doamna de la adăpost mi-a aprobat cererea. Dacă nu ești de acord, n-ai decât să vorbești cu ea. Nu-mi mai pasă nici cât negru sub unghie de părerile tale.

Dacă aș fi un personaj dintr-un desen animat, în clipa asta aș scoate fum pe urechi.

– Atunci cum rămâne cu ceea ce s-a petrecut între noi duminică seara? Mi-ai spus că mă iubești.

– Nu așa spun băieții înainte să-și reguleze iubitele? Am crezut că-i o condiție obligatorie.

– Nu vorbești serios.

– Și ce-ai vrea să spun, Nikki? Că vreau să mă întorc la tine ca să te gândești la altcineva în timp ce suntem împreună în pat?

Granny vine legănându-se la ușa din față. Luis se apleacă și o ia în brațe. O mângâie cu blândețe și-n gestul lui văd acea tandrețe pe care se străduiește s-o ascundă de mine.

– Habar n-ai la ce și la cine mă gândesc eu, Luis. Și să nu-mi spui că n-ai și tu secrete față de mine. Sunt convinsă că faci niște lucruri necurate pentru tipul ăla, Chuy. Îmi închipui că nu te-a recrutat pentru organizația de cercetași. Am vrut să ignor toate semnalele de avertisment și să am încredere în tine. Și tu ce-ai făcut? M-ai mințit, nu-i așa? Ești mai plin de secrete decât Pentagonul.

– Eu mint pe toată lumea. Ce mare scofală?

– Pentru mine e, zic arătând spre brațul lui. Rana aia n-ai căpătat-o la lucru în atelierul auto. E o rană de cuțit. Te-ai bătut.

– Greșit. E de la o împușcătură.

O lasă jos pe Granny, care începe să ne dea târcoale, după care își aruncă brațele în aer.

– Ok, scumpo, m-ai prins. Sunt cel mai nou membru al Latino Blood. Am traficant droguri și am tâlhărit pe la spatele tău, împreună cu Marco. Țasta-i secretul meu. Să-l auzim acum pe-al tău.

Înghiț în sec și mă pregătesc să-i spun ce am pe suflet. Oricum nu mai contează; atunci de ce-mi curg lacrimile pe obraz? Aș vrea să mă pot stăpâni, dar nu reușesc. Pentru că sunt furioasă. Și sufăr. Și sunt tristă... Luis este exact ca Marco. Am vrut să neg evidența, dar adevărul m-a ajuns din urmă.

– Eram însărcinată cu copilul lui Marco atunci când el mi-a dat papucii, zic și-l văd pe Luis cum face un pas în spate, șocat. Am pierdut copilul imediat după ce am plecat de la nunta lui Alex și am fost la un pas de moarte. Nu Marco a fost problema care a intervenit între noi! țip acum pornită. Ci încrederea. Pentru că undeva, într-un colțișor al minții, eram conștientă că mă minți în legătură cu banda Latino. Nu poți să mă condamni pentru c-am fost așa de reținută. Eram aproape gata să renunț la inhibiții și să încerc să acord cuiva din nou încredere. Treaba asta mi-a luat ceva timp și nu m-am priceput prea bine, dar

măcar am încercat, ceea ce nu pot zice și despre tine. Pentru că tu ești cel care a avut tot timpul rezerve, spun scoțând meteoritul din geantă. Poate că încă nu sunt în stare să o spun, dar am încercat să îți arăt cât de mult țin la tine.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față în timp ce arunc meteoritul în stradă.

M-aștept să se repeadă să-l culeagă de jos, dar nu o face. Mă țintuiește cu privirea.

– De ce nu mi-ai spus până acum? mă întrebă încet și întinde mâna spre mine.

O dau la o parte.

– Să nu cumva să îndrăznești să mă mai atingi vreodată!

O săptămână mai târziu, după ce am lucrat la bibliotecă la eseul pentru cererea de acceptare la Purdue, dau să urc pe motocicletă lăsată în parcare și văd că o mașină, care m-a urmărit și-n alte dăți, oprește drept în fața mea, blocându-mi calea.

Un tip coboară din mașină. L-am zărit de câteva ori la depozit, dar n-am vorbit niciodată cu el. E un GA.

– Chuy vrea să discute cu tine.

– Mai târziu, îi răspund.

– Nu cred c-ai înțeles, zice în timp ce un alt individ solid coboară de pe bancheta din spate. Vrea să discute cu tine acum.

Las motocicletă în parcare și urc în mașină. Mă așez în spate. Am tot încercat să evit întâlnirea asta. Cheia pe care mi-a dat-o Chuy îmi atârnă ca o povară pe conștiință.

Chuy stă așezat pe bancheta din spate. Mă așteaptă. Pornim la întâmplare pe străzile orașului.

Scot cheia din portofel.

– Nu pot să fac asta. Am crezut c-o să pot, dar nu sunt în stare.

Am realizat că totul se terminase între noi abia când Nikki m-a privit cu o ură fățișă și totală atunci când am încercat s-o

consolez după ce mi-a spus că fusese însărcinată cu copilul lui Marco. Nikki îl urăște pe Marco, urăște banda Latino Blood și m-a băgat și pe mine în aceeași oală pentru că am trădat-o, la fel ca Marco. Toată săptămâna i-am dat târcoale lui Marco, încercând să aflu dacă știusese despre sarcina lui Nikki, dar nu se lăsase ademenit. Fie n-a știut nimic, fie vrea să păstreze secretul.

– Știi că te simți atras de LB, zice Chuy. Numai că nu știi de ce.

Nu răspund. E adevărat ce spune. Deși nu-mi vine la îndemână să recunosc pentru că mi-e rușine.

– Nu-i cazul să-și ascunzi sentimentele. *Tu papá* a vrut să fii un Blood, Luis. Și pentru asta s-a asigurat să fii supravegheat și protejat în permanență. Te-a adus la depozitul nostru la o săptămână după ce te-ai născut pentru a fi binecuvântat cu literele LB scrise pe frunte cu sângele lui... ca un adevărat Latino Blood.

Imposibil.

– Minți. Tata a murit înainte să mă nasc eu. Alex mi-a spus că a fost acolo, că l-a văzut pe *papá* cum e împușcat... ceea ce zici tu n-are niciun sens.

Doar dacă...

– Tatăl tău n-a fost din neamul Fuentes, îmi întrerupe Chuy șirul gândurilor scoțând o fotografie din buzunar și dându-mi-o. Știi despre ce vorbesc, am fost de față când a fost făcută.

Mă holbez la poza înfățișându-l pe Hector Martinez cu un rânjel uriaș întipărit pe față în timp ce ridică în aer un bebeluș, aidoma unui rege care își arată mândru odrasla supușilor. Micul prinț. Pe fruntea copilului sunt scrise cu sânge literele LB – Latino Blood.

– Țta ești tu, zice Chuy. Cu tatăl tău. Adevăratul tău *papá*.

Un val de groază mă cuprinde. Nu poate fi adevărat. Și totuși niște indicii au existat. Niciodată nu mi-am văzut certificatul de naștere. Atunci când Alex a fost împușcat, Carlos a donat sânge, dar *mi familia* nu mi-a cerut să fac la fel. Chestie care acum mă pune pe gânduri. Nu voiseră să aflu că nu suntem compatibili sau se temuseră că o să-mi dau seama că nu suntem decât frați vitregi? Chuy zice că am fost binecuvântat din naștere în Latino Blood, dar *mi papá* a murit înainte să mă nasc. N-aveam cum să fiu binecuvântat decât dacă tata ar fi fost la acea vreme în LB.

Am nevoie de răspunsuri și am nevoie de ele acum. Să mă fi ferit *mi'amá* de bandă ca să nu aflu adevărul?

Înainte știam cui datorez loialitate și respect. Acum nu mai sunt atât de sigur.

– Du-mă înapoi la bibliotecă, îi spun șoferului. Am treabă.

Tipul se uită la Chuy pentru indicații. Chuy dă din cap în semn de încuviințare. Chiar și după ce opresc mașina în parcare și mă lasă să cobor, mă simt prins în capcană. Chuy știe unde să mă găsească și cum să mă facă să mă întorc la el cu

amenințări pe care n-am cum să le ignor. N-am luat poza din mașină, în speranța că astfel am lăsat în urmă imaginea cu Hector ținând mândru în brațe copilășul.

Mă trezesc conducând motocicletă spre apartamentul lui Alex. Bat la ușă. Sper să-l găsesc acasă. Trebuie să capăt răspunsuri, iar el e singura persoană care mi le poate oferi. Alex deschide ușa.

– Luis, ce-i cu tine aici? mă întreabă.

– Ești fratele meu? îl întreb eu simplu și direct.

– Sigur că sunt fratele tău, răspunde nedumerit.

– Bun. Hai atunci să te întreb mai explicit. Ești fratele meu vitreg?

Nu răspunde. Se holbează, iar tatuajele alea LB de pe piept și brațe par să se zgâiască și ele la mine batjocoritor.

– Dracu' să te ia, Alex!

– Ce se întâmplă? spune Brittany, care apare cu Paco în brațe. Luis, arăți foarte rău. Sper că n-ai luat răceala de la Paco. Te simți bine?

– Uiiz! strigă Paco bătând din palme, fericit că mă vede.

– Nu, nu mă simt bine, răspund uitându-mă la Alex cu dispreț. Brit știe?

Alex dă încet din cap că da.

– Ce să știi? întreabă Brittany pe un ton nevinovat, înfășurându-l și mai strâns pe Paco într-o pătură. Ce se întâmplă aici?

– Alex tocmai ce mi-a confirmat că nu sunt fratele lui, spun eu.

Alex se postează în fața mea.

– La naiba, Luis, nu-i așa. Ești fratele meu.

– Mda, pe jumătate. Și jumătatea cealaltă de unde e, ai? Spune.

– Nu știu ce-ai auzit, dar...

– Tatăl meu e Hector Martinez, nu-i așa?

Arunc o privire spre umărul lui Alex, locul unde Hector l-a împușcat la puțină vreme după ce-l omorâse pe prietenul lui cel mai bun, Paco.

– Nu-i așa? repet.

– Sí, Luis, recunoaște Alex învins. Da, tatăl tău a fost Hector Martinez.

Brittany își așază mâna pe umărul meu într-un gest menit să mă consoleze, dar mă scutur și i-o îndepărtez.

– Carlos știe și el sau eu sunt singura oaie neagră a familiei și ultimul care să afle cine e nenorocitul de taică-miu?

Alex se codește să-mi răspundă. Ar prefera să rămân neștiutor și inocent, ca în trecut. Numai că nu mai sunt un copil. Nici pe departe.

– Răspunde! țip eu.

Îmi simt tot corpul încordat și-mi stăpânesc cu greu furia care mă arde pe dinăuntru.

– Liniștește-te.

– Nu-mi spune mie să mă liniștesc. Să nu-ndrăznești să-mi mai spui nimic altceva decât adevărul.

– Ok, zice Alex și-și trece degetele prin păr. Carlos bănuiește ceva. Acum vreo zece ani a adus chestia asta în discuție, dar i-am închis gura. L-am prevenit să nu mai aducă niciodată vorba despre asta și de atunci a renunțat.

– Ura pentru secretele atât de bine păstrate ale familiei Fuentes! A violat-o Hector pe mama? Sunt rezultatul unui viol? Întreb eu cu un nod de mărimea unei mingi de baschet în gât.

– Nu.

– L-a înșelat pe tata?

– Nu tocmai. Ce-ar fi să mergem împreună acasă ca s-o întrebi direct?

– Eu nu mai am casă.

– Nu fi prost, Luis. Casa e locul unde ți-e familia. *Mamá* a făcut ceea ce a considerat ea de cuviință pentru a ne proteja.

– Adică s-a prostituat. Ce drăguț!

Alex mă îmbrânțește, cu ochii în flăcări.

– Să nu te prind că vorbești așa despre ea. *Mi'amá* a făcut ceea ce trebuia să facă, punct. N-o judeca atâta timp cât n-ai habar ce s-a întâmplat.

Am fost atât de prost. Toate dovezile erau acolo și eu nu m-am obosit să pun piesele laolaltă. M-am amăgit singur și într-un mod ridicol, considerându-mă copilul de aur al familiei

pentru că mama mă avea în pânțece atunci când tata a fost împușcat mortal – pentru că fusesem ultimul dar făcut de el mamei.

În realitate, nu fusesem niciodată copilul de aur. Ci oaia neagră a familiei... Mă mândrisem întotdeauna că sunt un Fuentes, fără să fi fost.

Fac un pas în spate.

– *Adiós*, frate.

– Ce vrei să spui?

– Că plec. Pentru totdeauna.

– Ba n-ai să pleci nicăieri.

– N-ai nicio putere asupra mea, Alex. La naiba, nici măcar n-avem același tată.

Îmi amintesc că în trecut îmi părușe rău pentru Carlos pentru că el părea cumva pe dinafară față de noi doi. Nu avea nici mintea și nici temperamentul cu care ne născuserăm eu și cu Alex.

Gluma s-a întors acum împotriva mea. Noi trei nici măcar n-avem același sânge.

– Crezi că are vreo importanță ADN-ul? mă întreabă Alex. N-are. Ai fost fratele meu de când ai venit pe lume și te-am luat în brațe la mai puțin de o oră după ce te-ai născut. Ai fost fratele meu când *mamá* era la lucru și eu te ștergeam la fund și-ți schimbam scutecele. Și o să rămâi fratele meu până ce o să-mi dau ultima suflare. *Comprende?*

– Mi-ai refuzat trecutul... moștenirea genetică!

– Ba nu ți-am refuzat nimic, Luis. Tatăl tău biologic a fost... zice și se oprește șovăitor.

– Hai, dă-i înainte, Alex. Nu vreau să-mi mai ascunzi nimic.

– Hector Martinez a fost un manipulator și un ticălos care îi amenința pe oameni cu moartea ca să-i oblige să facă ce voia el. A fost un criminal și un traficant de droguri. Noi ți-am făcut o favoare nespunându-ți că jumătate din genele tale provin de la un individ lipsit de scrupule și de conștiință.

– Ai grijă ce vorbești, Alex, îl împing eu, gata să sar la bătaie. Sunt sânge din sângele lui.

Cuvintele mele îl dor. Se bate cu pumnul în piept.

– Trezește-te, Luis. Și uită-te la mine. Eu sunt familia ta.

Îl privesc dezgustat.

– Nu văd decât un fost Latino Blood. Un trădător al bandei.

– Rahat!

– Păzește-ți spatele, frățioare. Se vede treaba că niciodată nu poți ști cine ți-e rudă... și cine dușman.

Ies ca o furtună, fără să iau în seamă cererea lui Alex de a mă întoarce și rugămințile lui Brittany de a nu pleca. Ea zice că putem rezolva lucrurile.

M-am săturat să tot rezolv lucrurile.

Chuy a avut dreptate. Destinul, dreptul meu din naștere este să fiu un Latino Blood. Îmi spusese că motivul pentru care voisem să mă apropii de Chuy era acela de a căpăta

informații din interior. Mă mințisem singur. Pentru că tot ce îmi dorisem fusese să particip, să particip și eu la traficul de droguri, să fiu și eu în mijlocul acțiunii. Intru în depozitul LB cu un singur gând în cap – să mă ridic la înălțimea faimei tatălui meu.

Chuy e în biroul lui improvizat și stă de vorbă cu un GA. E de ajuns să îmi arunce o privire, că-i dă afară din încăpere pe toți ceilalți, cu excepția unui tip poreclit Tiny⁵⁴ și care nu-i deloc micuț.

– O să mă duc la bancă să văd ce-i în cutia aia de valori, îî spun. Dar cu niște condiții.

Nelipsitul trabuc îi atârnă între buze. Îl scoate și suflă fumul în aer. Mă uit cum plutește pe deasupra capului lui, apoi dispare în încăperea plină de fum.

– Condiții?

– *Sí*. Prima, să nu-i mai ameninți niciodată pe Alex și familia lui, pe Carlos și pe *mi'amá*. A doua, să mă inițiezi la fel ca pe ceilalți.

Gata cu statul cu fundul în două luni. Am ales de partea cui să fiu și nu vreau să mă mai confunde nimeni cu ceea ce nu sunt și nici n-am fost menit să fiu vreodată.

– Mă bucur că ți-a venit mintea la cap, Fuentes.

⁵⁴ Scund, mărunțel (lb. engleză).

– Nu-mi mai zice așa, îi cer pe un ton dur. Nu sunt un Fuentes și tu o știi foarte bine, așa că nu mai mânca rahat. Ești de acord cu condițiile mele sau nu?

Ne măsurăm din priviri.

– Sigur. Hector a prezis că vei fi un luptător, zice el plin de mândrie, amintindu-mi de poza în care Hector mă ținea în brațe când eram bebeluș.

Dă din cap spre Tiny și-i face semn să îi aducă pe ceilalți GA înapoi în cameră.

– Luis vrea să își consolideze locul în LB, le spune după ce s-au adunat. Problema cu tine, Luis, este c-ai fost binecuvântat din naștere în LB. Așa că n-ai nevoie să fii inițiat.

– Așa vreau eu. Purtați-vă cu mine ca și cu oricare alt nou recrut.

Râde.

– Vrei să te tăbăcim ca pe ceilalți?

– Vreau să fiu inițiat la fel ca Alex, nu să aleg calea mai ușoară. O să vezi, o să rezist.

O să le arăt eu că n-am nevoie să fiu menajat. Parcă-l aud pe Hector Martinez încurajându-mă din mormânt, provocându-mă să le demonstrez tipilor că sunt la fel de dur pe cât a fost el.

Chuy ridică din sprâncene.

– Și zici c-o să rezisti?

– Sunt fiul tatălui meu, îl răspund eu stoic. Hai să te văd de ce ești în stare.

– *Mi placer*⁵⁵, zice amuzat. Hei, Rico! strigă. Adu câțiva oameni și hai să-i oferim lui Luis salutul nostru de treisprezece secunde de bun venit în LB. O să particip și eu, adaugă trosnindu-și, una câte una, încheieturile. Ba chiar cu mare plăcere.

⁵⁵ Cu plăcere.

Kendall crede despre mine că sunt o supraviețuitoare, deși acum numai asta nu simt că sunt. Tot ce aș vrea e să mă duc la Luis acasă ca să mă ia în brațe și să-mi spună că totul e în regulă între noi.

Visez. Pentru că între noi lucrurile nu stau bine și nici nu vor sta vreodată.

– Tată, spun așezându-mă lângă el în timp ce urmărește un meci de fotbal european la televizor. De ce tu și cu mama nu ne-ați dus niciodată în Mexic?

Ridică din umeri.

– Dar am mers în multe alte părți. Acum doi ani am fost în vacanță în Brazilia. V-am luat cu mine în Argentina când am ținut prelegerea aia la conferință. Și practic ai ras tot ce înseamnă *gelato* din Italia.

– Dar de ce n-am mers niciodată în Mexic?

Răsuflă lung și încet.

– Presupun că dacă am merge m-aș simți obligat să vă arăt locul unde am crescut. Și adevărul e că nu vreau să mă uit în urmă, Nikki. Și nici mama ta nu vrea.

– Mulți dintre copiii mexicani de la școală au părinți care nici măcar nu vorbesc englezește.

– Sunt din partea de sud a Fairfieldului, nu?

– Mda.

– Eu și cu mama ta am încercat să vă educăm pe tine și pe Ben astfel încât să nu faceți deosebirea între noi și ei și să nu nutriți acele resentimente născute din diferența dintre a avea și a nu avea, care mă tem că sunt exacerbate în sudul orașului. Am discutat mult între noi pe tema asta înainte de a vă naște voi.

– Dar ne comportăm de parcă am fi albi. Nu mâncăm mâncare mexicană și niciunul dintre prietenii cu care am crescut nu e mexican.

– Nu ne comportăm de parcă am fi albi și nu vrem să părem altfel de cum suntem. Noi suntem mexicani asimilați, Nikki. E chiar așa de groaznic?

– Am senzația că pe parcursul acestui proces de integrare tu și cu mama ați omis ceva: să ne faceți mândri de moștenirea noastră. Nu mă înțelege greșit, îmi place că sunt americană. Dar când mă uit la copiii din sudul orașului... ca de pildă la familia Fuentes... sunt cumva invidioasă.

– Pe ce-ai putea fi invidioasă, scumpo? Ai tot ce-ți trebuie și aproape tot ce-ți dorești. Trăiești visul american. Cunosc mentalitatea celor mai mulți mexicani din sudul Fairfieldului: să muncească pe brânci, să trimită bani rudelor rămase acasă și să nu aștepte prea mult de la viață, pentru că visele lor nu se vor putea împlini niciodată. Majoritatea copiilor mexicani din partea asta a orașului nu merg la colegiu. Pentru că, după ce

termină liceul, părinții vor ca ei să lucreze ca să aducă bani în casă și să protejeze ceea ce ei numesc “cartierul”. Noi nu gândim așa.

– Știu.

Vreau să îi spun ce mă frământă de două luni încoace, de când am fost cu Luis pe barca lui Derek.

– Tată, vreau să-mi povestești despre copilăria ta. Nu acum, ci atunci când și tu și mama veți fi pregătiți. E foarte important pentru mine. Moștenirea mexicană e importantă pentru mine.

– Are asta de-a face cu faptul că tu și cu Luis petreceți atât de mult timp împreună?

– Poate. Ne-am despărțit și adevărul e că mi-e dor de familia lui. Mi-e dor să fiu înconjurată de oameni care se mândresc că sunt mexicani, de parcă ar fi un semn de distincție. Știu că-i o prostie, dar mi-a plăcut foarte mult treaba asta.

Mi-e dor și de Luis. Tânjesc după el și-n fiecare noapte de după ziua lui de naștere am adormit plângând cu gândul la el.

– Dacă vrei să mergem în Mexic, o să discut cu mama ta. Nu ne-am făcut niciun plan pentru vacanța de vară, e ultimul tău an de liceu și-n toamnă o mergi la colegiu, zice bătându-mă ușurel pe genunchi. Cred că ai dreptate. Uneori e bine să privim în urmă pentru că trecutul ne ajută să apreciem mai bine viitorul.

E adevărat. Trebuie să privesc în urmă pentru a mă vindeca de rănilile trecutului și a privi cu încredere în viitor. Și cheia e Marco.

Ies din cameră și mă duc afară să îl sun pe Marco. Nu răspunde, așa că îi trimit un mesaj.

Eu: Putem să stăm de vorbă?

Marco: Nu pot. Luis tocmai e inițiat.

Chuy stă în picioare în fața mea, în mijlocul unui cerc format din vreo cincisprezece indivizi. Vărul meu Enrique nu se numără printre ei, dar Marco e prezent. La fel și alți câțiva băieți de la școală. Au reușit să adune și unii dintre veteranii care erau în LB pe vremea lui Alex.

– Uite cum o să facem, Luis, îmi explică Chuy. *Mis vatos*⁵⁶ și cu mine o să te ducem în camera din spate și o să te batem măr timp de treisprezece secunde. După aia te poți considera inițiat.

– Pot să ripostez? întreb eu.

– Nu. Dacă o să-ncerci, te vom lovi și mai tare, răspunde el netulburat. Ideea e să te doborâm, după care să te reconstruim, mai solid, mai puternic și mai dur. Ca un armăsar, *ese*. Și când vom termina, vei fi în LB.

– Bine. Hai să începem odată.

– La naiba, ce mult semeni cu Hector. Ticălosul ăla nebun era la fel de nerăbdător ca tine, zice Chuy.

Mă conduc cu toții spre o încăpere fără geamuri. Observ niște pete uscate de sânge pe podea. Ar trebui să-mi fie teamă, dar nu mi-e. Surprinz privirea lui Marco. E surescitat, de parcă participarea la inițierea mea l-ar ridica în rang.

⁵⁶ Camarazii mei (lb spaniolă).

Câțiva GA stau în spatele meu, probabil ca să se asigure că n-o să mă răzgândesc în ultima clipă și-o să încerc să fug.

– Ești gata? mă întreabă Chuy.

Dau din cap că da. O furie adâncă fierbe în mine, gata-gata să țâșnească. Nu știu cât timp voi mai putea s-o țin în frâu.

Chuy mă prinde de maxilar și își îngroapă degetele în pielea mea.

– Fața ta îmi amintește de Alex, zice el. Mi-a făcut plăcere să-l îngenunchez atunci când a ieșit din LB. Va fi o dulce răzbunare pentru mine.

Mă eliberez din strânsoare, dar în clipa următoare pumnul de oțel al lui Chuy îmi atinge fața. Poartă probabil un inel pe mână, căci simt tăietura unui obiect ascuțit.

– Una, zice jubilând la vederea răni.

– Două, îl aud strigând.

Ceilalți tipi avansează, înconjurându-mă. Îmi acopăr iute fața cu mâinile și brațele. Deși mi-e tot mai greu să le țin ridicate atâta timp cât loviturile vin una după alta, tot corpul mă doare și-mi vine să mă prăbușesc.

– Trei.

O lovitură în coaste mă face aproape să urlu, dar mă stăpânesc. Rezist. Pot să rezist la orice, chiar și la asta. Vreau să ripostez, însă cuvintele lui Chuy îmi răsună în cap. *Te vom lovi și mai tare.*

– Patru.

Marco mă pocnește în maxilar exact în fracțiunea de secundă când las garda jos. Simt gustul sângelei în gură, însă n-am timp să mă gândesc la asta. Trebuie să mă concentrez să rămân în picioare, în așteptarea numărului treisprezece. Când vor ajunge la treisprezece, totul se va termina.

– Cinci.

Unul dintre tipi mă lovește puternic în spatele genunchiului. Mă clatin și mă prăbușesc. Rămân la podea, sprijinit în mâini și genunchi. Încerc să mă ridic, dar nu reușesc. Sunt izbit tare în stomac.

– Șase.

Mă ridic. Cu fiecare lovitură încasată, focul care mă arde pe dinăuntru e eliberat. *Pot să rezist. Pot să rezist la orice.*

– Șapte.

Îmi acopăr din nou capul cu brațele, deși fără folos. O nouă lovitură în spinare mă îndoiaie de mijloc. Puterile mă lasă.

– Opt.

Nu te mai gândi la asta, Luis. Nu te mai gândi la durere. Gândește-te la orice altceva.

Gândește-te la Nikki, fata care ți-a furat inima și a fugit cu ea.

– Nouă.

Tipii ăștia lovesc ca niște profesioniști. La fel de tare și de dur ca Alex și Carlos. Dacă Nikki ar fi aici, i-ar păsa că sunt bătut?

– Zece.

Bătaia se apropie de sfârșit. Sau cel puțin așa cred. Încerc să-mi păstrez forțele, dar loviturile constante date cu pumnul și picioarele amenință să mă doboare, așa cum mă prevenise Chuy. M-au lovit atât de tare, încât bănuiesc că unul dintre tipi poartă pantofi cu tocuri de oțel sau e antrenat la kickboxing. Nu, n-o să-i las să mă învingă. Eu sunt stăpân pe destinul meu, nu ei.

– Unsprezece.

Doamne, fă ca totul să se termine mai repede. Îmi simt corpul moale și nu-mi mai pot controla furia.

Nu aud rostindu-se doisprezece. Chuy a oprit numărătoarea. Nemernicul stă pur și simplu nemișcat, ca să îmi prelungească agonia. Ideea că fiecare lovitură mă apropie mai mult de Blood și mă îndepărtează de Nikki e greu de suportat.

La dracu' cu tot jocul ăsta al lui Chuy. Încep să mă învârt în cerc, gata să dobor pe oricine ar îndrăzni să vină spre mine.

– Rahat! aud pe cineva strigând după ce-l lovesc.

Dobor încă doi tipi înainte să fiu țintuit la podea de câțiva GA. Chuy stă retras, savurând scena. Are întipărit pe față un rânjel infatuat care trebuie musai șters pe loc.

Pun la podea alți doi indivizi, mă zbat să mă eliberez din strânsoare și mă reped la Chuy. În clipa asta tot ce vreau e să-mi revărs furia asupra lui. Dă să mă lovească, dar sunt mai rapid decât el. Pumnul meu ia contact cu maxilarul lui. Șocul îl

trimite zburând în spate și trăiesc satisfacția scurtă de a-l vedea umilit înaintea ca patru GA să-mi răsucescă și să-mi imobilizeze brațele la spate.

Lui Chuy îi curge sânge din gură. Nu se obosește să-l șteargă... îl linge ca un vampir. Poate că n-o să scap cu viață din toată chestia asta, dar acum nici că-mi mai pasă.

– Am impresia c-avem aici niște erori de comunicare, *pequeña mierda*⁵⁷. Se pare că tu crezi că ești la conducere. Uیți că eu sunt șeful aici. Și nu tu. Chiar îți închipui că-mi poți lua locul?

– Mda, mormăi eu.

Mă lovește în burtă și mă înconvoi de durere, dar tipii care-mi strâng brațele ca într-o menghină mă sprijină să rămân în picioare.

– Răspuns greșit. Repet întrebarea: chiar îți închipui că-mi poți lua locul?

Răsuflu adânc, mă forțez să ignor durerea îngrozitoare care mi-a cuprins tot trupul și mă uit în sus.

– Mda, răspund.

Mă pocnește în față, de data asta și mai tare – dacă așa ceva e posibil. Capul mi se învârte de durere.

– Răspuns greșit. Repet întrebarea: chiar îți închipui că-mi poți lua locul?

⁵⁷ Rahat mic ce ești (lb. spaniolă).

Încerc să deschid ochii, dar nu reușesc. Fac totuși tot ce pot prin ceața care mă apasă.

– Mda.

Mă lovește iar în stomac. Cred că mi-a rupt o coastă, pentru că aud un pârâit.

– Răspuns greșit. Repet întrebarea: chiar îți închipui că-mi poți lua locul?

S-a terminat. Am pierdut-o pe Nikki. Am pierdut șansa la NASA. I-am pierdut pe toți ceilalți. Tot ce mi-a rămas este moștenirea lui tata, un ticălos care nu s-a dat niciodată bătut până ce a crăpat și a ajuns în mormânt. O să m-agăț de moștenirea asta atâcât o să pot.

– *Sí.*

– Delgado, adu-mi un aparat de ras electric, ordonă Chuy. Și o șurubelniță... una ascuțită bine.

– Pentru ce? întreabă Marco.

– Fă ce ți-am zis, tâmpitule, dacă nu vrei să sfârșești ca *pendejo* ăsta.

Lovitura dată în cap de Chuy e ultimul lucru de care-mi mai amintesc înainte de a leșina.

Când îmi revin, văd că zac întins pe podeaua de ciment.

– *Felicitaciones*⁵⁸! zice Chuy așezându-se pe vine lângă mine și-n clipa aia îi văd inelele de aur de pe degete. De-acu ești unu' de-ai noștri.

⁵⁸ Felicitări (lb. spaniolă).

Nu vreau decât să fiu lăsat să zac aici, întins pe spate, și să dorm până ce corpul meu va înceta să urle de durere.

După o oră de apeluri non-stop, Marco îmi răspunde, în fine, la telefon.

– Unde-i Luis? îl întreb.

– L-am lăsat la el acasă acum câteva minute, îl aud chicotind în bătaie de joc. Nu e în cea mai bună formă, dar o să supraviețuiască. E un nemernic al naibii de dur. Habar n-am avut că-i așa de bătauș, dar până la urmă Chuy l-a îngenuncheat.

Inima îmi bubuie în piept.

– Ar fi trebuit să-l oprești.

– Îți faci iluzii. Luis a vrut-o... a cerut-o. Scoate-ți capul din fund, Nik, și nu te mai amăgi. Nu mai ai nicio putere asupra lui. LB a câștigat partida.

– Dar tu, Marco, de ce-ai ales banda în locul meu? Spune-mi adevărul.

– Pentru bani, statut, frăție. Relația noastră n-ar fi putut oricum să dureze, chestie de care m-am prins rapid. N-ai fost decât o abatere temporară de la calea pe care am ales-o.

O abatere temporară. Sigur, adevărul mă doare, dar nu-i decât o suferință pe care o simt difuz în mine, nu un chin. Am trecut peste ceea ce a însemnat el pentru mine și peste tot ce s-a întâmplat ca urmare a relației noastre.

– Eram însărcinată atunci când te-ai despărțit de mine, îi spun, după care mă uit la fotografia de la nunta lui Alex și Brittany, cu mine și Luis dansând.

O țin în continuare agățată pe perete. Rânjetul prostesc al lui Luis atunci când încercase să mă facă să zâmbesc îmi dă într-un fel speranță și mă ajută să continui conversația.

– De peste doi ani port în mine povara faptului că nu ți-am spus. Am făcut un avort spontan și despărțirea noastră – combinată cu pierderea copilului – m-a dat peste cap pentru multă vreme.

Tac și-i pândesc reacția. Nu știu ce vreau sau ce mă aștept să-mi spună.

– De unde știi că era copilul meu? mă întreabă pe un ton obraznic.

Știe că el a fost primul meu iubit, după cum și eu am fost prima lui iubită. Nu a existat niciun alt băiat. Întrebarea lui este atât de insultătoare, încât nu merită un răspuns.

Închid telefonul și o sun pe Kendall.

– Luis a fost inițiat în LB, îi spun. Vreau să mă duc la el acasă, ca să văd dacă e bine.

– Vin cu tine, zice, apoi aud vocea înăbușită a lui Derek în timp ce-i povestește ce s-a întâmplat. Vine și Derek. Ajungem la tine în cinci minute.

– Grăbiți-vă.

Bat la ușă, dar nu vine nimeni să răspundă. Ușa e întredeschisă, așa că intrăm fără să mai așteptăm.

– Luis? strig eu.

Niciun răspuns. Mă îndrept spre dormitorul lui, convinsă că-i acasă... pentru că-i simt prezența.

– Mă uit eu în dormitoare, zice Derek. Voi două stați la intrare. Și dacă se întâmplă ceva rău și e cazul să o luați la fugă, nu ezitați.

Deschide ușa dormitorului lui Luis. O strâng pe Kendall de braț, de teama a ceea ce se află dincolo de ușă.

– Omule, ce naiba ai pățit? întreabă Derek.

– Ce cauți aici? îl aud pe Luis răspunzând.

– E acasă, îi șoptesc eu lui Kendall.

– Nikki a vrut să se asigure că ești bine, zice Derek și-mi face semn să mă apropiu. Ăăă... eu o să fiu afară, dacă aveți nevoie de ceva... de pildă, să vă duc la spital.

Incesc când îl văd pe Luis stând pe pat cu spatele rezemat de perete și cu capul în mâini. Are sânge peste tot pe față. E ras în cap și cămașa lui năclăită de sânge și sfâșiată zace pe jos.

Granny stă alături, cu capul pe coapsa lui. Știe că Luis e rănit.

Mă reped la el, însă mi-e frică să-i ating fața, ca să nu-i fac rău.

– Ce ți-au făcut? îl întreb încetișor, încercând să rezist valului de emoție care amenință să mă copleșească.

Trebuie să fiu puternică, de dragul lui.

– Pleacă, geme el.

– Nu plec. Arăți groaznic, șoptesc eu.

– N-am nevoie de tine și nici nu vreau să te văd pe-aici.

Între noi totul s-a terminat, cred că-ți aduci aminte. N-ai de ce să faci acte de caritate cu mine.

– Ba cred că-n clipa asta nu ți-ar strica așa ceva. Nu mai face pe nebunul și spune-mi ce s-a întâmplat.

I-au ras părul ăla frumos și atât de deosebit. Să-l fi forțat sau și-a aplecat el de bunăvoie capul? Oricum ar fi, nu s-au purtat prea blând cu el; are scalpul plin de tăieturi.

– Te-au ras în cap.

Până acum n-am realizat că părul lui înspicat, cu alură băiețească, era un fel de simbol al inocenței și individualității sale. Acum arată ca un dur... ca un dur din Latino Blood. Întind mâna și-l prind ușor de bărbie, îndemnându-l să se uite în ochii mei. Își saltă capul și icnesc șocată. Are buzele zdrelite, ochii pe jumătate închiși pentru că pleoapele îi sunt umflate... și peste tot, pe față, spate și piept, e plin de tăieturi roșii și urâte și de vânătăi.

Mă uit în ochii lui și văd că privesc în gol. Asta mă sperie. Se va schimba? Va deveni un alt Marco?

– Ce nu-nțelegi? Ți-am spus să pleci, zice el.

Își lasă capul în mâini și zăresc literele L și B inscripționate pe braț.

– Trebuie să mergi la spital, îi spun.

– Nu pot. Or să mă-ntrebe ce s-a întâmplat, răspunde ridicându-și ochii spre mine. Și n-o să pot să le răspund. Sunt legat de un jurământ al tăcerii. Știi ce mi-ar trebui acum, Nik? Droguri. Droguri dintr-alea ilegale. Și cât mai multe. Atât de multe, încât să mă lase lat și să nu ies multă vreme din starea aia.

– Nu mai vorbi prostii!

M-așez pe pat și mă uit intens și lung în ochii lui.

– Uite ce-o să facem. O să mă lași să te spăl și să-ți dezinfectez rănile. Și după aia n-ai decât să mă dai afară.

– N-ai auzit ce-am spus? N-ai de ce să te apropii de mine, decât dacă-mi faci rost de ceva care să-mi curme durerea.

– Foarte rău. Pentru că asta n-o să se întâmple.

Kendall și cu Derek mă ajută să umezesc câteva batiste de hârtie cu perhidrol. Îngenunchez în fața lui Luis și îi așez ușurel o batistă înmuiată pe o tăietură de lângă sprânceană.

– Ce s-a ales de băiatul care mi-a declarat că mă iubește? îl întreb.

– E mort, răspunde el sec.

– Am vrut să te alung, îi spun. Așa funcționează mecanismul meu defensiv.

– Atunci felicitări. Ai reușit.

Își smucește capul, dar îl trag spre mine și îi curăț bărbia și tăietura urâtă de pe obraz. Mă ocup apoi de rana de pe biceps

și literele alea pline de ură care i-au fost săpate în piele și-i vor lăsa cicatrici pe viață se holbează la mine.

Mă prinde de încheietură cu degetele lui puternice și îmi oprește mâna care dă să ștergă sângele care încă îi mai picură din rană.

– Nu mă mai ajuta, îmi cere. Acum vreau să pleci.

– De ce? Între noi există o legătură, Luis. Am încercat s-o ignor, dar nu am reușit.

Ochii lui fascinanți mă sfredelesc.

– Nu te minți singură că ce-am avut noi a fost diferit de ceea ce a fost între tine și Marco.

– Nu te cred, spun scuturând din cap. Chiar dacă relația noastră nu are niciun viitor, sunt absolut convinsă că ceea ce am trăit noi a fost cu mult mai profund decât ce am avut eu cu Marco.

– Te înșeli, zice prinzându-mă și mai tare de mână ca să mă împiedice să-l mai ating. Hei, Derek! strigă.

Derek își vâcă capul pe ușă.

– Da?

– Scoate-o de aici înainte să fac vreo prostie.

Derek mă bate ușor pe umăr.

– Nik... lasă-l acum în pace.

Înghit nodul imens care mi s-a format în gât.

– Te iubesc, Luis.

Își strânge pleoapele.

– Derek... scoate-o de aici odată.

Mă îndepărtez și răsufli adânc. Nu pot s-ajung la inima lui.
A trecut de partea adversarului și m-a lăsat singură.

La mai puțin de o jumătate de oră după ce Nikki și compania pleacă, primesc o vizită neașteptată de la Alex și Carlos. Probabil că zvonul că am fost primit în LB s-a răspândit deja, din moment ce nu sunt surprinși să mă găsească în pat, bătut măr.

– Du-te și fă un duș, zice Alex aruncându-mi un prosop. Puți ca naiba.

– Și nu sta prea mult, adaugă Carlos bătându-mă pe picior, în semn de simpatie. Cina va fi gata în patruzeci și cinci de minute.

O ia în brațe pe Granny, care a stat până acum tot timpul lipită de mine.

– Nu mi-e foame, răspund. Și dă-mi cățelul. E al meu.

– O să ți se facă foame când o să vezi ce pregătesc.

Mă uit la frații mei vitregi. M-aștept să mă ia la rost. Dar nu. Sunt doar... prezenți.

– Câinele ăsta al tău e deprimat, la fel ca tine, zice Carlos și o așază pe Granny pe podea.

Fac un duș și las apa fierbinte să-mi curețe sângele uscat de pe piele, fapt care nu va șterge însă realitatea că de aici înainte sunt un Latino Blood în toată puterea cuvântului. Și nici faptul că am alungat-o pe Nikki pentru totdeauna, ceea ce m-a durut

cu mult mai tare decât atunci când Chuy mi-a scrijelit pe piele inițialele LB cu șurubelnița.

Am pierdut-o definitiv. Deși în asta e și-un lucru bun. De-acum încolo nu mai am cum s-o dezamăgesc și-n plus nu vreau s-o rănesc mai mult decât am făcut-o.

Ies din baie și-i văd pe frații mei așezați la masa din bucătărie. Vorbesc între ei în șoaptă, se sfătuiesc, fără îndoială, cum să mă abordeze. Nu mă așez la masă și atunci își aduc cu ei farfuriile la mine în cameră și stau rezemați de perete în timp ce mănâncă. Mirosul de carne de vită și de condimente îmi lasă gura apă, numai că-n clipa asta n-am niciun chef să stau de vorbă... sau să mănânc cu ei.

– Ce faceți aici? îi întreb.

Alex și Carlos se uită unul la altul și ridică din umeri.

– Mâncăm, nu vezi? răspunde Alex.

Arăt spre ușa dormitorului.

– Să știți c-avem bucătărie-n casa asta. Mergeți și mâncați acolo.

– Nu mă deranjează să stau aici, zice Carlos. Dar pe tine, Alex?

Alex ia în furculiță o porție zdravănă de *carne guisada*⁵⁹, despre care amândoi știu că e mâncarea mea preferată.

– Nici pe mine, spune el, după care mestecă ostentativ și oftează de plăcere, de parc-ar fi ajuns în rai.

⁵⁹ Tocăniță (lb. spaniolă).

După cină, Carlos se întinde pe o saltea de rezervă pe podeaua de la mine din cameră.

– Nu trebuia să stai la hotel cu Kiara? îl întreb.

– Nu-n seara asta. Și nici mâine. Planul a căzut din cauza ta.

– Nu da vina pe mine. Eu vreau să plec la hotel.

Când îmi salt de pe pat oasele aflate în suferință ca să mă duc la baie, văd că Alex s-a instalat pe canapeaua din living.

– Du-te acasă, la soție și copil, îi spun.

– Săptămâna asta o să dorm aici. *Mi'amá* o să stea cu Brit și Paco, în caz că te interesează.

– Nu vreau ca tu și Carlos să faceți pe bonele cu mine. N-am nici pe naiba.

De cum o să bag un pumn de pastile Tylenol în mine, o să mă simt un alt om.

Râde și mă măsoară de sus și până jos.

– Da, vezi să nu. Ce să zic, arăți grozav, frățioare. Hai, du-te și te culcă. Odihnește-te și lasă-ți corpul să se vindece.

– Și când aveți de gând să-mi țineți predica aia? îl întreb.

Doar nu-s așa de prost încât să-mi închipui c-o să scap fără un perdaf din partea lui Alex și Carlos.

– Nu am de gând să-ți țin nicio predică, mă informează Alex.

– Nici eu, zice Carlos.

– Ați înțeles că de acum sunt în LB, nu? îi întreb, doar ca să m-asigur că suntem pe aceeași lungime de undă. N-am fost bătut așa, degeaba... azi am fost inițiat.

– Ne-am dat și singuri seama, zice Carlos pe un ton plictisit.

Alex ia telecomanda și pornește televizorul. Se prefac că nu le pasă că am intrat în Latino Blood, dar nu mă fraieresc ei pe mine. Vor să mă ducă cu zăhărelul, asta-i clar. Dar de ce?

– Bun, deci să-nțeleg că n-aveți nimic împotriva? îi întreb.

– Ei, n-aș merge chiar până într-acolo, spune Alex. Dar, oricum, am priceput ce ai făcut.

– Și o să-ți dăm timp ca să te retragi, zice Carlos.

Mă țin de coastele învinețite și mă întorc șchiopătând în dormitor.

– Hai încoace, Granny, îmi strig eu cățelușa.

Ea își bagă capul în perete și-mi vine să-i mărturisesc că-i simt – la modul propriu – suferința.

– Apropo, strigă Alex din cealaltă cameră, Enrique ți-a dat liber o săptămână.

Mă așez încet și cu grijă pe pat, încercând să nu iau în seamă durerile. Nu aș putea lucra chiar dacă aș muri de poftă.

– A, și încă ceva, strigă din nou Alex. Profa de chimie o să vină aici săptămâna asta, cât te refaci, ca să te mediteze. Dacă te duci la școală în halul în care ești, Aguirre o să cheme poliția.

– Sper că glumești cu chestia cu Peterson.

– Nici vorbă, frățioare. Tipa de-abia așteaptă, zice Alex.

Luis n-a venit toată săptămâna la școală. Am sunat-o pe Brittany, care mi-a spus că Alex și cu Carlos au grijă de el. Alex susține că Luis se reface văzând cu ochii. Kendall, Derek și Hunter m-au invitat să joc golf cu ei la clubul Brickstone. N-am chef să merg, dar trebuie să-mi abat gândurile de la Luis.

Nici nu mai știu de câte ori m-am simțit ispășită să mă duc la Luis acasă. De șase ori m-am urcat în mașină și am plecat, însă de fiecare dată m-am oprit și m-am întors înainte de a ajunge la șinele de cale ferată care ne despart de partea de sud a orașului.

– Mă bucur c-ai venit, zice Hunter în timp ce îmi așez croșele în mașinuță.

Îi arunc un zâmbet mic.

– Și eu.

– Și eu, zice Derek, apoi o înghiontește pe Kendall.

– Și eu, repetă ea, deși cu mai puțin entuziasm.

Ajungem la a opta gaură și Derek îi explică lui Kendall cum să lovească mingea scurt și în sus, ca să o scoată din groapa de nisip. Hunter stă așezat cu mine în mașinuță.

– Vino cu mine la reuniunea absolvenților, zice.

– E o întrebare sau o afirmație? spun eu.

– Având în vedere că nici nu vreau să-mi pun problema c-o să mă refuzi, aş înclina s-o iau drept afirmație, spune și mă ia pe după umeri. Doar știi că-ntotdeauna mi-am dorit să ies cu tine.

– Mincinosule. N-ai vrut decât să mă adaugi la lista ta de trofee.

– Așa e, recunosc. Ei, ce zici?

Mă uit în jos la pantofii lui de golf făcuți la comandă. Sunt verzi și-n vârf au niște dragoni aurii strălucitori, gravați cu inițialele lui. Luis nu ar purta așa ceva nici mort.

– Nu pot să vin cu tine la reuniune, Hunter.

– De ce? Din cauza pantofilor?

– Nu. Pentru că sunt îndrăgostită de altcineva.

– Și i-ai spus ce simți pentru el?

– Da. Numai că nu mă crede.

Atunci când Marco și cu mine ne-am despărțit și l-am văzut cum o săruta pe Mariana, nu m-am luptat pentru el. M-am dat la o parte și am lăsat banda Latino Blood să câștige. Cu Luis e însă altceva. Am înțeles acum că nu voi renunța la el, la noi, și că voi lupta pentru a-l recâștiga. Îl iubesc mai mult decât din inimă... îl iubesc din tot sufletul meu, ca și cum ar fi o parte din mine.

Și a sosit momentul ca s-o afle.

Când Alex e ieșit și Carlos ocupat să se uite la televizor, mă furișez afară pe fereastra de la dormitor cu rucsacul și cheia de la caseta de valori și pornesc spre bancă. Sunt convins c-or să-și dea seama că lipsesc înainte de a mă întoarce acasă. Trebuie însă să aflu ce-i în cutia aia, pentru a decide ce să fac mai departe. Mă strecor pe alei dosnice, uitându-mă tot timpul în spate ca să văd dacă nu sunt urmărit.

Ajung la bancă, arăt cartea de identitate și semnez un formular prin care declar că sunt titularul contului. După asta sunt condus către o încăpere încuiată. Angajații băncii mă lasă acolo singur. Deschid cutia și m-apuc să examinez conținutul.

Teancuri de bancnote de sute de dolari se zgâiesc la mine. Pariez că sunt pe puțin zece sau cincisprezece mii de dolari înăuntru. Inima mi-o ia la trap. Nu-mi ridic ochii, de teamă ca mișcărilor să nu-mi fie surprinse de vreo cameră video. La vederea atâtor bani mă simt brusc agitat. Pentru ce au fost depozitați în bancă? Și-n primul rând, de ce pusese Hector cutia de valori pe numele meu? Nu știu dacă voi căpăta vreodată răspunsuri.

Cotrobăi și dau de o foaie de hârtie cu niște cifre scrise pe ea și dedesubt literele CODULTĂCERII – cu majuscule și fără spațiu între cele două cuvinte.

Sub teancurile de bani e o altă foaie de hârtie, imprimată în relief și ștampilată – certificatul meu de naștere în original.

Luis Salvatore Martinez Fuentes.

Mă holbez la cele două nume de familie... *mi'amá* l-a recunoscut așadar pe Hector drept tatăl meu biologic. Mi-a dat numele lui fără să-mi spună vreodată. În josul certificatului, acolo unde este trecut numele tatălui, apare Hector Martinez – și ticălosul a semnat documentul.

În ciuda evidențelor, nu mă simt ca un Martinez. Numele ăsta nu face parte din mine și n-am de gând să-l folosesc.

Notez cifrele în palmă cu un pix, îndoi certificatul de naștere și-l vâr în buzunar, apoi bag cutia la loc. De când am dat cu ochii de banii ăia tot încerc să mă autoconving să-i iau – la urma urmei sunt ai mei, nu? *Mi'amá* are nevoie de bani, la fel și Alex... și-n plus i-ar ajuta pe Carlos și Kiara să-și înceapă viața împreună.

Dar dacă sunt bani pătați de sânge sau făcuți din droguri? Rahat, sunt un Latino Blood cu conștiință. O combinație necâștigătoare.

Îndes rapid banii în rucsac, apoi iau autobuzul până la biblioteca cea mai apropiată, sperând în tot acest răstimp că nu sunt urmărit. Dacă Chuy află c-am fost la bancă, o să-și dea seama că știu de acum ce era în cutia de valori. Oare se așteaptă să-i dau pur și simplu banii și foaia cu numerele? Și dacă nu i le dau, ce o să facă, o să mă omoare? Iar dacă i le dau,

la ce i-aș mai putea fi de folos? Cu alte cuvinte, sunt oricum un om mort.

Dacă Nikki și cu mine am fi rămas împreună, acum ar fi în pericol. Mă bucur că am renunțat la ea, oricât de dureros a fost.

Nu pot să le povestesc ce se întâmplă lui Alex și Carlos. Deja sunt implicați mai mult decât ar trebui. De când s-au instalat la mine acasă, nu m-au slăbit o clipă din ochi. Dacă îl bag pe Carlos în porcăria asta și lucrurile o iau razna și e arestat, va fi mai mult ca sigur eliberat fără onoruri din armată. Iar Alex și-ar putea pierde bursa, familia... și dacă ajunge în închisoare nu va putea asista la nașterea celui de-al doilea copil.

Nu, n-o să-i implic niciodată. M-o fi chemând Martinez, dar încă mă mai simt un Fuentes.

Mă uit în spate și văd că sunt urmărit de un Camaro negru. Șoferul arată al naibii de asemănător cu acel *pendejo* care ne-a deschis ușa atunci când Marco și cu mine am intrat pe teritoriul celor din F5 pentru a recupera cele cinci miare.

Din fericire, cunosc Fairfieldul ca pe propriul buzunar. Mă îndrept spre secția de poliție aflată imediat în spatele bibliotecii. Intru în hol și aștept până ce mașina trece de secție, apoi ocolesc clădirea și intru pe ușa din dos a bibliotecii.

Semnez pentru o oră de utilizare a computerului. Tastes pe Google setul de cifre de pe foaia găsită în cutia de valori, dar nu găsesc nicio trimitere. Ce-ar fi putut face Hector cu cifrele astea? Probabil că nu-i un număr de telefon. Începe cu doi de

zero. Poate fi un cod, o parolă sau un număr de cont. Poate un cont bancar. Dar la ce bancă? Sunt mii de bănci.

De unde naiba aş putea să ghicesc care? Sau poate că nu-i un cont bancar și numerele astea nu-nseamnă nimic.

E inutil. Ora a expirat și n-am nicio idee ce-i cu numerele astea. Mă uit în spate și văd o persoană care așteaptă să-i vină rândul la computer. Fir-ar să fie. Îmi trebuie mai mult timp.

Ajung acasă și dau să mă strecur înapoi pe fereastră, când îl zăresc pe Reyes fumând o țigară pe veranda din spatele casei lui. Nu poartă cămașă și stă cu spatele la mine. Văd foarte clar un tatuaj între omoplați. F5.

Reyes e un gangster care se dă drept polițist? La dracu'! Ce face, mă spionează și el, ca ceilalți? E părtaș la un plan pus la cale de mult timp? Chuy mi-a zis c-a stat mereu cu ochii pe mine, chiar și atunci când locuiam în Colorado. Sau poate doar și-a bătut joc de mine?

Sunt atât de năucit, încât îmi simt capul pe cale să explodeze. Nu vreau ca Reyes să mă vadă, așa că ocolesc casa spre ușa din față. Intru și o văd pe Peterson așezată la masa din bucătărie, holbându-se la mine pe deasupra ochelarilor.

– N-ar fi trebuit să nașteți deja? o întreb.

Își mângâie abdomenul umflat.

– Sorocul se apropie. Sunt în concediu de maternitate, așa c-o să scapi de mine câteva luni. Dar nu e cazul să disper.

– N-o să disper, promit.

– Aproape c-ai ratat meditația, zice uitându-se la ceasul de la mână.

Având în vedere cât de slabe sunt șansele să supraviețuiesc încercărilor din următoarele câteva săptămâni, mă gândesc că n-are niciun rost să-și piardă vremea cu mine.

– Uite ce-i, doamnă P., știu că frații mei v-au forțat oarecum mâna ca să mă meditați, da' pe bune, vă pierdeți timpul.

– N-am de gând să te las de izbeliște, zice bătând cu palma în scaunul de lângă ea și invitându-mă să mă așez.

– Da' eu așa vreau.

– Nu l-am lăsat de izbeliște pe Alex și n-o să te las nici pe tine. Alex a avut motive să renunțe la toate, dar n-a făcut-o.

Alex nu a avut aceleași legături cu LB ca mine.

– Arată-mi tema de la matematică, îmi cere doamna P. pe un ton ferm.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, dar pun pariu că sunt mai bun la mate decât dumneavoastră.

Frații mei probabil că mi-au găsit în dormitor manualul și mapa cu teme și le-au lăsat, atât de convenabil, pe masă, pentru mine. Scot din mapă tema la matematică pe care am rezolvat-o în cinci secunde.

– Domnul Gasper a dat un alt test la clasă. Am făcut o copie. Pun pariu că pot să-l termin înaintea ta, mă provoacă Peterson.

– Pe cât?

Scoate portofelul, îl deschide și așază o bancnotă de cinci dolari deasupra. În partea laterală a portofelului are prinse niște file de cecuri, cu numere înscrise în partea de jos. Primele două cifre sunt zerouri.

– Ce înseamnă numerele astea? o întreb arătând spre partea de jos a filelor.

– Este numărul de routing al băncii și numărul contului bancar. De ce?

Mă uit la numerele pe care mi le-am scris în palmă și simt adrenalina pompând mai iute prin vene. Asta e. Numărul de routing al băncii și numărul contului bancar.

– Așa, de curiozitate. N-am avut niciodată un carnet de cecuri.

Doamna P. îmi explică în zece minute cum funcționează treaba asta cu cecurile și chiar scoate o filă de cec din portofel și îmi arată cum s-o completez.

– Uite, aici trebuie să te semnezi, zice arătând în colțul din dreapta jos. Asta-i o deprindere de viață pe care ar fi bine să ți-o însușești, Luis.

– Am alte deprinderi de viață, îi răspund.

– Mda. Deși înjuratul nu e, după părerea mea, un obicei bun. Și nici bătăile.

– Ba eu așa consider. Sunt absolut necesare.

Clatină din cap și oftează frustrată.

– O să-ți mai dau o informație importantă despre cecuri, zice scriind cuvântul ANULAT cu majuscule groase, în partea de sus a filei pe care mi-a dat-o s-o completez. Asta să fie ultima dată când te semnezi pe fila de cec a altcuiva. Pentru că dac-o faci sau dacă falsifici semnătura cuiva, va fi considerat delict. Și vei ajunge în pușcărie. Luis, în viață trebuie să iei deciziile corecte. Concentrează-te pe matematică și pe științe și străduiește-te să iei note bune la școală. Pentru că astea sunt lucrurile care or să-ți fie de folos în viață. Nu bățiile.

Așază testul de la Gasper în fața mea.

– Ești gata?

Iau pixul în mână.

– Gata, doamnă P. Deși ar trebui să vă avertizez, sunt expert în calcule.

– Bravo, mă laudă bătându-mă ușurel pe mână. Asta o să te ajute în colegiu și când o fi să zbori în spațiu.

În clipa asta e mult mai probabil s-ajung în iad decât în rai sau în spațiu.

L-am rugat pe Derek să-i dea lui Luis un bilețel din partea mea. Mi-a trimis mesaj că i l-a transmis. Acum nu îmi rămâne decât s-aștept. Dacă Luis nu o să vină la mine, atunci o să mă duc eu la el.

M-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, dar acum am început să am îndoieli. Dacă nu își mai amintește de rochia asta, pe care am purtat-o în seara când l-am cunoscut? Dacă nu își mai amintește în ce cameră eram atunci când am dat cu ochii unul de altul?

Deși nu decorul contează. Ceea ce contează e ca Luis să afle că-l iubesc și că nu vreau să renunț la el.

Știu că de-acum e în Latino Blood, dar dacă va înțelege că între noi există ceva mai puternic decât orice fel de legătură pe care ar putea s-o aibă cu banda, atunci totul se va rezolva. Trebuie să îmi păstrez convingerea că nu dorește cu adevărat să fie un LB și că tot ce vrea e să găsească o cale de a se retrage.

Arunc o privire spre celular. Niciun apel din partea lui Luis, niciun mesaj și e deja ora nouă. În bilețel i-am scris să ne întâlnim aici la nouă. Cu fiecare clipă care trece mi-e tot mai teamă că nu o să apară, însă nu renunț să sper. Chiar și la un sfert de oră după nouă, tot sunt încrezătoare c-o să vină. Mă simt ca fata aia din film care își aștepta iubitul în zona de unde

aruncă pitcherul. Când speranțele ei par să se fi năruit, eroul apare în fugă pe teren și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Luis e eroul meu, deși încă n-o știe. În seara asta însă va afla... dacă-și va face apariția.

Mă uit la ceas pentru a suta oară. Nouă și jumătate.

Când am sunat la casa particulară unde s-au căsătorit Alex și Brittany, doamna care mi-a răspuns la telefon mi-a zis să iau legătura cu direcțiunea pentru a afla dacă locul se poate închiria cu ziua. Spre surprinderea mea, Hunter a fost cel care mi-a răspuns. Casa e proprietatea familiei lui și va fi liberă timp de două zile, deci pot să stau aici gratis. Îl informez că s-ar putea să se răzgândească, pentru că intenționez să mă-ntâlnesc aici cu un alt băiat, dar se mulțumește să zică:

– Ce tip norocos. Sper că merită deranjul.

– Da, merită, îl asigur eu.

E ora zece și încep să-mi pierd speranța. Scot cheia din geantă și mă pregătesc să ies și să încui după mine, dar ușa se deschide dintr-odată.

Luis rămâne în prag.

– Hei, zice.

– Hei.

– Derek mi-a dat bilețelul de la tine. Scuze de întârziere. Am avut niște probleme cu cățeaua.

– Ce-i cu Granny? A pățit ceva?

– S-a rătăcit, dar până la urmă am găsit-o. De ce ai vrut să mă vezi?

– N-ai fost la școală de o săptămână, răspund și fac un pas în față. Mi-a fost dor de tine.

– Ești îmbrăcată cu aceeași rochie pe care ai purtat-o când ne-am cunoscut.

– Ți-ai amintit.

– Cum aș putea să uit? Când te-am văzut, mi-am zis că ești un înger coborât din ceruri.

– Încă mai sunt îngerul tău, Luis.

– Nu e bine ce facem, zice uitându-se în jur. În seara aia, la tine acasă, m-ai alungat... și bine ai făcut.

– Nu, Luis, am greșit. Mi-a fost frică. Din clipa când te-am văzut pentru prima oară am știut că ești un om periculos... pentru că încă de atunci am simțit că între noi s-a creat o legătură.

– La fel ai simțit și cu Marco, zice el pe un ton trist.

– Nu. Cu Marco a fost altceva. Cu totul altceva. Tu ești un geniu la chimie. Explică-mi atunci electricitatea din camera asta. Curentul ăsta... pe care nici măcar tu nu-l poți controla.

– Dorință sexuală.

– Eu zic că e mai mult. Urmează-mă, îi spun și să mă strecor pe lângă el afară, pe ringul de dans.

– Pe vremea când te-am cunoscut dansai groaznic, spune Luis, care mă urmărește cum dau drumul muzicii pe care am ales-o deja de pe iPodul meu.

Zâmbesc sfioasă.

– Și acum dansez la fel de prost.

– Nu sunt cine crezi tu. Nici măcar cine-am crezut eu că sunt. Am aflat că tatăl meu biologic a fost Hector Martinez, șeful Latino Blood. Îi calc pe urme.

Sunt șocată, dar totul începe acum să capete sens.

– De ce vrei să îi calci pe urme?

– Pentru că nu am încotro, Nik. Asta e moștenirea mea. M-am născut în Latino Blood. Și o să mor în bandă.

– Nu în seara asta.

Îi iau brațele și le înfășor în jurul meu, în timp ce ne legănăm în ritmul muzicii. Îi învâluie gâtul cu brațele și muzica lentă de dragoste răsună în surdină.

– Te iubesc, Luis... te iubesc necondiționat.

– Nik, te rog, nu face asta, îmi șoptește.

Îl trag și mai strâns spre mine.

– Nu vreau să mai am rețineri față de tine. Luis, spune-mi că și tu mă iubești.

– N-am încetat nicio clipă să te iubesc, *mi chava*, spune el, apoi îl aud înjurând în barbă. Numai că nu vreau să te trag în jos după mine. Nu vreau s-o facem și tu știi prea bine de ce: pentru că voi fi nevoit să te părăsesc.

Îl iau de mână și-l conduc pe plajă, într-una din multele stații de salvamar abandonate acum, în extrasezon. Lumânări pâlpâitoare în vase de sticlă înconjoară spațiul mic – lumânări pe care le-am aprins cu mai bine de o oră în urmă.

Stă rezemat de perete, urmărindu-mi fiecare mișcare.

– Data trecută când am fost împreună am dat înapoi, îi spun.

– Știu. Nu ai avut încredere în mine și pe bună dreptate. Mi-ai zis că nu mă iubești.

– Am mințit, spun lăsându-mi degetele să zăbovească pe capul lui ras, în timp ce el își închide ochii. Arăți ca un dur.

– În clipa asta nu mă simt prea dur.

Deschide ochii. Strălucesc, căci toate licăririle lumânărilor se reflectă în ei. Are ochi frumoși, fascinanți, care îmi pătrund în suflet.

– N-ar trebui să mă iubești. Nu merit.

Îi prind fața în mâini.

– Luis, admir faptul că știi ce vrei și că faci tot posibilul să-ți atingi scopul, chiar dacă nu ai șansa de partea ta. M-ai învățat să fiu mândră de moștenirea mea mexicană. Îți admir inteligența și felul în care încerci să mă îndepărtezi de tine ca să mă protejezi de bandă. Mi se pare că ești de-a dreptul adorabil atunci când te uiți în sus pe cer și în loc să rămâi extaziat în fața frumuseții lui, vrei să ajungi acolo și să-l explorezi. Te iubesc. Ești singura persoană cu care vreau să fac

dragoste fără să pun condiții. Și te iubesc pentru că ai nevoie de mine.

– E adevărat, am nevoie de tine, Nik. Dar asta nu înseamnă că te merit.

Faptul că sunt aici cu el îmi e de ajuns.

– Ne merităm unul pe altul, Luis... Și eu am nevoie de tine la fel de mult cum ai tu nevoie de mine. Ia-mă în brațe.

Se apropie șovăitor.

– Dacă te iau în brațe, *mi chava*, nu pot să-ți promit c-o să-ți mai dau drumul.

– Bine.

Ne îmbrățișăm. Totul e tăcut în jur, cu excepția sunetului făcut de răsuflările noastre și de valurile care se sparg încet de țărm. Rămânem în picioare, îmbrățișați, pentru un răstimp ce pare o eternitate. Da, așa ar trebui să fie o îmbrățișare între doi îndrăgostiți.

– Vrei să-ți enumăr toate motivele pentru care te iubesc? mă întreabă. Am scris o poezie pe tema asta pentru ora de engleză... O poezie în care te-am descris drept iubita mea, destinul meu pe veci.

Zâmbesc și-i spun ce cred din adâncul inimii.

– O să vezi, o să trecem și peste asta.

– Destinul nu ne e prielnic, Nik.

– Și de când lași tu destinul neprielnic să te abată din drum? îl întreb, apoi îi ridic cămașa și îi sărut abdomenul.

Urmăresc cu buzele linia subțire de păr care pleacă de la buric în jos, până ce ajung la betelia blugilor.

– Sărută-mă, îmi cere și mă trage în sus spre el.

Începem să ne sărutăm încet, dar imediat ce deschide gura și limba lui o atinge pe a mea nu ne mai putem opri. Trupurile ni se topesc în îmbrățișare și-i simt bărbăția prin pantaloni. De data asta n-o să mai am rețineri. Nu aș putea să mă mai stăpânesc chiar dac-aș vrea.... totul e așa de intens.

– Ai pielea atât de moale, zice, iar mâinile îi alunecă în sus pe sub rochia mea și trag de chiloți până ce mi-i scot.

Îl împing cu spatele la perete.

– Stai aici. Să nu te miști, îi ordon, după care îi deschid fermoarul de la blugi și-i trag în jos boxerii.

– Nik... geme el în timp ce îl ating peste tot, până ce știi că e pe cale să-și piardă controlul.

– Hm...?

– O să... dă el să spună, dar nu apucă să termine fraza.

– Fă dragoste cu mine, Luis.

– Vreau, iubito, dar nu am prezervativ la mine. Și nu vreau să risc să rămâi...

Îmi așez un deget pe buzele lui frumoase.

– E-n regulă. Acum iau pastila. Sunt în siguranță.

– Da, și eu... Vreau să zic că nu am nicio boală venerică.

– Sunt gata și de data asta n-o să mă mai opresc. Vrei asta la fel de mult ca mine?

– Mai mult decât îți poți închipui.

Îndepărtează cu piciorul blugii și boxerii, apoi așază hainele pe podea și mă întinde peste ele.

– Ești sigură că vrei să faci asta? mă întrebă cu o expresie plină de vulnerabilitate și emoție întipărită pe față.

Dau din cap că da.

– Te iubesc, *mi chava*, îmi șoptește la ureche în timp ce ne mișcăm la unison. O să te iubesc întotdeauna, indiferent ce-o să se-ntâmple, ai înțeles?

Îmi dă părul de pe față. Ochii lui pătrunzători și triști mă sfredelesc și ne agățăm cu disperare unul de celălalt. Apoi se oprește brusc.

– Dac-o să mor mâine, vreau să-ți vezi mai departe de viață. Promite-mi.

Lacrimi îmi înțepă ochii.

– N-o să te las să mori, Luis.

– Promite-mi. Haide, Nik, te rog, dacă mă iubești...

Știe că viața lui e în primejdie. Îi simt încordarea, durerea... și tristețea.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, dar nu reușesc. Mă agăț de el, îl strâng la piept... simt cu tărie curentul de iubire care ne leagă... o legătură eternă care sfidează orice explicație.

După, stăm întinși unul lângă celălalt urmărind mișcarea lunii în noapte. Nu vreau s-adorm, dar mă culcușesc în căldura brațelor lui și pleoapele mi se îngreunează.

– Poți să-ți schimbi destinul, Luis, spun înainte de a adormi. Dacă cineva poate s-o facă, atunci tu ești acela.

Nu mă trezesc până ce razele de soare nu pătrund printre stinghiile din lemn ale acoperișului. Luis scrie ceva cu ceară de lumânare pe zidul de lângă mine.

A desenat o inimă și-n interior inițialele LF + NC.

– Hei, îi spun.

Se uită la mine și zâmbeste.

– Hei. Ai dormit bine?

– Foarte bine. Îmi place să dorm în brațele tale.

– Părinții tăi știu că ești cu mine?

Clatin din cap.

– Nu.

Oftează din greu.

– Nu vor să umbli cu un tip de teapa mea. Și au dreptate, să știi. Nu sunt nici pe departe inocent, Nikki. Și teamă mi-e că m-am băgat prea adânc în rahat ca să mai ies vreodată, zice îngenunchind lângă mine și trecându-și ușor degetele peste obrazul meu. Dumnezeuule, ce mult mi-am dorit ca noaptea trecută să nu se termine niciodată. Numai c-așa ceva e imposibil.

– Vorbești de parcă ăsta ar fi sfârșitul.

– S-ar putea să fie. E vorba de o mulțime de bani și eu sunt prins la mijloc. Știi oameni care au murit pentru mai puțin.

– N-o să te las să mori, spun, convinsă că voi găsi o cale să-l ajut.

– Nu e așa de simplu, zice strângându-și pleoapele. Acum trebuie să plec. Nu mai pot să amân.

Mă îmbrac și mă ridic în picioare.

– Vin cu tine. Suntem amândoi băgați în treaba asta.

Zâmbește.

– Nu te las. Știi asta. Nu pot să te pun în pericol. Nu pot să chem poliția, nu pot să le spun fraților mei... Sunt pe cont propriu.

Lacrimi îmi curg pe față în timp ce mă apropii și îl sărut pe obraji, pe pleoape, pe buzele calde.

– Am încredere deplină în tine și te iubesc necondiționat. O să îți minte asta, ok?

Dă din cap că da.

– Mă faci să cred că imposibilul poate deveni posibil.

Rămânem îmbrățișați mult timp, până ce-mi spune să-i dau drumul. Îl urmăresc plecând și știu ce am de făcut. Chiar dacă nu e convins că pot să îl ajut, tot o să-ncerc. Pornesc mașina și nu mă opresc până în fața casei lui Marco. Sper că e atât de devreme încât să îl găsesc acasă.

Vine și deschide ușa, surprins să mă vadă.

– Ce vrei?

– Vreau să m-ajuti cu Luis.

– Chuy a ordonat ca nimeni să nu se apropie de depozit în timpul întâlnirii cu Luis. De obicei, asta înseamnă că nu vrea martori prin preajmă. N-am cum să fac nimic.

Îl prind de tricou și el dă să-mi trântescă ușa în față.

– Nu poți să stai degeaba și să-l lași pe Luis la cheremul lui Chuy.

Smucește din strânsoare.

– Nu pot să fac nimic, Nikki.

– Deci n-ai de gând să îl ajuți?

– Eu pun preț pe viața mea. Dacă mă ridic împotriva lui Chuy, sunt un om mort. Joc la două capete și aștept să văd care tabără va învinge. Dacă e F5, sunt cu ei. Dacă Chuy rămâne șefu', mă dau cu Latino Blood.

Îl pălmuiesc.

– Nu ești decât un laș. Cum poți să stai deoparte când știi că prietenul tău e în primejdie de moarte?

– Foarte simplu, scumpo. Pentru că am grijă de ce e mai important. Adică de mine.

Granny nu s-a rătăcit azi-noapte. Am întârziat la întâlnirea cu Nikki pentru c-am fost acasă la Derek. După ce mi-a dat biletul de la Nik, l-am rugat să mă lase să folosesc internetul. Din fericire, frații mei nu m-au luat la întrebări.

În patruzeci și cinci de minute am căpătat răspunsurile la întrebări. Cifrele pe care le scrisesem pe mână și apoi le memorasem erau într-adevăr numărul de routing al unei bănci și un cont bancar. Banca în care Hector Martinez și-a depozitat banii se află în Insulele Cayman. În clipa când am tastat parola CODULTĂCERII, suma depozitată a apărut pe ecran și aproape c-am căzut de pe scaun de surpriză.

Șase milioane trei sute de mii. De dolari.

A trebuit să dau refresh de mai multe ori ca să m-asigur că nu era o eroare. Și pe urmă m-am uitat din nou la numele titularului de cont, ca să verific că nu citisem greșit. Luis Salvatore Martinez Fuentes.

Fie că-i dau banii lui Chuy, fie că îl refuz, viața mea e în pericol.

După ce am plecat de la Derek, m-am întâlnit cu Nikki. N-am avut nicio intenție să fac dragoste cu ea. Acceptasem s-o văd doar pentru a încerca s-o conving că între noi totul se terminase. Voisem să mă port ca un nemernic, ca să o fac să-i

fie mai ușor să-și vadă de viața ei și să mă uite. Voisem să-i spun că mă cuplasem cu Mariana, numai că n-am reușit să rostesc minciuna.

Pentru că o iubesc pe fata asta.

Azi-dimineață m-am simțit tentat să-i cer să fugă cu mine și să lase totul în urmă. Dar n-am putut s-o fac. A trebuit să plec și s-o las singură. Mama lui Nik crede că sunt un derbedeu. Nu vreau să-i dovedesc că a avut dreptate.

Mă-ndrept spre depozit, gata să îl înfrunt pe Chuy. Nu sunt omul pe care-l merită Nikki, dar la fel de sigur e că nu sunt nici așa cum ar vrea Chuy să fiu... Nu sunt Hector și nici nu voi fi vreodată.

Sunt Luis Fuentes. Nikki mi-a spus că are încredere deplină în mine că pot rezolva lucrurile. Sunt încă sceptic, dar mă gândesc că șansele mi-ar spori dacă m-aș adresa unei persoane care, la fel de bine, ar putea să-mi fie dușman. Scot celularul și formează numărul ofițerului Reyes.

– Reyes la telefon, răspunde el.

Răsuflu adânc.

– Sunt Luis Fuentes. Știu că vrei să-l prinzi pe Chuy Soto și te pot ajuta. Dar înainte de asta trebuie să-mi spui dacă vrei să pui mâna pe el pentru că ești polițist sau pentru că ești în F5.

– Ce tot bați câmpii? mă întreabă și-i simt tensiunea din voce.

– Reyes, știi că *mi'amá* are încredere în tine. Dar ți-am văzut tatuajul cu F5 și vreau să aflu dacă ne-ai jucat pe toți pe degete. Așa că spune-mi: te-ai infiltrat în poliție doar ca să le dai informații din interior oamenilor tăi?

– Luis, nu am nimic de ascuns. Am fost în F5 în timpul liceului. Și încă implicat până peste cap în toată mizeria aia, adaugă după o scurtă pauză, cu vocea încărcată de furie. Până ce prietenul meu cel mai bun a fost ucis de un drogat pe o alee murdară din oraș, într-o afacere cu droguri care a sfârșit prost. Viața lui valora cu mult mai mult decât banii pe care toxicomanul ăla îi datora bandei. În ziua aia mi-am jurat să găsesc o cale să mă retrag... și când am reușit am devenit polițist, ca să-i împiedic pe alți copii să facă aceleași greșeli ca mine și amicii mei. Am tot încercat să-l prind pe Soto, dar tipul știe cum să-și acopere urmele. Vino la secție și povestește-mi tot ce știi despre el.

Nu pot fi sigur că îmi spune adevărul, dar instinctul mă împinge să îl cred. Povestea lui seamănă izbitor de tare cu o alta, din familia mea.

– Nu pot să vin la secție pentru că-n clipa asta sunt prins în mijlocul unei afaceri mari. Înregistrează însă conversația pe care o s-o am și vei avea toate probele ca să-l bagi pe Chuy după gratii.

– Să nu faci vreo prostie, dă Reyes să spună, dar eu închid și îndes telefonul în buzunarul de la spate.

Am un rucsac ticsit de bani. Nimeni nu stă de pază la depozit, așa că intru nestingherit.

– Era și cazul să vii, zice Chuy. Te așteptam. Noaptea trecută ai reușit să scapi de băieții mei. Pe unde ai umblat?

– Nu-i treaba ta. Dacă era, nu m-aș fi obosit să scap de ei.

Ultimul lucru de pe lume pe care mi-l doresc este ca Chuy sau Marco să afle că am fost cu Nikki. Latino Blood și Nikki sunt două laturi separate ale vieții mele și voi face tot ce-mi stă în putință pentru ca lucrurile să rămână așa.

– Ești un fanfaron, zice Chuy. Și nu ai dovedit c-ai fi demn de încredere. Sau mă înșel? Întreabă arătând cu capul spre rucsac.

Arunc rucsacul spre el. Și-n clipa când deschide fermoarul și începe să scotocească înăuntru, frații mei năvălesc în încăpere ca o echipă SWAT.

Alex și Carlos sunt amândoi aici, pregătiți de luptă. Nu-i o idee prea bună. Am pus totul la cale, punct cu punct, și prezența lor mă încurcă. Dacă sunt arestat sau gloanțele încep să zboare, nu vreau să-i am prin preajmă.

– Ca să vezi... o reuniune de familie, zice Chuy. Drăguț din partea voastră c-ați venit.

Nu, nu e deloc drăguț. Ce naiba se petrece? De unde au aflat Alex și Carlos unde o să fiu? Doar dacă nu le-a spus Reyes. Mă-ntorc spre ei.

– Alex, pleacă dracului de aici... și ia-l și pe Carlos cu tine.

Nu am nevoie de ajutorul vostru.

Carlos avansează șchiopătând până la mine.

– Doar nu credeai c-o să te lăsăm să vii singur la întâlnirea cu Chuy?

Rahat.

– Nu așa trebuia să se întâmple.

Chuy scoate o armă și o îndreaptă spre Alex.

– Ba poate că da, zice netulburat. Poate că asta-i ziua mea norocoasă, când o să omor toată familia Fuentes.

– Uîți că am milioane trecute pe numele meu, milioane pe care aș putea fie să le predau poliției, fie să ți le dau ție, îl avertizez eu.

– Da, știi. Și de-asta o să teucid ultimul și-o să te las să te uiți la frații tăi cum mor. Sau poți să-mi dai informațiile de care am nevoie și să te salvezi. În Fairfield eu sunt Dumnezeu. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe vărul tău Enrique... O, am uitat, n-ai cum să-l întrebi. Pentru că l-am dat gata-n dimineața asta, când n-a vrut să îmi spună unde ești. Loialitatea, dragii mei. Dacă n-o ai, ești un om mort. Punct. Loialitatea față de LB vine înaintea loialității față de familie.

Enrique... Nu. Nu se poate. Simt cum mi se face greață.

Cu mâna liberă, Chuy scoate telefonul și îmi arată cu poză... o poză cu Enrique întins pe podeaua din atelier cu o baltă de sânge în jurul capului.

– Enrique n-a știut unde sunt! urlu eu. A fost cel mai loial Latino Blood din câți ai avut tu vreodată, *pendejo*.

Alex scoate o armă și o îndreaptă spre Chuy.

– Aruncă arma sau trag.

Chuy râde.

– Nu, Alex, n-ai s-o faci. Te cunosc. Nu ești în stare să omori pe nimeni. În plus, am o *chica* pe nume Nikki, care în clipa asta ne imploră să-i cruțăm viața.

Ce?! Mă simt de parc-aș fi încasat o lovitură în vintre și aș fi căzut la pământ. Dacă m-ar fi înjunghiat cu un cuțit, durerea ar fi fost mai suportabilă.

– Dacă-i faci rău lui Nikki, îți jur c-o să te omor cu mâinile mele, mârâi eu.

Chuy ridică din umeri.

– Alex, lasă arma jos sau micuța prietenă a lui Luis va suferi un accident tragic. Dacă nu-mi sun oamenii să-i anunț că totul e în regulă cu banii, o s-o găsiți în râul Des Plaines... legată de un bolovan care o va duce la fund.

Alex lasă încet arma să-i cadă din mâini și o împinge cu piciorul spre Chuy.

Chuy se uită la Carlos.

– Ai face bine să-i urmezi exemplul.

Enervat, Carlos scoate pistolul de sub cămașă și îl aruncă pe biroul lui Chuy.

– Și tu? mă-ntreabă Chuy. Unde e arma pe care ți-am dat-o?

– Am lăsat-o acasă.

– Arată-mi. Ridică tricoul și întoarce-te cât poți de încet.

Fac ce mi se spune.

– Acum dă-mi cifrele, îmi cere Chuy.

– Lasă-i pe frații mei să plece, îi spun. Asta-i o afacere între mine și tine.

– Nu. E între mine și voi trei. Din punctul meu de vedere, sunteți cu toții implicați.

Nu pot să las lucrurile așa. Cu toate riscurile pe care mi le-am asumat pentru a-i proteja, n-am reușit decât să pun în pericol viețile fraților mei și a lui Nikki.

– Dacă îți dau codurile, trebuie să îmi promiți că o să-i lași în pace pe frații mei și pe Nikki.

– Am blufat în privința lui Nikki, zice Chuy râzând. Cred că ar trebui să mai exersezi la poker, nu? Într-o bătălie, prima condiție este să cunoști slăbiciunile adversarului. Nikki e punctul tău slab, Luis. Nu ar fi trebuit să îi mărturisești lui Marco cât de mult ții la ea. Hai să îți spun un mic secret... Marco nu e tocmai un prieten bun. S-a apropiat de tine pentru că așa i-am cerut eu.

– Iar eu știu care e slăbiciunea ta, ripostez.

– Care?

– Banii. Îi vrei și eu îi am. Și dacă le faci vreun rău fraților mei, nu o să vezi un cent.

Chuy ridică arma și o îndreaptă spre Alex.

– Bun, hai să te văd de ce ești în stare.

Îmi țin respirația, în timp ce Alex își întinde mâinile în lături, oprindu-ne pe mine și pe Carlos să ne așezăm în fața lui. Știe că suntem perfect capabili să o facem; știe că suntem oricând dispuși să încasăm un glonț în locul lui.

Stă drept, uitându-se fix în gura pistolului lui Chuy.

Se aude o împușcătură. Rahat. Nu! Stai așa, Alex e tot în picioare. Pare și el surprins și se zgâiește la pata roșie de pe cămașa lui Chuy, care se tot lățește. Chuy a fost împușcat și acum se prăbușește cu mâna încleștată de umăr.

Privesc spre Carlos, convins că a avut o altă armă ascunsă-n pantaloni. Dar el se uită la fel de uluit la Chuy. Și nu ține niciun pistol în mână.

Mă-ntorc. Trăgătorul stă în prag și arma fumegândă îi tremură în mână.

Nikki.

Lasă pistolul să-i cadă. O prind în brațe. Pare să nu mai aibă aer.

– Nu puteam să-l las să te împuște... a trebuit să... bolborosește ea.

– E încă-n viață, spune Alex și smulge arma din mâna lui Chuy.

Aud sirenele de poliție și o trag pe Nikki mai aproape. Îi spun că totul va fi bine, deși tremur la fel de tare ca ea.

Reyes dă buzna înăuntru cu arma pregătită. E transpirat tot și răsuflă ușurat când vede scena. Alți câțiva polițiști îl înconjoară pe Chuy și sună după ambulanță.

– La naiba, Luis. Ce mama dracului a fost în capul tău? Țipă Reyes la mine, după ce Chuy este stabilizat și scos pe targă. Puteați fi omorâți cu toții, adaugă împungându-l agresiv pe Alex cu degetul în piept. Ți-am spus să-mi dai adresa și să te ții deoparte. Ce naiba cauți aici?

Alex ridică din umeri.

– Uite ce-i, Reyes, de cum ne-am prins ce se petrece, ne-am hotărât să nu-l lăsăm pe Luis să îl înfrunte singur pe Chuy.

– Că doar prin vene ne curge același sânge, zice Carlos bătându-mă pe spate. Jumătatea care contează cu adevărat.

– Trebuie să aflăm care-i starea lui Enrique, intervin eu. Dacă...

– Am trimis deja o patrulă la atelierul auto, zice Reyes, apoi își ferește privirea. Mi-e teamă că veștile nu-s bune.

Îmi strâng pleoapele și mă întreb dacă violența se va sfârși vreodată. Uneori îmi vine să-i dau dreptate lui Ben, când zice că preferă lumea fanteziei și că realitatea e o porcărie... dar după aia mă uit la Nikki și chiar am senzația că putem întoarce roata destinului.

Reyes ne ia pe toți la secția de poliție ca să dăm declarații și părinții vin să ne ia după ce procurorul districtual e chemat să asculte conversația înregistrată pe telefon. Nu se depun plângeri împotriva noastră și banii din rucsac și din contul offshore sunt puși la dispoziția poliției. Nikki explică de unde luase arma. Când era iubita lui Marco, el îi arătase locul de lângă șinele de cale ferată unde LB își ținea ascunse armele. Și tot Marco i-a spus lui Nikki că fusese de față atunci când Enrique murise și că știuse ce punea la cale Chuy. E adus și el la secție și acuzat de complicitate la crimă.

– Tremuri, îi spun lui Nikki două săptămâni mai târziu.

O iau pe după umeri. Suntem la ea acasă, așezați pe canapeaua din camera de zi, și mama ei își bagă periodic capul pe ușă ca să ne verifice. Nu e deloc încântată să ne vadă împreună, dar se obișnuiește cu ideea, încetul cu încetul. Iar Ben ne-a informat că l-am inspirat pentru un joc nou pe computer la care s-a apucat să lucreze... un joc în care noi doi vom fi personajele principale.

– Sunt așa de bucuroasă că ești aici, cu mine, șoptește Nikki îmbrățișându-mă cu putere. Am un secret, adaugă uitându-se în sus spre mine cu ochii ei ciocolatii expresivi care îi dau de gol moștenirea latino și de care nu mă pot feri și dacă aș vrea. Săptămâna trecută am trimis cererea de înscriere la Purdue.

– Zău? o întreb și zâmbesc pentru prima oară de când am lăsat-o singură pe plajă, după ce am făcut dragoste.

– Zău. Cine altcineva decât mine o să te țină departe de necazuri?

Fata asta e îngerul meu. Îmi amintesc că din prima clipă când am văzut-o m-am gândit că Dumnezeu a trimis-o pe pământ special pentru mine. A crezut în mine chiar și atunci când eu însumi nu mai credeam.

– Te iubesc, Nik.

– Știu, zice bătându-se cu degetul peste inimă. O simt, uite, aici. Nu am nevoie de cuvinte, mi-ai dovedit-o deja. Să știi că dac-ar fi s-o iau de la capăt, nu aș schimba nimic. Cu bune și cu rele... Pentru c-a meritat.

– Și eu la fel... deși, dacă ar fi într-adevăr s-o luăm de la capăt, ceva tot aș schimba: te-aș ruga să nu mă mai lovești cu genunchiul în testicule. Sunt sigur că viitorii noștri copii ar aprecia chestia asta.

Se îndepărtează puțin de mine și ridică din sprâncene.

– Viitorii noștri copii? Nu crezi că te cam grăbești, Luis?

– De ce? o întreb. Ideea de a te mărita cu mine nu îți crește nivelul de adrenalină?

– Ba da, răspunde și mă sărută. Odată mi-ai spus că te fac să crezi că imposibilul e posibil. Iar tu m-ai făcut să cred din nou în dragoste, atunci când îmi pierdusem orice speranță. Îți mulțumesc că m-ai convins că iubirea nu e doar un basm.

După șapte luni, cu trei săptămâni înainte de absolvire, mă uit la Luis peste masa de laborator. Derek îi spune ceva, dar el nu-l ascultă. Știu pentru că-mi aruncă o combinație de zâmbet și făcut cu ochiul care îmi amintește de ziua în care ne-am cunoscut. Și când mi-am dat seama pe loc că e un înfumurat și o belea.

Ceea ce n-am prevăzut e că aveam să mă îndrăgostesc de el.

– Nikki, ești atentă? mă-ntreabă fluturându-și degetele prin fața mea doamna Peterson, de curând mamă a unei fete.

– La ce?

Luis scoate un hohot de râs.

– Ce-i așa amuzant, domnule Fuentes? Îți amintesc că lucrăm cu acid, deci trebuie să fiți de două ori mai atenți. Țineți-vă relația departe de ora de chimie.

– Scuze, doamnă P., mormăie Luis concentrându-se la ceea ce are de făcut.

Mariana și cu mine luăm un pahar de laborator și urmăm instrucțiunile.

– Nu pot să cred că voi doi mai sunteți împreună, bombăne ea. N-o să dureze la nesfârșit, să știi.

– N-aș fi atât de sigură, îi răspund, după care iau o pipetă, las să cadă o picătură mică de acid pe o bucată de hârtie și mă aplec să examinez rezultatul.

Simt ochii lui Luis ațintiți asupra mea, așa că îmi ridic privirea. Își linge buzele sugestiv. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, însă mă răzgândesc și îi arunc și eu o combinație de zâmbet și făcut cu ochiul, apoi îmi ling buzele, doar ca să-l scot din minți.

– Ce faci, omule? strigă Derek. Ai vărsat acid pe braț.

Fac ochii mari. Luis icnește, înjură în spaniolă și fuge spre dușul de urgență instalat în fundul sălii. Mă grăbesc să îl ajung din urmă, panicată.

– Ești bine? îl întreb.

E sub duș, se clătește bine.

– *Chica*, tu ești de vină. Mi-ai distras atenția.

– Îmi pare rău. N-am vrut.

Zâmbește ușor.

– Ba da, ai vrut. Oricum, nu-ți face griji, nu am nimic.

Scot un oftat de ușurare.

– Nu m-aș ierta niciodată dacă ai rămâne cu cicatrici din cauza mea.

Doamna Peterson apare brusc lângă mine.

– Să chem ambulanța? întrebă ea examinându-i brațul și umflătura roșie formată în locul unde acidul i-a atins pielea.

– Nu, zice Luis. Sunt bine. N-a fost decât o picătură.

– Bun, îți interzic să mai faci experimente cu acid. Îți dau în schimb de scris o lucrare de douăzeci și cinci de pagini pe aceeași temă, zice doamna Peterson, apoi se întoarce spre mine. La fel și ție, domnișoară. Și o să vă schimb locurile la mese, ca să nu mai stați față în față. Când o să vă vină mintea la cap? Cât de curând, sper. Ce bine c-am născut deja, altfel m-ați fi speriat atât de tare, încât aș fi intrat prematur în travaliu.

Se îndepărtează iute ca o vijelie.

– Vino încoace, spune Luis făcându-mi semn să intru și eu sub duș.

Pășesc sub împrășcăturile de apă și-n câteva secunde sunt la fel de udă ca și el.

– Dacă se-ntoarce doamna Peterson și ne prinde aici? îl întreb în timp ce se apleacă să mă sărute. Doar știi politica ei de toleranță zero. E trecută și-n manualul elevului de la liceul Fairfield.

Mă sărută și apa se prelinge peste noi.

– Am informații din interior cu privire la politica aia de toleranță zero a ei, zice cu buzele lipite de-ale mele.

– Ce informații? șoptesc eu și-n clipa următoare aud clopoțelul anunțând sfârșitul orei.

– Că nu-i decât un bluf. Profa vrea să trecem toți clasa.

Dau să-l întreb de unde a căpătat aceste informații prețioase, când doamna Peterson apare iar în prag.

– Tot aici sunteți? zice dându-și ochii peste cap și ridicând apoi din sprâncene. Îmi puneți serios răbdarea la încercare. Luis, ia prosopul ăla de pe suport și șterge-te cu el. Du-te pe urmă la cabinetul medical și roagă asistenta să se uite la rana de la braț. Cât despre tine, Nikki... oftează ea, ce căutai aici cu Luis?

– Asta-i o întrebare foarte bună, răspund eu.

– Mă ajuta, îmi sare Luis în apărare.

– Te ajuta la ce? întreabă doamna Peterson impacientată. Nu, știi ceva, nu vreau să mai aud nimic, adaugă amenințându-l pe Luis cu degetul. Voi, frații Fuentes, sunteți cu toții o mare pacoste. Dacă o s-aveți copii, sper că o să-i înscrieți la o altă școală.

– Fairfield e casa noastră, îi răspunde Luis cu un rânjec obraznic. Și locul cel mai bun din lume ca să-ți întemeiezi o familie. N-aș fi deloc surprins dacă toți copiii noștri ar ajunge să studieze la liceul ăsta. Și recunoașteți, doamnă P., că v-ar plăcea la nebunie.

– Mda, dar... zice doamna Peterson și se uită în sus la tavan împreunându-și palmele ca într-o rugăciune.

– Oricum, nu-i cazul să vă faceți griji de pe acum. Mai aveți vreo șaisprezece ani până ce nepoțelul meu Paco o să vă fie elev.

– Ce șanse am ca ora de chimie să-l intereseze mai mult decât fetele? spune ea.

– Zero, răspunde Luis luându-mă pe după umeri. Paco e și el tot un Fuentes.

EPILOG

DUPĂ DOUĂZECI ȘI ȘASE DE ANI

Luis și Nikki au fost luați total pe neașteptate când medicul de la clinica de fertilitate le-a dat vestea că vor avea tripleți. Și mai surprinși au fost când au aflat că cei trei copii aveau să fie cu toții băieți. În ultimii optsprezece ani viața lor a fost plină de evenimente, cu trei fii total diferiți între ei.

Fiul lor Enrique este atât de preocupat de studiul viorii și de visul de a deveni cel mai tânăr membru al Orchestrei Simfonice din Chicago, încât nu are timp să facă prostii și să dea de necazuri. Pe urmă mai e Juan, care seamănă ca două picături de apă cu unchiul său Ben. Juan e un pasionat al jocurilor pe calculator și al lecturii și preferă aventurile din lumea fantastică a creatorilor de jocuri.

În clipa de față, cea mai mare provocare pentru Luis și Nikki este Luis Jr. – sau Junior, așa cum i se spune. Junior este competitiv și temperamental, ceea ce-i amintește lui Luis de Carlos. Junior este un puști carismatic și drăguț. Când intră într-o încăpere, toate capetele se întorc spre el – ceea ce-i amintește lui Luis de Alex. Din păcate, mai este și isteț și obraznic până peste poate, ceea ce-i amintește lui Luis de el însuși la vârsta de optsprezece ani.

În plus, Junior este un sportiv de excepție. La cinci ani, după ce a văzut echipa Chicago Blackhawks câștigând Cupa

Stanley, și-a implorat părinții să-i cumpere patine de hochei. La zece ani juca pe post de portar în cea mai bună reprezentativă de amatori. Acum, Junior este în ultimul an de liceu și echipa lui a ajuns în campionatul statal.

În ziua partidei din campionat, Junior are emoții, emoții mai mari decât atunci când tatăl lui a petrecut patru luni pe stația spațială internațională, în urmă cu doi ani. Junior vrea cu orice preț să câștige. Știe că meciul va fi urmărit de vânătorii de talente de la colegii și își dorește cu disperare să ajungă în liga de hochei a colegiilor și în cele din urmă în NHL⁶⁰.

A venit devreme la arenă pentru a se antrena înainte ca ceilalți jucători să apară pe gheață. Stă așezat pe banca din vestiar și se dezbracă. E meciul cel mai important de până acum din cariera lui de hocheist. O știe el, o știe și familia. Toți unchii și verii lui vor veni să îl vadă... până și unchiul Carlos și mătușa Kiara, care au zburat special din Colorado aici, cu verișoarele lui, ca să asiste la meci. Va fi, fără îndoială, o noapte memorabilă, fie de petreceri dezlănțuite pentru a sărbători victoria, fie de mare supărare pentru înfrângere.

Junior tocmai întinde mâna pentru a scoate echipamentul de hochei din geanta sport, când o fată năvălește în vestiar – fără să bată la ușă. Dacă ar fi rușinos și nesigur pe sine, și-ar trage probabil iute tricoul peste pulpe ca să-și acopere chiloții.

Numai că Junior nu e nici rușinos, și nici nesigur pe sine.

⁶⁰ National Hockey League – liga profesionistă de hochei.

Mamacita sexy care a rămas acum în prag are păr lung și drept care îi cade peste față și buze pline, bosumflute, care i-ar sta bine și unei vedete de cinema. Junior ar putea paria că tipa e una din fanele înfocate ale titularului postului de portar de la Giants, Dale Jacoby, care s-a lăudat în multe vestiare răspândite prin toată țara cu cuceririle lui și nenumăratele fete pe care le-a regulat. Junior și Jacoby au jucat în aceeași echipă când erau copii. Acum sunt adversari în două echipe rivale de la două licee rivale care se bat între ele în campionatul statal.

Jacoby a ajuns recent subiect la emisiunile de știri: a fost selecționat de antrenorul echipei olimpice de hochei pentru a da probe. Junior n-a fost invidios. Sau cel puțin așa și-a spus când a aflat vestea.

Bambina a confundat pesemne vestiarul cu toaleta femeilor sau cu un loc de întâlnire cu Jacoby pentru o partidă scurtă de sex înaintea meciului.

- Vestiarul e numai pentru jucători, o anunță Junior iritat.
- Nu zău, pufăie ea disprețuitoare și avansează în încăpere.

Junior remarcă abia acum că ține o geantă sport în mână și mănușile de portar aruncate pe umăr.

– Jacoby nu e nici măcar în stare să-și care singur echipamentul? o întreabă el.

Fata așază geanta și mănușile pe jos, chiar în mijlocul vestiarului, lângă echipamentul lui Junior.

– Ba da, cu condiția să nu-și fi rupt piciorul aseară, la o petrecere.

Ce? Jacoby și-a rupt piciorul? Junior n-a auzit noutatea. Și nu știe absolut nimic despre portarul de rezervă al celor de la Giants, împotriva căruia nu a jucat niciodată.

– Și cine o să-i ia locul?

Fata trage de fermoarul genții și scoate dinăuntru apărătoarea de gât și vesta.

– Persoana stă în fața ta.

Lui Junior îi scapă un hohot de râs.

– Bine, dar ești fată.

Ea aruncă o privire scurtă spre umflătura din chiloții lui.

– Iar tu ești băiat. Bun, acum că ne-am lămurit în privința asta, te informez că aș fi folosit vestiarul de fete, numai că la arena asta nu au așa ceva. Iar celălalt vestiar urmează să fie închis pentru curățenie în următoarea jumătate de oră... Presupun că cei de la Liga Pee Wee⁶¹, care au jucat de dimineață, au organizat acolo un concurs de pișat. Așa că am fost îndrumată să mă echipez în vestiarul ăsta. Și-acum ai face bine să te uiți în altă parte.

Junior se holbează la ea uluit.

– Dar știi că cei de la Giants au un portar de rezervă pe nume Frankie Yates.

⁶¹ Ligă de hochei pentru copii de 11-12 ani. Joc de cuvinte: “pee” înseamnă pipi.

– Ai auzit vreodată de fete care joacă hochei? îl ia ea peste picior. Sau ai trăit până acum într-o peșteră? Numele meu e Franchesca Yates... sau Frankie, pe scurt.

– Nu, *chica*, nu am trăit într-o peșteră. Și sunt trup și suflet în favoarea hocheiului feminin, mai ales dacă e jucat de tipe așa de sexy ca tine.

Se strâmbă, de parcă ar fi mirosit ceva stricat.

– Ce faci... te dai la mine?

Se apropie de el. Acum stau față în față. Nu e la fel de înaltă sau de musculoasă ca Junior, dar se ține dreaptă și pare încrezătoare în sine. Lui Junior îi plac fetele sigure pe ele, dar ăsteia ar trebui să i se mai taie din nas. Ca jucător de hochei, una din regulile de bază e să-ți intimidezi adversarii înainte de meci, iar în timpul partidei să le arunci mășcări. Face parte din tradiție. Faptul că Frankie Yates e fată nu o împiedică să capete același tratament pe care i l-ar fi aplicat lui Jacoby.

Numai că, fiind fată, va trebui să personalizeze tratamentul.

– Ce-ai zice dacă ne-am întâlni după meci? o întreabă și întinde mâna, prinzându-i o șuviță de păr între degete.

Știe că gestul lui are efect asupra ei, așa cum are și asupra altor fete... își dă seama după felul cum respirația ei se accelerează în clipa când degetele lui îi ating din întâmplare obrazul.

– Aș putea, știi tu... să te consolez după pierderea partidei.

Într-o clipită, fata îl pocnește. Pumnul ei întâlnește, cu forță, buza lui. Se vede treaba că are frați acasă, care au învățat-o să se bată.

– Ce mama naibii... zice Junior ștergându-și de sânge buza rănită.

Fata face un pas în spate și ridică din umeri.

– Nu face pe nebunul cu mine, Fuentes. Și să nu-ți închipui că meciul ăsta va fi unul ușor. Află că te-am văzut jucând și n-am rămas prea impresionată.

– Hm, eu în schimb nu te-am văzut jucând, de unde trag concluzia că nu ești obișnuită să ai de-a face cu băieții mari.

Fata scoate un hohot de râs disprețuitor.

– M-am transferat din Minnesota, Fuentes. Minnesota. În caz că nu știai, ăsta e statul de unde provin cei mai mulți jucători din NHL. Avem hocheiul în sânge. Am jucat cu fete care știu să patineze în cerc în jurul tău, așa că tu ești cel care va avea nevoie de consolare în seara asta. Presupun că după ce vei fi bătut de o fată, orgoliul tău nemăsurat se va mai dezumfla nițel.

– O să vedem noi! zice Junior și-ți trage pe el echipamentul.

Cine naiba mai e și tipa asta? Nu a văzut-o niciodată jucând, deci cât de bună ar putea să fie?

Tatăl și unchiul lui Junior îl așteaptă la ieșirea din vestiar.

– Ce-ai pățit la buză? îl întreabă unchiul Alex. Îți curge sânge.

Unchiul Carlos izbucnește în râs.

– Credeam că jucătorii de hochei se bat pe gheață, nu în afara ei.

Înainte ca Junior să apuce să răspundă, Yates iese din vestiar, complet echipată.

– Noroc, Junior. Vei avea nevoie de el, zice și-l bate în trecere cu crosa de portar peste fund.

Junior arată spre ea.

– Vă vine să credeți că trebuie să joc împotriva unei asemenea cățele?

– Ce i-ai făcut? îl întreabă tatăl lui examinându-i buza însângerată.

– Nimic, răspunde Junior, apoi vede că minciuna nu ține. Ok, i-am vorbit urât... și cred c-am încercat s-o mângâi pe păr.

– Și ea ți-a dat o lecție? își dă cu presupusul tatăl.

O lecție. Ultimul lucru pe care Junior și-l dorește acum este o lecție din partea portarului echipei adverse. Se uită cum fata pășește țațoșă pe coridor, îndreptându-se spre patinoar, în timp ce coada ei de cal, lungă și blondă, îi saltă peste numele YATES scris pe spatele tricoului. N-a mai văzut niciodată pe cineva pășind țațoș cu patinele în picioare și echipat complet. Dar uite că se poate. Yates o face... și încă al naibii de bine.

Luis și frații lui schimbă priviri pline de înțeles și izbucnesc toți trei în râs.

Luis a cunoscut-o pe Nikki când avea cincisprezece ani, s-a îndrăgostit de ea la optsprezece și s-a însurat când avea douăzeci și trei de ani. Când s-au întâlnit prima oară, Nikki l-a lovit cu genunchiul în testicule. Și acum, când se uită la buza umflată a fiului său și-i vede reacția intensă la fata care tocmai a trecut pe lângă ei, îi e ușor să-și dea seama că ceva se coace în sinea lui Junior, ceva de care el însuși încă nu e conștient.

Relațiile pasionale de iubire sunt ceva cât se poate de comun în familia lor, lucru pe care membrii mai vârstnici ai clanului Fuentes îl știu prea bine.

Când Junior intră pe gheață, Alex îl bate pe Luis pe umăr.

– Știi ce-o să se-ntâmple, nu?

Luis dă din cap că da.

– Privește partea bună a lucrurilor, intervine Carlos. Tipa are o lovitură bună de dreapta. Cu ea în echipă, aveți toate șansele să câștigați turneul anual la Aruncă ciorapul.

Cei trei frați Fuentes își ocupă locurile în tribune, tați și soți mândri care și-au dedicat viețile familiilor.

Nu au idee că mama lor, care stă acum așezată lângă tatăl lor vitreg, Cesar, lăcrimează de fiecare dată când băieții și familiile lor se reunesc. Cu mulți ani în urmă, ea renunțase la speranța că fiii săi vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Trecutul lor zbuciumat și dureros a fost însă lăsat de mult în urmă... și viitorul familiei Fuentes se anunță mai strălucitor ca niciodată.